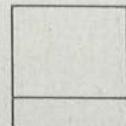

J. CORREDOR MATHEOS
MANUEL RODRIGUEZ
ROMÀ DE LA CALLE

ANTONI MIRÓ
PINTEU PINTURA
VIVACE

MACARRON
MADRID, 1992

ANTONI MIRÓ

© Antoni Miró
Macarrón, S.A. Madrid

Colaboran: «Formas Plásticas», Madrid
Edicions de la Guerra, València

Fotografía: Paco Grau
Encuadernación: Encuadernaciones Moscú - Alacant
Imprime: Gráficas Díaz, S.L. Sant Vicent/Alacant
Maquetación y diseño: Taller AMB

I.S.B.N.: 84-87734-12-X
Depósito Legal: A.236-1992

J. CORREDOR MATHEOS
MANUEL RODRÍGUEZ
ROMÀ DE LA CALLE

ANTONI MIRÓ
PINTEU PINTURA
VIVACE

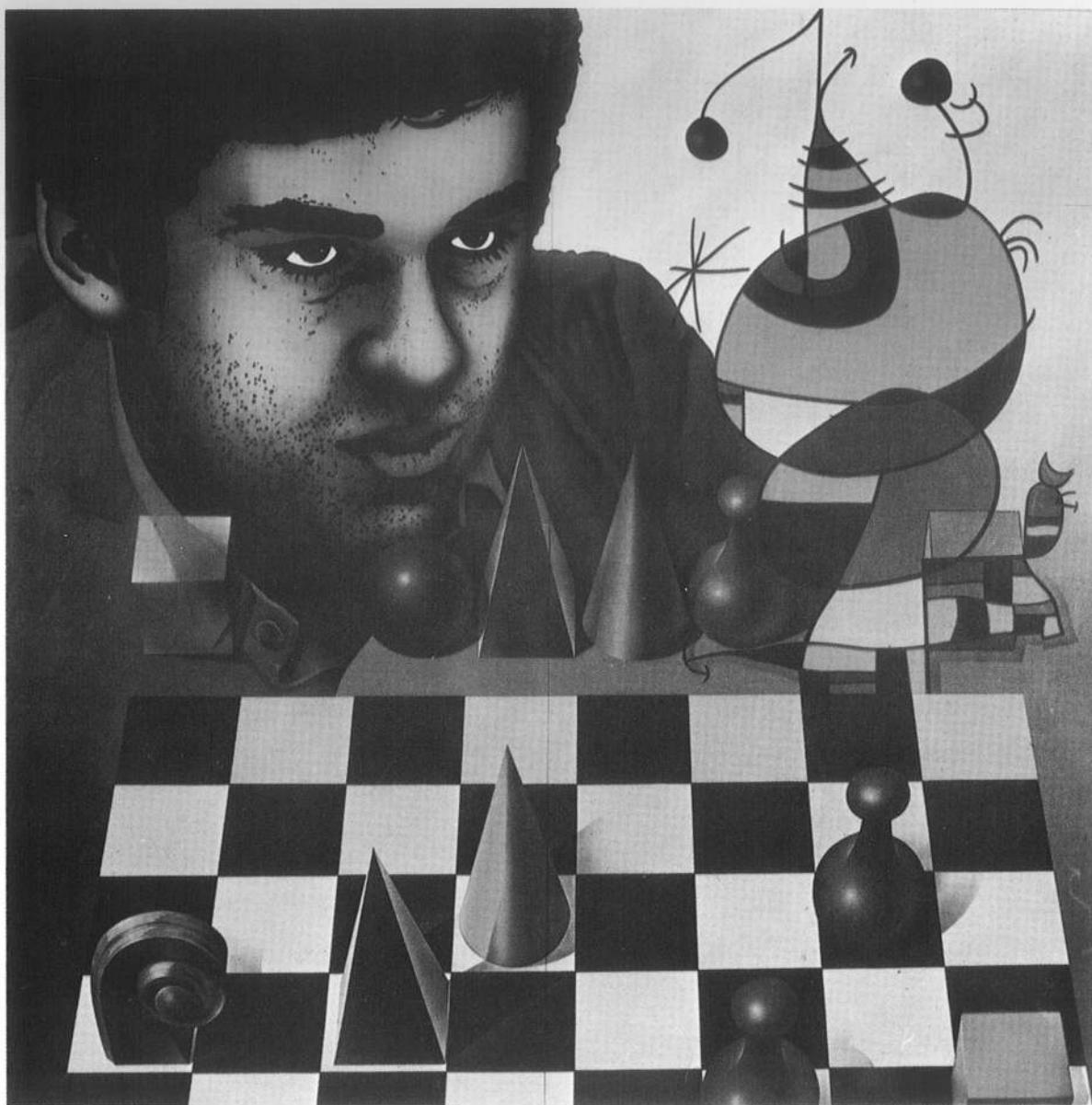
GALERIA MACARRON

ÍNDICE

	Página
INTRODUCCIÓN, POR JOSÉ CORREDOR MATHEOS	7
ANTONI MIRÓ: EL ARTE DE CREAR UN MUNDO PROPIO, IMAGINATIVO Y REFLEXIVO (Y TRADUCCIONES), POR MANUEL RODRÍGUEZ DÍAZ	19
NOTA BIOGRÁFICA, POR ROMÀ DE LA CALLE	91
EXPOSICIONES INDIVIDUALES	92
PREMIOS Y CERTÁMENES	94
EXPOSICIONES COLECTIVAS	96
RESUMEN BIBLIOGRÁFICO, MONOGRAFIAS	103
BIBLIOGRAFÍA DE REFERENCIA (RESUMEN)	106
COLECCIONES INTERNACIONALES	110
MUSEOS	111
ÍNDICE DE REPRODUCCIONES DE OBRAS:	
KASPAROW, ESCACS I PERSONATGE, 1988	8
RETRAT, 1960	12
ELS TITELLAIRES, 1987	15
GÓNGORA, 1981-91	17
POEMA D'AMOR, 1992	23
FELIP IV, 1981-91	24
EL NEGRET, 1981-91	25
MALETA DADÀ, 1992	26
VIDILANTS A L'ALBA, 1989	28-29
AMÈRICA STREET, 1992	30
TORS I PALETA SOTA L'AIGUA, 1991	32
MÚSICA-COLOR, 1992	34
BICIANTINUCLEAR, 1991	39
ANTRÒPICA, 1991	40
NO ÉS UNA PIPA, 1991	41
CARTELL BIENAL «IMNPEZA», 1991	42
OP-POP, 1989	44-45
MURAL BAHAMES, 1992	46
ISOP BUSCA MÚSICS, 1981-91	48-49
NUA DE GAIRÓ AMB BLAU, 1992	55
PARÍS, 9 D'OCTUBRE, 1990	56
DE MADRID AL CIELO, 1991	57
EXTREMITAT SUPERIOR ANTROPOMORFA, 1991	58
MEDITERRÀNIA, 1988	60-61
HOTEL PARÍS, 1992	62
FELÍ-FELIP, 1989	64
VELOCÍPEDE TURBO, 1991 / BICI-BOU-BLAU, 1991	65
QUASI ECOLÒGICA, 1991	71
RETALLABLE, 1990	72
PSICOANÀLISI CROMÀTIC, 1990	73
BICIFINESTRA, 1991	74
QUI TÉ POR, 1988	76-77
MOUNTAIN BALL, 1991 / BICICLETA GTI, 1991	78
RETRAT EQÜESTRE, 1982-84	80-81
HOME D'ESQUENA, 1988	82
INTRÚS A COFRENTS, 1989-90	83
DIBUJOS SERIE VIVACE, 1991	84-85-86
MÓN DE BACON, 1988-89	87
PORTADAS DE LIBROS	88-89
SERIES ANTERIORES	90 a 101

7
La obra de Antoni Miró nos es bien conocida, tanto a través de sus numerosas exposiciones como por su ya abundante bibliografía. Y hay algo en ésta que conviene destacar: no se limita a reproducir las pinturas, grabados y esculturas del momento sino que, en las diferentes monografías, se incluyen también, en gran proporción, realizaciones de etapas anteriores. De este modo, con cierta insistencia, que considero hemos de agradecer, nos permite tener siempre a la vista el conjunto de su producción.

El arte de nuestra época ha estado, y lo sigue estando, a pesar de que algunos consideren que la historia haya llegado a su fin —justamente cuando ésta parece acelerarse—, sometido a toda clase de cambios, debidos unos a la dinámica interna de la creación plástica y otros a la rápida transformación de la sociedad. A esta presión, cada uno ha respondido según sus intereses profundos, incluidos aquellos que poco o nada tienen que ver con el arte. En el caso de Antoni Miró vemos que todas las cartas están sobre la mesa, permitiéndonos apreciar la coherencia de su evolución y su autenticidad.

KASPAROW, ESCACS I PERSONATGE, 1988 (PINTURA, 200 × 200, DÍPTIC). MUSEU D'ART CONTEMPORANI DE VILAFAMÉS

El personaje que aparece absorbido por la jugada en la pintura *Kasparow, escacs i personatge*, de 1988, es *el mismo* de *El bevedor* de 1960. Es decir, revela el principio o arranque de la actitud del artista ante el espectáculo del mundo, contemplado como algo distinto y hasta ajeno, pero que nos implica irremisiblemente. Y esa actitud es de rechazo. El mundo, para el artista —Antoni Miró en este caso— está mal hecho. De ahí, precisamente, su feroz crítica. Las *Carettes* del cuadro de 1960 con este título ya hacen suponer ese juego de velar y desvelar la propia personalidad implícita en el arte y en el desarrollo de este artista. Mediados los años sesenta la crítica se hará más violenta: el ensañamiento en la figura humana de *Crit dijuni forçós*, de 1966, supone la denuncia de la propia condición humana. La raíz del horror —debido, en lo profundo, al error— está en el propio hombre: es a él mismo a quien infinge ese dolor, y una de las imágenes que, tempranamente, nos lo muestra es la pintura titulada *Esquizofrènia*, de 1967. Aquí el rostro del hombre se desintegra, como lo harán más tarde, de otro modo: en los primeros setenta, en el desdoblamiento de las figuras y las vibraciones que las envuelven.

A veces se diría que el artista se complace en el horror. Otras, que hace de su obra un cartel, agresivo, que nos sale al paso. Los aspectos negativos se potencian y extreman, en efecto, hasta hacerlos reventar. Se nos agarra con fuerza para llevarnos ante una realidad que con frecuencia preferimos ignorar y no se nos ahorra ni un ápice de ese horror. Pero advirtamos que en la actitud del artista hay un acento irónico y a veces sarcástico. Nada hace más daño a nuestro adversario que la burla, y Antoni Miró no quiere tampoco ahorrarle nada de aquello que haga más eficaz su acción. La careta que le permitía en sus inicios enfrentarse simbólicamente al mundo real —el verdadero adversario— se volverá con el tiempo más compleja. No consistirá sólo en los aparatosos y divertidos disfraces de *Els titellaires*, de 1987, sino en toda la acumulación de elementos que, básicamente, llenan el espacio de sus cuadros y figuras volumétricas.

Como ocurre en el mejor arte nos sigue diciendo lo mismo: ahora ya no ingenuamente, pero de manera más directa. La acusación, el reconocimiento —la confesión, diría, en nombre de todos—, le induce unas veces a la reflexión y tristeza del retrato —autorretrato de un modo u otro, sin duda— de la pintura de 1960

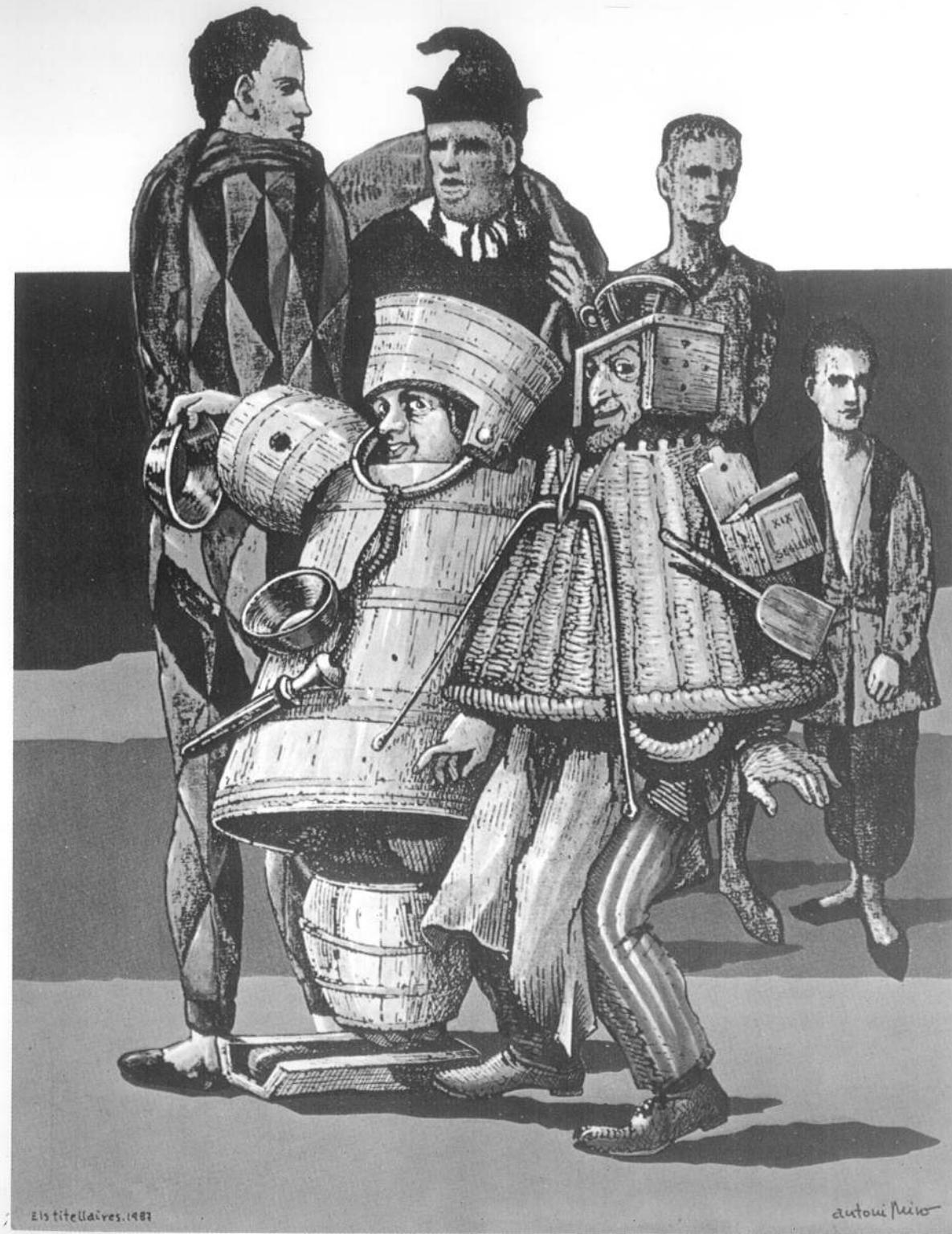

RETRAT, 1960 (PINTURA, 46 × 40, FRAGMENT). COL. PARTICULAR.

que abre la magnífica antología de Joan Guill de 1988 y, en otras ocasiones, cada vez con mayor intensidad, a pasar al ataque, cogiendo el proteico toro por los cuernos, con el peligro que ello siempre entraña.

Todo este dolor y crueldad, la injusticia fundamental que se denuncia, tiene su otra cara en el amor. Este, quizá también por pudor, no asoma con la inocencia primordial de la pintura con la mujer *Nua* —tal es su título— de 1964 o, retrocediendo un poco más, con el amoroso deleite con que se gusta del mundo en el *Bodegó amb meló* de 1960. El amor lo reconocemos en negativo. Pero es felizmente inevitable que el artista deje ver, como por descuido, sus inclinaciones más profundas. Y, con frecuencia, sus escenas más cruentas, sus sátiras más duras, están pobladas de signos, aparentemente accesorios, que revelan el objetivo último. El color, entonces, en contraposición con aquello que se denuncia, tiene notas alegres. Porque la obra es imagen de una fiesta en que todas las potencias, y todas las impotencias del hombre, tienen su papel. Y el artista es, de todo ello, testigo, parte y, en definitiva, creador.

José Corredor-Matheos
(Por cortesía de Vicent García Editors, València)

ELS TITELLAIRES. 1987

ELS TITELLAIRES, 1987 (PINTURA, 36 x 26). COL. PARTICULAR

GÓNGORA, 1981-91 (ACRÍLIC-TAULA, 100×100). COL. PARTICULAR

ANTONI MIRÓ. EL ARTE DE CREAR UN MUNDO PROPIO: IMAGINATIVO Y REFLEXIVO

El espíritu humano, sabiendo muy bien que nunca captará lo infinito en plena claridad, y cansado de su errabunda búsqueda de lo indeterminado, anuda su nostalgia a imágenes en las que aparece un rayo que va más allá. Ese místico aparecer de nuestra más profunda emoción en imágenes, ese resurgir de los espíritus del mundo..., ese anhelo de lo divino en la intuición, eso es lo propiamente romántico.

UHLAND

La obra de Antoni Miró se muestra plena de atractivos plásticos y humanos, rebosa magia, romanticismo, ironía..., rica en contenidos y de escenografía estimulante para la percepción estética. Es una obra en mayúsculas que maneja credos e iconografías con destreza y técnica brillante; superando fronteras establecidas y sugiriendo imágenes y escenas rescatadas de legados iconográficos con un significado acumulado que Miró desnuda y enfrenta al momento actual, aquí y ahora, descubriendonos novedosas interpretaciones bajo signos y caligrafías pertenecientes a su singular universo artístico.

La creación artística es uno de los pocos medios que permite barajar conceptos mágicos y lógicos. Razón e imaginación forman un matrimonio ambiguo capaz de perfilar doctrinas de teóricas irrealidades que comulgan con escenas y momentos mimados por esencias palpables. La curiosidad, la contemplación, la investigación desafían los horizontes del reconocimiento, hilvanando postulados y situaciones novedosas que el acervo espiritual va haciendo suyas. Y es que el artista, tal vez, es en buena parte una especie de mago, un hacedor y plasmador de otras realidades. El artista rescata, crea, transforma, juega: es un prestidigitador del abanico de la realidad y sus híbridas circunstancias. Esa magia artística hecha de símbolos, cromatismos, reflexión, líneas, son pequeñas muestras, gestos menudos de la relación existente entre lo divino y el hombre, consecuentemente, entre lo divino y el artista.

Inquieto y mordaz cronista plástico de nuestro tiempo, Antoni Miró, es un auténtico agente activo del arte en su conjunto de formas, planteamientos y técnicas. Agente activo que manifiesta mediante su diversidad creativa todo un mundo donde se dan buena cita la ironía, la poesía y el análisis filosófico en dosis y procedimientos tan sorprendentes como notables.

Muchas son las normas y situaciones que han entrado en agitación en los últimos tiempos. Somos espectadores de platea de una rueda de mutuaciones donde giran y se desgranan de forma vertiginosa concepciones que invocan sutilmente al abandono creativo, digamos que al «innato por naturaleza creativa» o como mínimo perturban lo preciso para tambalear posturas. Las crisis sociales, artísticas, políticas o de cualquier otra índole son siempre las supuestas abanderadas de transformaciones más importantes y vitales, esas que se hunden en la intimidad humana. Atravesamos un momento en que el artista se ve empujado o convidado hacia la uniformalización, el recreo de lo estéril o la reivindicación simple. En demasiadas ocasiones se intentan

llenar huecos que suelen agrandar abismos y recrudecer excesivos puntos en común, todo demasiado generalizado y donde la frescura de trazo y las nuevas o recicladas propuestas pugnan por un ideario, un proyecto de interés que carece de sólidos sostenimientos.

La personificación de un sello propio e identificador cuenta hoy por hoy con una lista de protagonistas francamente escasa y preocupante. De ahí que cada artista de raza sea un raro especimen tocado por los dioses y por el peligro de extinción.

El arte actual no es precisamente sagrado. De hecho tiene poco que ver con cualquier ritual que se precie, y ello no es precisamente positivo. Cuando la liturgia de un proceso se desvanece o mercantiliza en exceso surgen los demonios del mundo, se anula la creatividad y lo mágico es un reflejo más del barro. Sentirse atenazado por filosofías o mitologías frívolas acomodan, no invitan a transgredir el entorno, todo se convierte en leyenda ficticia.

Parece como si resurgiera entre nuestros contemporáneos una misteriosa morbosidad de obediencia hacia normas preestablecidas, algo así como lo que pueda hacer la anatomía artística hindú, unas formas creativas que como todo arte tradicional se nutre de unos cánones perfectamente marcados y que el artista debe seguir en la realización de su obra. Estos cánones se hallan registrados en los libros llamados *Silpa Sastra* y han de ser estrictamente observados a lo tocante a las figuras sagradas, destinadas al culto. Viene esto a una sintomatología artística de hoy donde el artista mantiene esa norma de reiterar cuando ha tocado a gloria para algún otro. Se brindan reiteraciones y variantes más o menos afortunadas pero no se traspasan fronteras ni conceptos.

El verdadero artista inicia su arte desde sí mismo, desde una lucha y liberalización interior, desde un reencuentro con planteamientos que deben alzarse a base de dudas y enfrentamientos que permitirán posteriormente una visión mucho más amplia, profunda y personal de nuestro entorno. El arte debe nacer desde postulados auténticos, aunque puedan resultar borrosos para otros, pero auténticos para quien los propone, valga la paradoja, y conseguir así una convicción artística defendible y con proyección hacia el exterior. Se buscan, se desean mundos de arte, no importa su eclecticismo; poco importa sean mundos oníricos, de poesía hermética o diseños de literatura. Se necesita arte.

Esa independencia imprescindible, ese autoconvencimiento en lo creado y esas ansias por plasmar mundos de arte es lo que encontramos a manos llenas en la obra de Antoni Miró. Una obra fiel a sus principios y en constante evolución que provocan un cordón umbilical entre autor y obra. Aludimos a un cordón umbilical y debemos señalar que teñido de plata, como apuntillarían los esotéricos, pues no falta alquimia y cábalas en los conceptos y contenidos del conjunto global de su obra.

En todo momento del proceso, en cualquier rincón de su trabajo, ya mediante sinónimos iconográficos o apuntes de su universo más íntimo la obra de Antoni Miró es una continua disposición al símbolo y la imagen, imágenes cargadas de paradojas y metáforas, impregnadas de figuras literarias. El artista tiene capacidad e ingenio para «jugar» con leyendas y decires, desplazando, manipulando alegorías como una constante provocación a la actividad mental. Bien podríamos señalar que su arte está plenamente vivo.

POEMA D'AMOR, 1992 (ACRÍLIC-TAULA, 98 × 68. VIVACE). COL. PARTICULAR

FELIP IV, 1981-91 (ACRILIC-TAULA-VIDRE, 80 × 80 × 9). COL. PARTICULAR

Miró nos propone en sus piezas constantes guiños, significaciones, y un riguroso y espléndido sentido del humor bien aderezado con la sal de la intencionalidad; beneficiándose de ello la obra con amplias lecturas e imágenes, siempre imágenes navegando por sus espacios cromáticos. Para mejor entender el valor de su trabajo y el importante sentido que éstas representan transcribimos un singular párrafo del filósofo chino Wang Bi (226-249) perteneciente a la escuela taoista según R. Wilhem, orientalista alemán: «Las imágenes presentan el sentido, las palabras presentan la imagen. Para iluminar un sentido nada hay mejor que las imágenes; para poner una imagen en plena luz, nada mejor que las palabras. Las palabras deben concentrarse sobre las imágenes..., las imágenes deben concentrarse sobre el sentido. Las imágenes surgen de la significación, pero cuando alguien se deja apoderar por su belleza aislada es que no son las palabras justas. De este modo no pue-

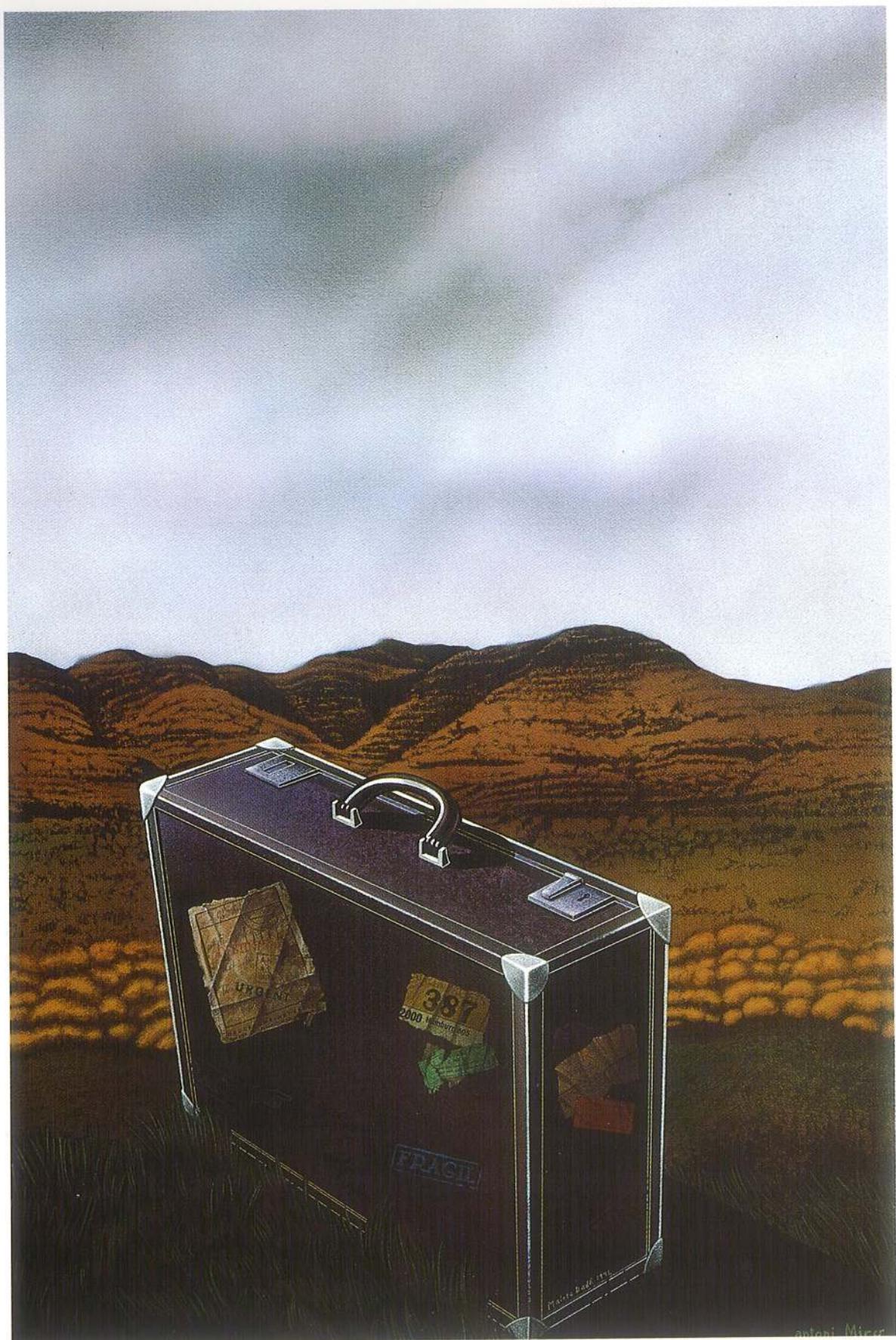

EL NEGRET, 1981-91 (ACRÍLIC-TAULA, 100 × 100). COL. PARTICULAR

de alcanzarse el sentido más que olvidando las imágenes y sólo olvidando las palabras se puede penetrar en la imagen. La comprensión del sentido exige el sacrificio de las palabras».

El total de la obra de Antoni Miró es un resumen de su forma de vivir y entender la vida. Este aparente burlador de mitos y hechos mediante su peculiar socarronería y creación de escenarios y laberintos cromáticos hace rebosar de forma tímida e hilvanada toda suerte de crítica punzante. Su filosofía vital muestra un espectro de visiones, contemplaciones de la realidad bajo un prisma que tras su riqueza de elementos modula posturas y tensiones dignas de merecido estudio y reflexión.

En su obra encontramos al genio humano en escenario que tiene atmósfera propia. Es una pintura que turba por visceral y provocativa, por sus

MALETA DADÀ, 1992 (ACRÍLIC-TAULA, 98 × 68. VIVACE)

múltiples sugerencias y anecdotario estético. Son sus cuestiones íntimas y las circunstancias de cada momento, historia sentida, heredada y propia, con emociones y luchas, combinaciones de conceptos clásicos y signos de la actualidad. Su obra es sentimiento, recreo, valoración, siempre expuesta bajo un nuevo enfoque y perspectiva, una revisión mordaz sobre hechos, testimonios e imaginación que cabalga entre convencionalismos y radicalismos; siempre hiriente y poético, contrastando ambigüedades satíricas con crónicas cotidianas.

En su obra se da cita el simbolismo como constante del pensamiento humano, bien como modalidad artística o bien en un aspecto más reciente y que abarca la teoría psicológica, descansando siempre en una ruptura de límites para asumirlas en cientos de filamentos por analogía.

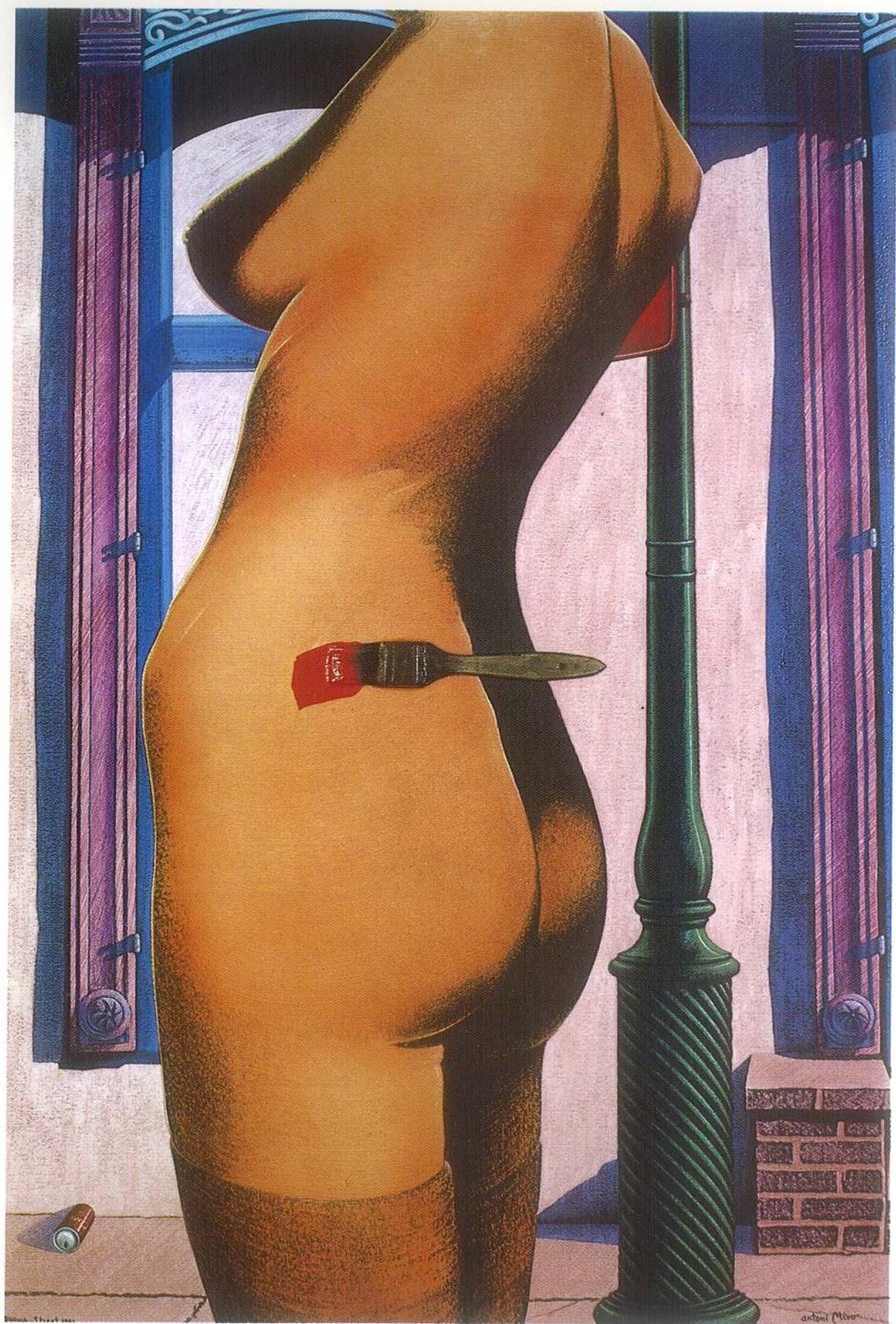
Antoni Miró no cede en su arriesgada y apasionante obra ante terminologías barrocas o redundancias, no existe en su obra ni el temor de repetir estilos anteriores que podrían desmerecer el concepto, dado que él sabe crear perfectamente a partir de una idea o una imagen. Toma prestada una esencia para desarrollar todo un mundo diferente aunque comulgue con iconografías similares. Un claro logro de su talento artístico lo tenemos en su dilatada serie «Pintar Pintura», todo un ejemplo de buen hacer en todos los sentidos donde el artista se descubre como arquitecto de mundos y fondos, como diseñador de ideas y sugerencias. Sus piezas son una exquisita coreografía impenitente que saca provecho de cualquier matización dispuesta anteriormente o creada paralelamente narrando personajes, intencionalidad y momentos puntuales de forma tan natural y precisa que todas las dificultades que encierran su obra parecen tarea sencilla bajo su elaboración y puesta en escena.

Antoni Miró parece disfrutar, disfruta, creando laberintos de formas y colores, trasgrediendo naturalezas y hechos concretos, hurgando en el espacio y el tiempo para sacar a relucir lo mejor de su muestrario romántico y apasionado, siempre medio oculto entre líneas y rincones; tal vez debido a la timidez del artista que pocas veces desboca su sensibilidad. La manifiesta, la ofrece, pero siempre comedido, en su justa medida. Una forma, al fin y al cabo, de invitar al espectador de su obra a participar en ella, a terminar una frase, un pensamiento, una crítica o esbozar una sonrisa plena de complicidad.

En más de una ocasión Antoni Miró me ha parecido un solemne maestro de escena, un director habituado a mover hilos vivenciales y hacer con-

VIGILANTS A L'ALBA, 1989 (ACRÍLIC-TAULA, FRAGMENT). COL. PARTICULAR

AMÉRICA STREET, 1992 (ACRÍLIC-TAULA, 98 × 68. VIVACE)

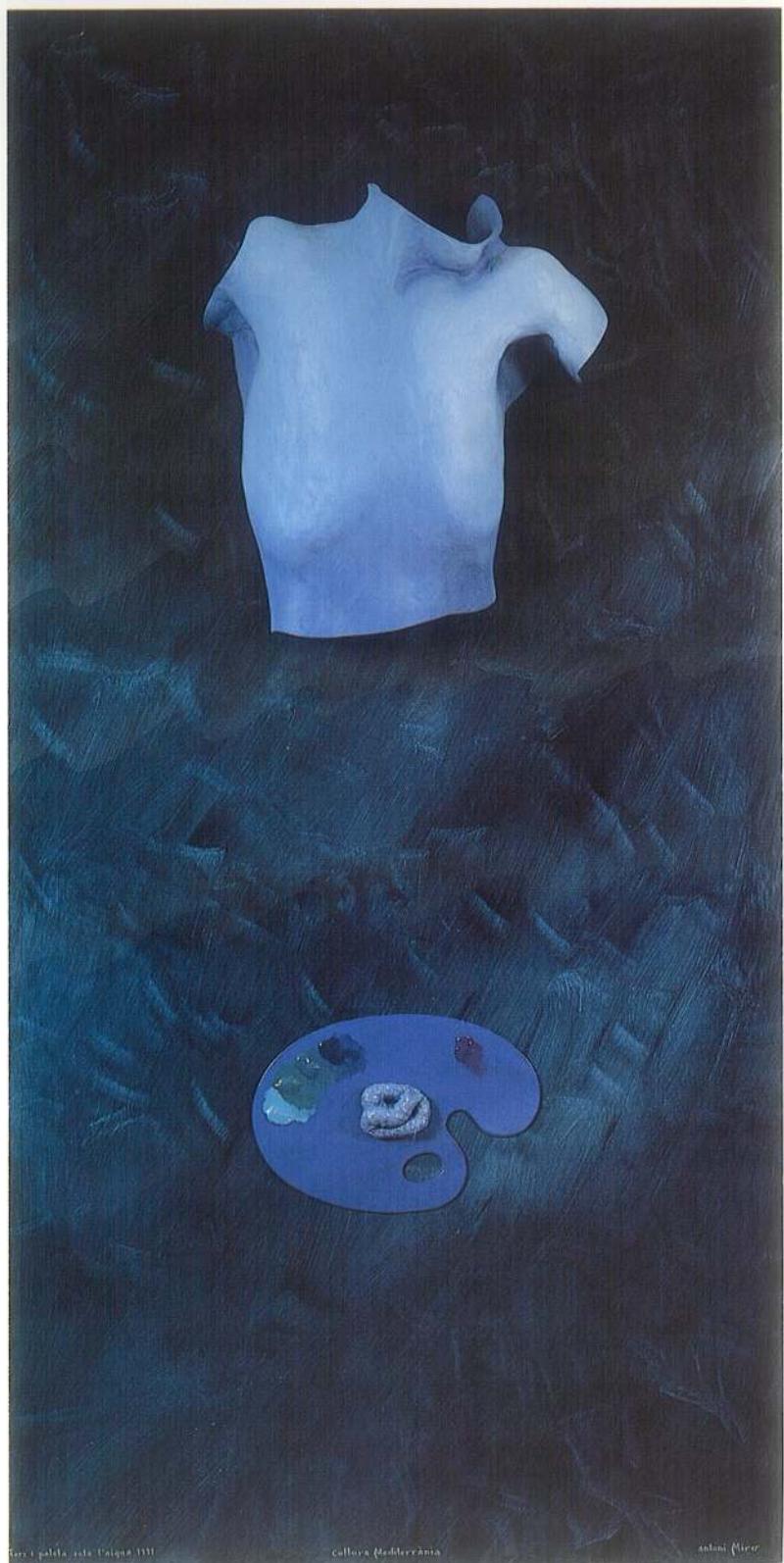
juntar sobre un mismo escenario, en esta ocasión un lienzo, rasgos teatrales, literatos, arquitectónicos, mágicos, combinándolos hasta conseguir esa estructura perfectamente dosificada que todos entendemos y reconocemos como arte. Un director de escena que sabe arrancar de cada motivo y personaje el máximo de sus posibilidades y los ubica allí donde es menester y la historia dispone, todo en perfecto sentido y medida, el trazo, el gesto; dominando su universo artístico.

Incluso bien podríamos achacar a Antoni Miró cierta predisposición monacal por su talante y compostura. Vive semirretirado, voluntariamente, por supuesto, dentro de una relajada soledad, muy propia para la creación plástica, en «Mas Sopälmo», algo así como su Sancta Sanctorum. Su estudio resulta algo similar a una capilla donde se adora al arte y cada apartado o recoveco vive un destino. Su estudio-capilla no es un trastero de cachivaches o un laberinto de objetos o elementos, todo lo contrario, es un canto al orden y la meticulosidad más propio de la celdilla de un novicio que de un artista que trabaja muchas horas cada jornada, siempre al amparo de la noche y sus duendes. Cada pincel, libro, bastidor, tiene como en su obra, bien aprendido su lugar. Volvemos a la analogía entre obra y autor. En «Mas Sopälmo» crea sus mundos y les da vida. Su relación con el exterior es la imprescindible, no por falta de sociabilidad, que bien le sobra. Hombre sosegado y de fácil discurso, es un amante de la conversación y la reflexión para las que tiene buenas mañas y decidida inclinación.

Vive dulcemente retirado como aquellos caballeros de antaño que después de conocer el mundo y sus vorágines decide instalarse en un punto concreto desde donde desarrollar su vida y obra, en este caso su monasterio alcoyano rodeado de telas, volúmenes, naturaleza, familia y una singular sala de exposiciones envidia de recintos museísticos por amplitud y dotación donde reposan algunas de sus obras más queridas. Su dios no hay duda que es el arte, su religión sus ideas y sus compañeros de andanzas místicas no son otros que sus cuadros salpicados de inmisericorde ironía o de menudencias más ligeras cuando trata de distraer alguna de las muchas gravedades históricas.

Un hombre y un artista en suma que caminan juntos, se entregan juntos y se proyectan juntos.

Manuel Rodríguez Díaz
Director de la Revista «Formas Plásticas»

Tors i paleta sota l'aigua 1991

Col·lecció Mediterrània

Antoni Tàpies

TORS I PALETA SOTA L'AIGUA, 1991 (PINTURA-OBJECTE, 200 × 100 × 22)

MÚSICA-COLOR, 1992 (ACRÍLIC-TAULA, 98 × 68. VIVACE)

ANTONI MIRÓ. THE ART OF CREATING A WORLD OF HIS OWN: IMAGINATIVE AND REFLECTIVE

The human spirit, tired of its wandering search for the unascertainable, and well aware of the fact that it will never capture the infinite in full splendour, binds its nostalgia to images in which appears a ray that goes far beyond. This mystical appearance of our deepest emotion in images, this ascent of the spirits of the world... this eagerness for the divine inside intuition, this is the true romanticism.

UHLAND

The work of Antoni Miró appears full of plastic and human charms, it abounds in magic, romanticism, irony... rich in contents and with a stimulating scenography for the aesthetic perception. It is a prominent work that handles creeds and iconography with a skilled and brilliant technique; it surpasses established boundaries and suggests images and scenes recovered from iconographic legacies with a concentrated meaning that Miró uncovers and confronts with the present time, here and now, bringing to light avant-garde interpretations under signs and calligraphies which belong to his singular artistic universe.

The artistic creativeness is one of the few means which allow to entangle magical and logical concepts. Reason and imagination form an ambiguous marriage capable of outlining the doctrines of theoretical unrealities which agree with scenes and times pampered by obvious essences. Curiosity, contemplation and investigation defy the horizons of recognition, by planning postulates and untraditional situations that the spiritual movement adopts. Maybe because the artist is a kind of wizard to a great extent, a doer and a moulder of other realities. The artist recovers, creates, transforms, plays: he is a juggler of the fan of reality and its hybrid circumstances. This artistic magic made of symbols, chromatisms, reflection, lines, are small signs, minute gestures of the existent relationship between divine and man, consequently, between the divine and the artist.

36

Antoni Miró is a genuine active agent of art as a whole, where forms, executions and techniques are concerned, being a plastic chronicler of our present time, keen and restless. An active agent that through his creative diversity, manifests a world where irony, poetry and philosophical analysis are brought together in surprising and remarkable quantities and procedures.

Many patterns and situations have been stirred lately. We are the privileged audience of a wheel of mutations and changes of scene where conceptions revolve and are scattered about giddily, conceptions that appeal cunningly to the creative dullness, let's say to the «inborn by creative nature» or at least that they disturb just enough to force positions to stagger. The social, artistic, political crisis, and otherwise, are always the granted standard-bearers of more important and vital transformations, those that sink into human privacy. We are going through times in which the artist finds himself

compelled or invited towards standardization, recreation of barrenness or simple revival. In too many occasions we try to fill gaps which usually enlarge gulfs and increase excessive mutual subjects, everything is too much generalised, the self-expression of the outline and the new up-to-date proposals are struggling for a device, a project of interest which lacks solid support.

The impersonation of a genuine and constant finishing touch is reduced to a list of protagonists which, quite frankly, is scarce and worrying. Therefore, every pure-bred artist is a rare specimen with a touch of the gods and in danger of extinction.

The art of the present time is not what we would call a sacred one. As a matter of fact it has very little to do with any esteemed ritual, and this is not a positive matter precisely. When the liturgy of a process vanishes or commercialises excessively the devils of the world come forth, creativity

is set aside and magic is nothing but a reflection of mud. To feel oppressed by philosophies or frivolous mythologies leads to compromise, does not invite to transgress the environment, everything becomes a fictitious legend. It looks as though a mysterious morbidity for obedience towards the pre-established patterns were arising again, something like what the artistic Hindu anatomy can do, creative shapes which feed from perfectly established precepts, like any traditional art, and that the artist must follow when making his work. Those precepts are registered in the books called *Silpa Sastra* and must be strictly observed where the holy figures destined to the cult are concerned. It comes to an artistic symptomatology of the present where the artist keeps to the rule of reiteration when someone else has been glorified. Reiterations and deviations, all of them more or less fortunate, are presented, but neither boundaries nor concepts are infringed.

The true artist begins his art from within, from an inner struggle and liberalization, from an encounter with issues that must be raised on the basis of doubts and clashes that will allow eventually a larger, deep, and personal view of our environment. Art must be born from genuine principles, even if they turn out blurred to others, as long as they are authentic for the person who proposes them, asserting the paradox, and like this, attain an artistic and defensible conviction that can be presented to the outside world. Art creations are being looked for, wished for, no matter their eclecticism; it is of no importance that they might be oniric worlds, made of hermetic poetry or of literary designs. We need art.

This indispensable independence, this self-conviction in what has been created and this eagerness to shape worlds of art we find liberally in Antoni Miró's work. A work which is faithful to his principles and evolving constantly, principles which cause an umbilical cord between author and work. We refer to an umbilical cord and we must point out that it is dyed in silver, as esoterics would emphasize, since the concepts and the contents of the whole of his work are not lacking alchemy and cabala.

Antoni Miró's work is a continuous layout towards symbolism and image, at every moment of the process, in any nook of his work, either by means of iconographical synonyms or of annotations from his innermost universe, images loaded with paradoxes and metaphors saturated with literary figures. The artist has the capacity and the wit to «play» with legends and sayings, displacing and manipulating allegories like a constant provocation to the activity of the mind. We might well mark that his art is fully alive.

BICIANTINUCLEAR, 1991 (ACRÍLIC-TAULA, 98 × 68, VIVACE)

ANTRÓPICA, 1991 (ACRÍLIC-TAULA, 80 × 80). COL. PARTICULAR

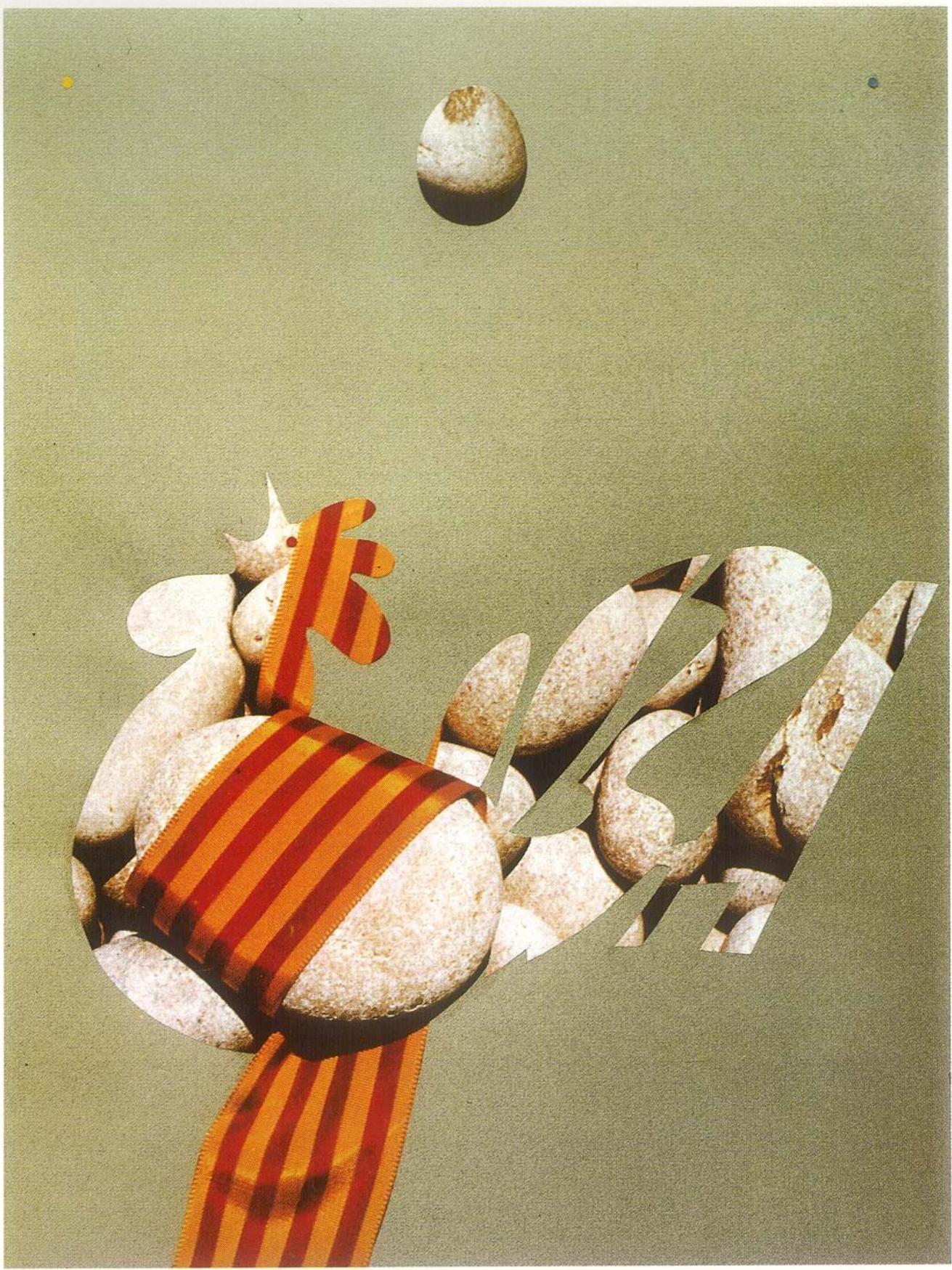
In his pieces Antoni Miró proposes to us constant winks, meanings, and a strict and splendid sense of humour well dressed with the salt of predetermination; and the work benefits of all this with large texts and images, always images sailing through his chromatic spaces. To understand better the value of his work and the important meaning that these images play, we transcribe a singular paragraph of the Chinese philosopher Wang Bi (226-249) who belonged to the Taoist school, according to R. Wilhelm, German orientalist: «Images present meaning, words present image. To enlighten a meaning there is nothing better than images, to set an image under full light, there is nothing better than words. Words must concentrate on images... images must concentrate on meaning. Images arise from sense, but when

NO ÉS UNA PIPA, 1991 (ACRÍLIC-TAULA, 80 × 80), COL. PARTICULAR

someone lets their isolated beauty take hold of him, then the words are not the right ones. In this way, meaning can only be reached by forgetting images and only by forgetting words can one get into the image. Understanding of meaning requires sacrificing words».

The whole of the work of Antoni Miró is a summary of his way of living and understanding life. This apparent mocker of myths and facts causes to overflow all kinds of sharp criticism in a shy and planned way by means of his peculiar cunning and by creating chromatic sceneries and mazes. His vital philosophy shows a spectrum of visions, contemplations of reality under a prism which, from behind its wealth of elements, modulates positions and tensions worth a well-deserved study and reflection.

CARTELL BIENAL «IMNPEZA», 1991, IVANO-FRANKIUSK (UCRAÏNA)

We find the human genius in his work, in sceneries with an atmosphere of its own. It is a painting that is disquieting because it is visceral and provocative, because of its complex suggestions and aesthetic variety. They are his intimate matters and every moment circumstances, his felt, inherited, own history, with emotions and struggles, with classical concepts and signs of the present time, all combined. His work is feeling, recreation, appraisal, always in display under a new approach and perspective, a corrosive reviewing about facts, witnesses and imagination that rides between conventionality and radicalism; always cutting and poetical, setting the contrast between satirical ambiguities and daily chronicles.

Symbolism turns up in his work to make apparent human thought, either as an artistic character or as a more recent aspect which comprises the psychological theory, always resting on a rupture of boundaries to assume them in hundreds of threads by analogy.

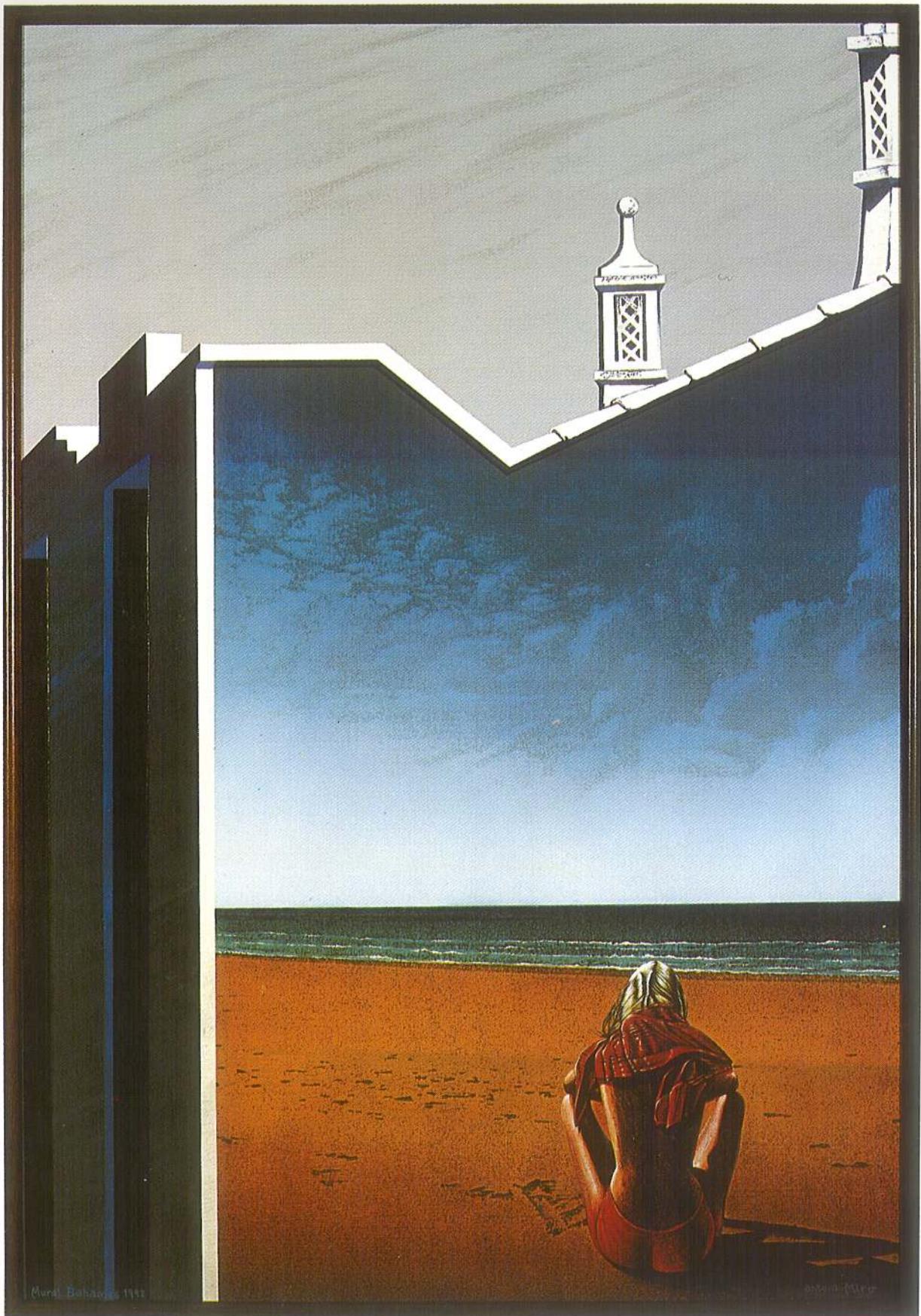
Antoni Miró does not give in before equivocal terminologies or redundances, *it* does not exist in his work, neither does the dread of repeating earlier styles that might become unworthy of the concept, since he is perfectly capable of creating from an idea or an image. He borrows an essence to develop a whole different world even if he agrees with similar iconographies. We have a clear accomplishment of his artistic talent with his vast series «To Paint Painting», quite an example of skill in every sense, where the artist reveals himself as an architect of worlds and of backgrounds, as a designer of ideas and suggestions. His pieces are an exquisite uncompromising choreography that takes advantage of any hue laid out previously or created similarly, relating characters, purpose and exact moments in such a natural and precise way that all the difficulties involved in his work seem to be an easy task under his elaboration and *mise-en-scène*.

It looks like Antoni Miró is having a good time, he enjoys himself creating mazes of shapes and colours, transgressing concrete natures and facts, poking in space and in time to bring out the best of his romantic and passionate collection of samples, always half-hidden among lines and nooks; maybe it is due to the shyness of the artist, who seldom shows his sensitivity without restraint. He manifests it, he offers it, but always moderate, with a sense of proportion. After all, it is a way to invite the spectator of his work to participate in it, to finish a sentence, a thought, a criticism or to hint a smile full of complicity.

Antoni Miró has seemed to me on more than one occasion like a great expert on scenery, a director used to moving experienced threads and to uni-

OP-POP, 1989 (ACRÍLIC-LLENÇ, 100 x 100, FRAGMENT)

MURAL BAHAMES, 1992 (ACRÍLIC-TAULA, 98 × 68. VIVACE)

ting on the same stage, a canvas on this occasion, theatrical, literary, architectonic, magical features, combining them until he obtains this perfectly measured structure that we all understand and recognize as art. A stage director who knows how to pull out of each theme and character the utmost possibilities and locates them where they are needed and History disposes, all in perfect meaning and measure, the outline, the gesture; dominating his artistic universe.

We might even attribute to Antoni Miró a certain monastic predisposition owing to his countenance and composure. He lives half isolated, willingly of course, inside a relaxed solitude, very adequate for plastic creativeness, in «Mas Sopälmo» something like his Sancta Sanctorum. His studio is something similar to a chapel where art is adored and where each separate room or turning lives a fate. His studio-chapel is not a lumber room for trash or a maze of objects or elements, on the contrary, it is a hymn to order and tidiness more proper for a novice's cell than for an artist who works many hours every day, always sheltered by the night and its elves. Each brush, each book, each stretcher knows well its place, just as it happens in his work. We return to the analogy between work and author. He creates his worlds and brings them to life in «Mas Sopälmo». He has only the indispensable relationship with the outside world, not for lack of sociability, since he has a surplus of it. He is a quiet man with aptitude for easy conversation and reflection, decidedly inclined to them.

He lives peacefully retired like used to do those knights long ago, who after having known the world and its turmoils decides to settle down in a definite spot where he can develop his life and his work, in this case an Alcoyan monastery, surrounded by canvases, volumes, nature, family and a singular exhibition hall which is the envy of museum buildings, owing to its extent and contents and where some of his dearest works repose. There is no doubt that art is his god, his ideas are his religion and his paintings are his companions of fortune, paintings sprinkled with pitiless irony or with lighter trifles when he tries to bewilder some of the many historical and serious events.

In short, a man and an artist who walk together, give themselves together and project themselves together.

Manuel Rodríguez Díaz
Editor of the Review «Formas Plásticas»

ISOP BUSCA MÚSICS, 1981-91 (PINTURA-OBJECTE, 2 - 183 x 153)

ANTONI MIRÓ: L'ART DE CREER UN UNIVERS PROPRE: IMAGINATIF ET REFLECHI

L'esprit humain sachant très bien qu'il ne saira jamais l'infini dans sa clarté totale, et fatigué de sa recherche errante de l'indéterminé, rattache sa nostalgie à des images où apparaît un rayon qui les dépasse. Cette mystique apparition de notre plus profonde émotion en images, cette résurrection des esprits du monde... ce désir du divin dans l'intuition, c'est le propre du romantisme.

UHLAND

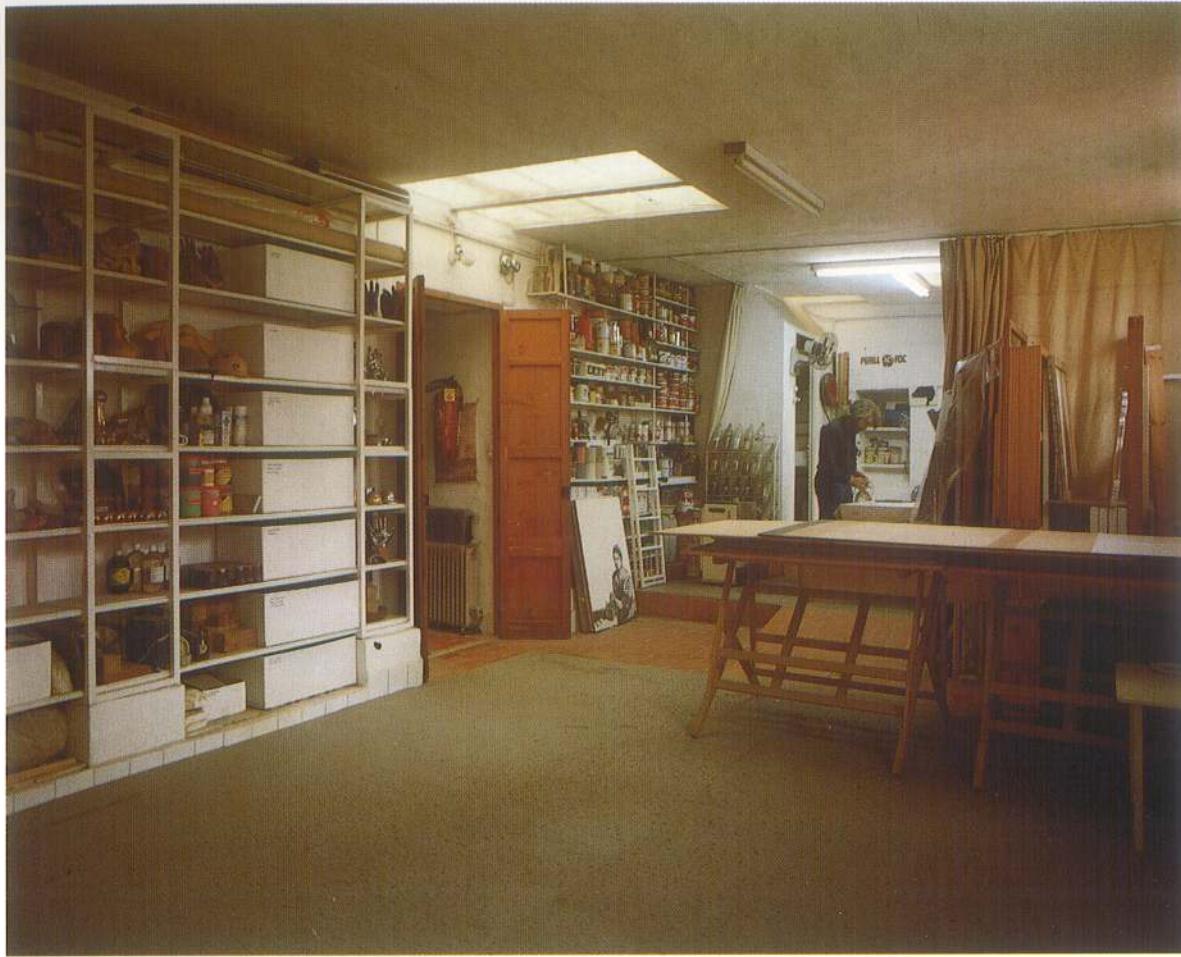
L'oeuvre d'Antoni Miró nous apparaît pleine d'attrirances plastiques et humaines; elle déborde de magie, de romantisme, d'ironie... elle est riche en contenus et d'une mise en scène stimulante pour la perception esthétique. C'est une oeuvre monumentale qui manie des croyances et des iconographies avec adresse et technique remarquables; dépassant les limites établies et suggérant des images et des scènes rachetées à des légats iconographiques avec un sens enrichi que Miró dépouille et met face aux temps présents, ici et maintenant, en nous découvrant de nouvelles interprétations sous des signes et des dessins appartenant à son propre univers artistique.

La création artistique c'est un des très rares moyens qui permet de mêler des concepts magiques et logiques. Raison et imagination se marient dans l'ambigüité et dessinent des doctrines aux irréalités théoriques qui communient avec des scènes et des moments favorisés par des essences palpables. La curiosité, la contemplation, la recherche défient les limites de la reconnaissance, fauflant des postulats et des situations nouvelles que le patrimoine spirituel s'approprie. Et c'est peut-être que l'artiste est en grande partie une sorte de magicien, un créateur d'autres réalités. L'artiste récupère, crée, transforme, joue: c'est un prestigiteur de l'éventail de la réalité et de ses hybrides circonstances. Cette magie artistique faite de symboles, chromatismes réflexion, lignes ce sont de petits échantillons, des gestes menus du rapport existant entre le divin et l'homme et par conséquent entre le divin et l'artiste.

Inquiet et mordant chroniqueur plastique de notre temps, Antoni Miró est un authentique agent actif de l'art dans son ensemble de formes, d'exposés et de techniques. Agent actif qui montre au moyen de sa diversité créatrice tout un univers où convergent l'ironie, la poésie, et l'analyse philosophique dosées et traitées de façon aussi surprenante que remarquable.

Beaucoup de normes et de situations ont bougé ces derniers temps. On est des spectateurs privilégiés d'un ensemble de changements qui tournent; des concepts qui évoquent subtilement l'abandon créateur et s'égrènent vertigineusement. Disons «l'inné par nature créatrice» ou en tout cas perturbent ce qu'il faut pour faire chanceler des attitudes. Les crises sociales, artistiques, politiques ou de n'importe quelle espèce sont toujours supposeés être les porte-drapeau de transformations plus importantes et vitales, de celles qui s'enfoncent dans l'intimité humaine. Nous vivons un moment où l'artiste se voit poussé ou invité vers l'uniformalité, l'agrément de ce qui est stérile ou la simple revendication. Trop fréquemment on essaie de combler

des trous qui souvent grandissent les abîmes et renare plus critiques trop de points communs, tout reste trop sur le plan général et la fraîcheur du trait et les propositions nouvelles ou recyclées luttent pour une idéologie, un plan d'intérêt qui manque de solides assises.

On peut s'inquiéter parce que le nombre de protagonistes aux caractéristiques propres soit franchement insuffisant. C'est pour quoi tout artiste digne de ce nom nous semble un spécimen rare bénit des dieux et en danger d'extinction.

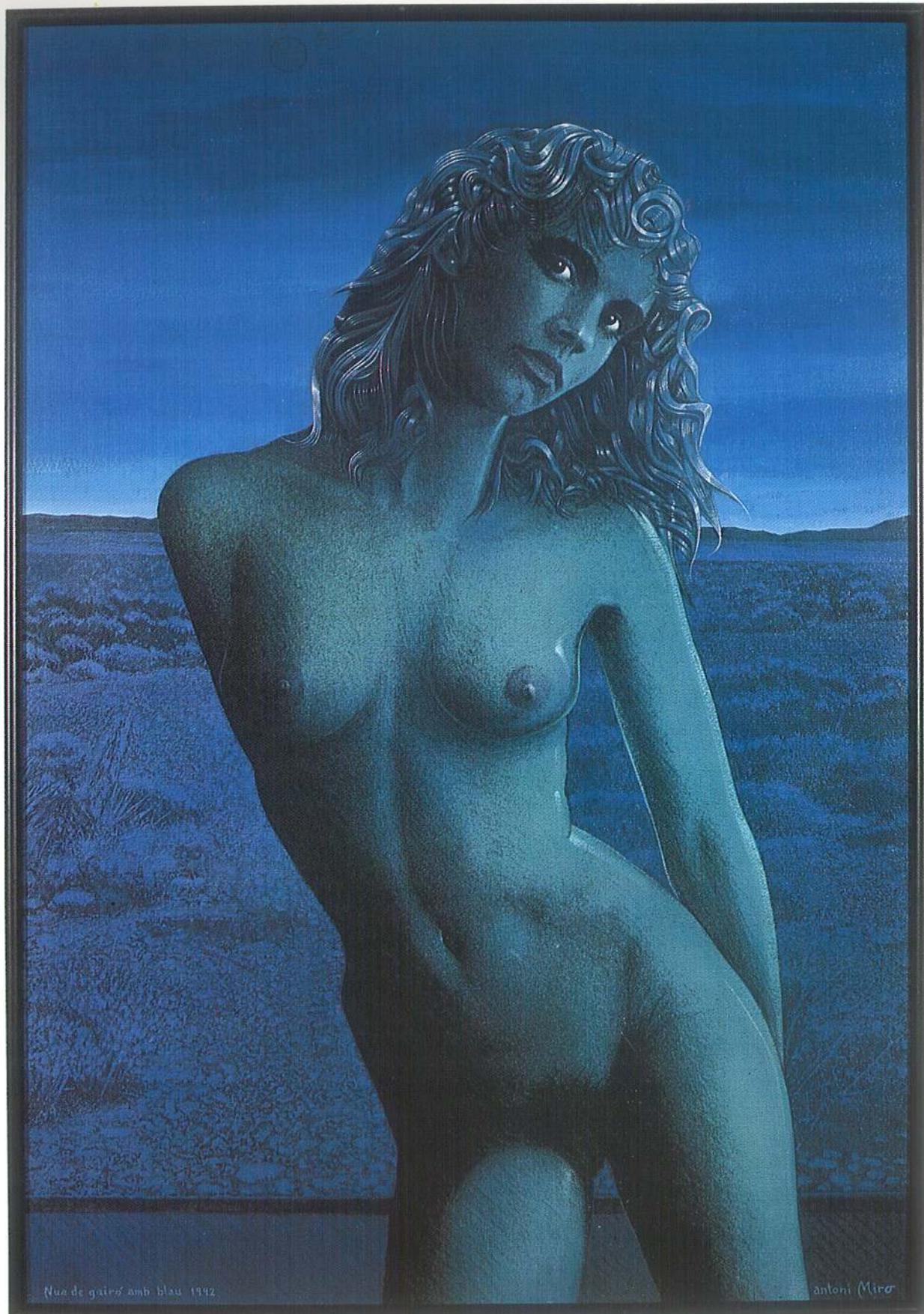
L'art actuel n'est pas sacré à proprement parler. En fait il n'a pas grand-chose à voir avec un rituel qui se respecte et cela n'est pas forcément positif. Les démons du monde apparaissent quand la liturgie d'un quelconque procès disparaît ou devient par trop objet de commerce, quand l'invention s'anule et la magie n'est qu'un reflet de la boue. Se sentir tenaillé par des philosophies ou des mythologies frivoles nous rend douilletts ne nous porte pas à transgresser l'entourage, tout devient légende imaginaire.

Il semblerait que chez nos contemporains réapparaît une mystérieuse morbidité soumise aux normes préétablies, quelque chose de semblable à ce que ferait l'anatomie artistique hindou des formes créatrices qui ainsi que tout art traditionnel se nourrissent des canons parfaitement délimités et auxquels l'artiste doit se plier quand il crée. Ces canons sont inscrits dans les livres dits *Silpa Sastra* et doivent être strictement respectés pour ce qui est des figures sacrées destinées au culte, tout cela pour parler des signes artistiques d'aujourd'hui étant donné que l'artiste veut répéter ce qu'a été la réussite d'un autre artiste. On nous offre des réiterations et des variantes plus ou moins heureuses mais on ne va pas au-delà de barrières ni de conceptions artistiques.

Le vrai artiste initie son art en lui-même après une lutte et une libération intérieures, après avoir eu recours à des raisonnements à base de doutes et de combats qui permettront après une vision bien plus large, profonde et personnelle de notre entourage. L'art doit naître sur des postulats authentiques, bien qu'ils puissent sembler vagues pour les autres, mais authentiques pour celui qui les propose pour obtenir ainsi une conviction artistique prouvée et à projection extérieure. On cherche, on souhaite des univers artistiques, peu importe leur éclectisme; peu importe s'il s'agit d'univers oniriques, de poésie hermétique ou de dessins littéraires. On a besoin d'art.

Cette indépendance indispensable, cette certitude sur son oeuvre, et ces désirs de créer des univers artistiques c'est ce que nous retrouvons partout dans l'oeuvre d'Antoni Miró. Une oeuvre fidèle à ses principes et en évolution constante ce qui donne naissance à un cordon ombilical liant l'auteur et son oeuvre. Nous faisons allusion à un cordon ombilical et devons préciser qu'il est recouvert d'argent comme concluraient les ésotériques, puisque l'alchimie et les conjectures ne sont pas de reste dans l'ensemble de son oeuvre.

A chaque étape du procès, quelque part dans son travail, moyennant des synonymes iconographiques ou des notes sur son univers le plus intime, l'oeuvre d'Antoni Miró se prête au symbole et à l'image, des images pleines de paradoxes et de métaphores, imprégnées de figures littéraires. L'artiste est doué pour «jouer» avec des légendes et des dires, en déplaçant, en manipulant des allégories telle une constante provocation à l'activité mentale. On pourrait bien faire remarquer que son art est très vivant.

NUA DE GAIRO AMB BLAU, 1992 (ACRÍLIC-TAULA, 98 × 68, VIVACE). COL. PARTICULAR

antoní Miró

PARÍS, 9 D'OCTUBRE, 1990 (ACRÍLIC-TAULA, 100 × 100)

Miró nous propose dans ses œuvres des clins d'œil continuels, des significations et un sens de l'humour rigoureux et splendide bien accommodé avec piquant; c'est son œuvre qui tire profit de lectures et d'images, toujours des images sillonnant ses champs chromatiques. Pour mieux comprendre le prix de son travail et l'importance que de telles images représentent nous transcrivons un passage du philosophe chinois Wang Bi (226-249) qui appartenait à l'école taoïste d'après R. Wilhelm orientaliste allemand: «Les images présentent le sens, les mots présentent l'image. Pour éclairer un sens rien de mieux que les images; pour mettre une image en pleine lumière, rien de mieux que les mots. Les mots doivent se concentrer sur les images... les images doivent se concentrer sur le sens. Les images naissent au sens mais quand on se laisse prendre par leur beauté isolée cela veut dire que les mots ne sont pas justes.

DE MADRID AL CIELO, 1991 (ACRÍLIC-TAULA, 80 × 80)

Ainsi on ne peut atteindre le sens qu'en oubliant les images et seulement en oubliant les mots on peut pénétrer dans l'image. La compréhension du sens exige le sacrifice des mots.

Toute l'oeuvre de Miró résume sa façon de vivre et d'entendre la vie. Apparemment il se joue des mythes et des faits moyennant ses airs moqueurs et parce qu'il crée des décors et des labyrinthes chromatiques toute critique perçante en regorge de façon timide et bien construite. Sa philosophie bien vitale nous fait voir tout un spectre de visions, des contemplations de la réalité sous un prisme qui par sa propre richesse donne lieu à des attitudes et à des tensions qui méritent qu'on s'y arrête.

Dans son oeuvre on retrouve le génie humain dans des scènes avec une atmosphère qui leur est propre. C'est une peinture qui trouble parce que

ceci n'est pas une pipe

extremitat superior antropomorfa

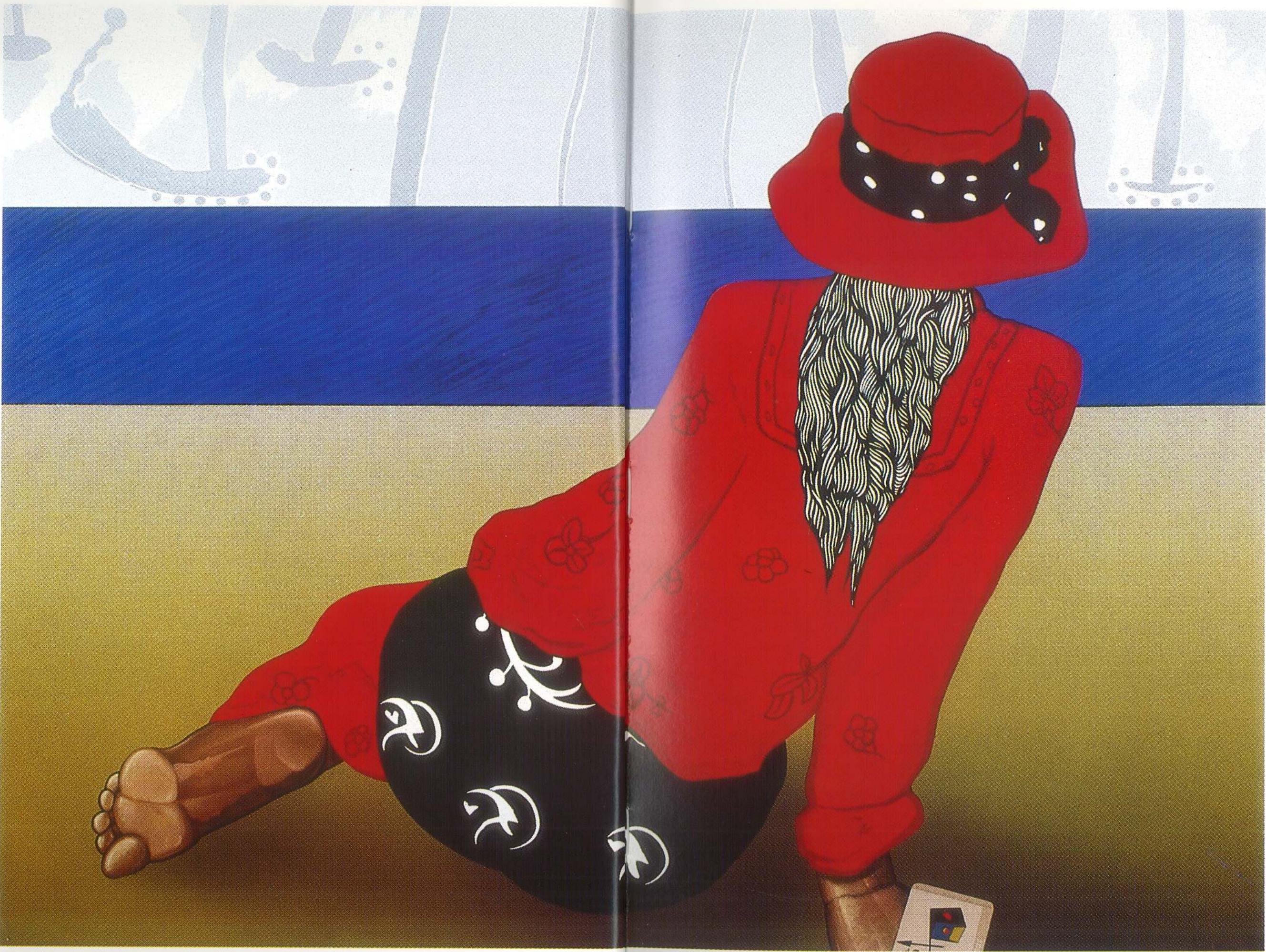
EXTREMITAT SUPERIOR ANTROPOMORFA, 1991 (PINTURA-OBJECTE, 100 × 100 × 23)

viscérale et provocatrice de par ses innombrables suggestions et ses anecdotes esthétiques. Ce sont ses questions intimes et les circonstances de chaque moment, histoire ressentie, celle qui est héritée et celle qui lui est propre, pleine d'émotions et de luttes, agencement de concepts classiques et de signes d'aujourd'hui. Son oeuvre est faite de sentiments, d'agrément, d'évaluation, toujours susceptible d'un renouveau quant à son optique et sa perspective; une révision mordante sur des faits, des témoignages et c'est l'imagination qui marche parmi de conventionnalismes et de radicalismes; il est toujours blessant et poétique, contrastant des ambiguïtés satiriques avec des chroniques quotidiennes.

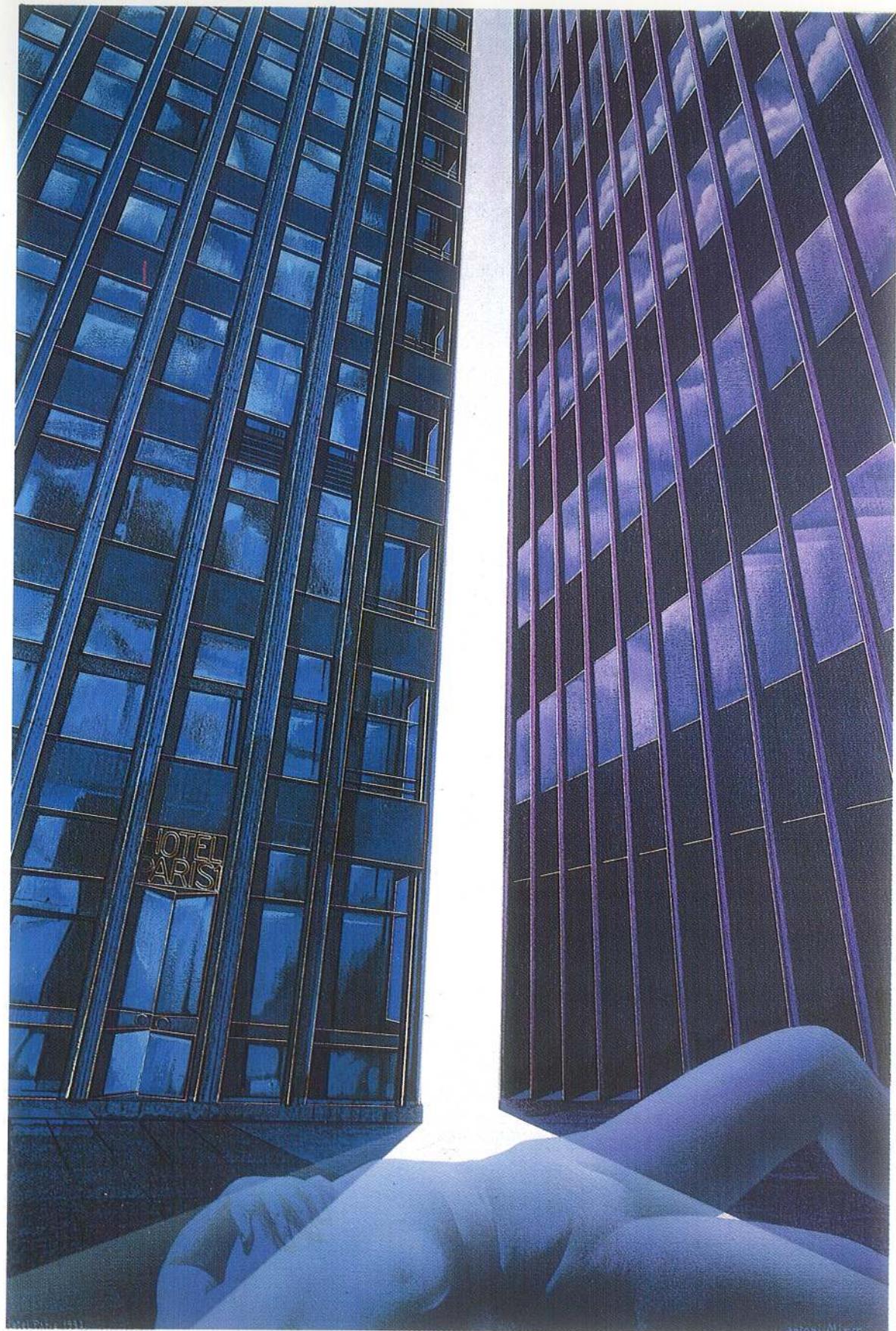
Dans son oeuvre concourent les symboles en tant que constante de la pensée humaine soit en tant que modalité artistique ou sous un jour plus récent comprenant la théorie psychologique, portant sur une cassure reprise après par analogie.

Antoni Miró ne se plie pas à des terminologies baroques ni à des rédonnances dans son oeuvre risquée et passionnante, ça n'existe pas dans son oeuvre; il n'y a pas non plus la crainte de revenir sur des styles précédents qui pourraient démeriter du concept, puisqu'il sait parfaitement créer en partant d'une idée et d'une image. Il emprunte une essence pour développer tout un univers différent, même s'il adhère à des iconographies semblables. Une bonne preuve de la réussite de son talent artistique c'est sa grande série «Peindre de la Peinture», heureux exemple de ce qu'il faut faire. Là l'artiste se révèle comme bâtisseur d'un univers et des arrière-plans comme dessinateur d'idées et de suggestions. Ses tableaux semblent une exquise choréographie impénitente qui tirerait profit de n'importe quelle nuance préalablement accordée ou créée en même temps qu'il nous parle de ses personnages; l'intention et les traits précis sont résolus de façon si naturelle et précise que toutes les difficultés de son oeuvre semblent tâche facile de par son travail et sa mise en scène.

Antoni Miró semble prendre plaisir, prend plaisir, à créer des labyrinthes de formes et de couleurs, à transgresser des faits concrets, à fouiller dans l'espace et dans le temps pour en faire ressortir ce qu'il y a de meilleur dans sa production romantique et passionnée toujours à demi-cachée parmi des lignes et des coins: c'est peut-être dû à la timidité de l'artiste qui souvent, retient sa sensibilité. Il l'a montre, en offre la preuve mais toujours avec modération, juste ce qu'il faut. Une façon, en définitive, d'inviter le spectateur à prendre part à son oeuvre, à finir une phrase, une pensée, une critique ou à ébaucher un sourire plein de complicité.

MEDITERRÀNIA, 1988 (ACRÍLIC-LLENC, 200 × 200, FRAGMENT). COL. PARTICULAR

HOTEL PARÍS, 1992 (ACRÍLIC-TAULA, 98 × 68. VIVACE)

Très souvent Antoni Miró m'a semblé un grand metteur en scène ayant l'habitude de tirer les ficelles et de rassembler sur une scène dans ce cas une toile, des traits de théâtre, littéraires, architectoniques, magiques, les combinant tous jusqu'à en arriver à cette structure parfaitement dosée qu'est l'art. Un metteur en scène qui sait tirer de chaque motif de chaque personnage le plus grand rendement, les plaçant là où il faut selon le sens de l'histoire, le tout parfaitement senti et mesuré —le trait, le geste—, dominant son univers artistique.

Nous pourrions même attribuer à Antoni Miró de par son état d'esprit une certaine prédisposition monacale. Il vit à l'écart, par sa propre volonté naturellement, dans une solitude détendue, très approprié pour la création plastique à «Mas Sopalmo» quelque chose comme son *Sancta Sanctorum*. Son atelier semblerait une chapelle où l'on adore l'art et où tout est disposé pour parvenir à ses fins.

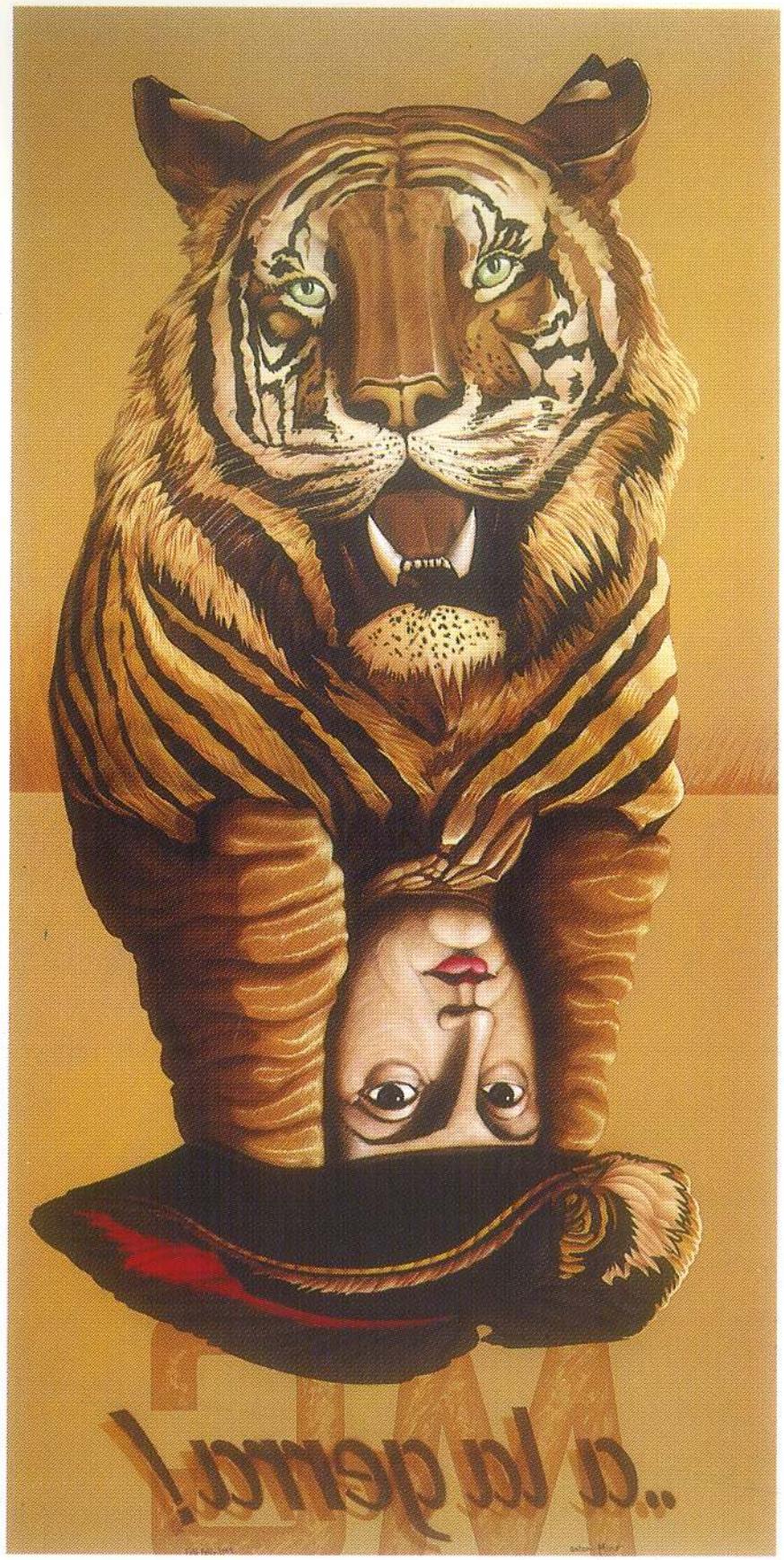
Son atelier-chapelle n'est pas un fouillis d'objets, bien au contraire, c'est la proclamation de l'ordre et de la méticulosité plus en rapport avec la cellule d'un novice que d'un artiste qui travaille pendant des heures et des heures, de préférence la nuit, l'heure magique. On y trouve comme dans son oeuvre tout à sa place. Nous en revenons à l'analogie entre l'oeuvre et l'auteur. A «Mas Sopalmo» il crée son univers et lui prête vie.

Ses contacts avec l'extérieur se réduisent au minimum, et pas par manque de sociabilité: il en a en trop. Homme calme et au discours facile, il aime à échanger des propos et à réfléchir parce qu'il est doué pour ça.

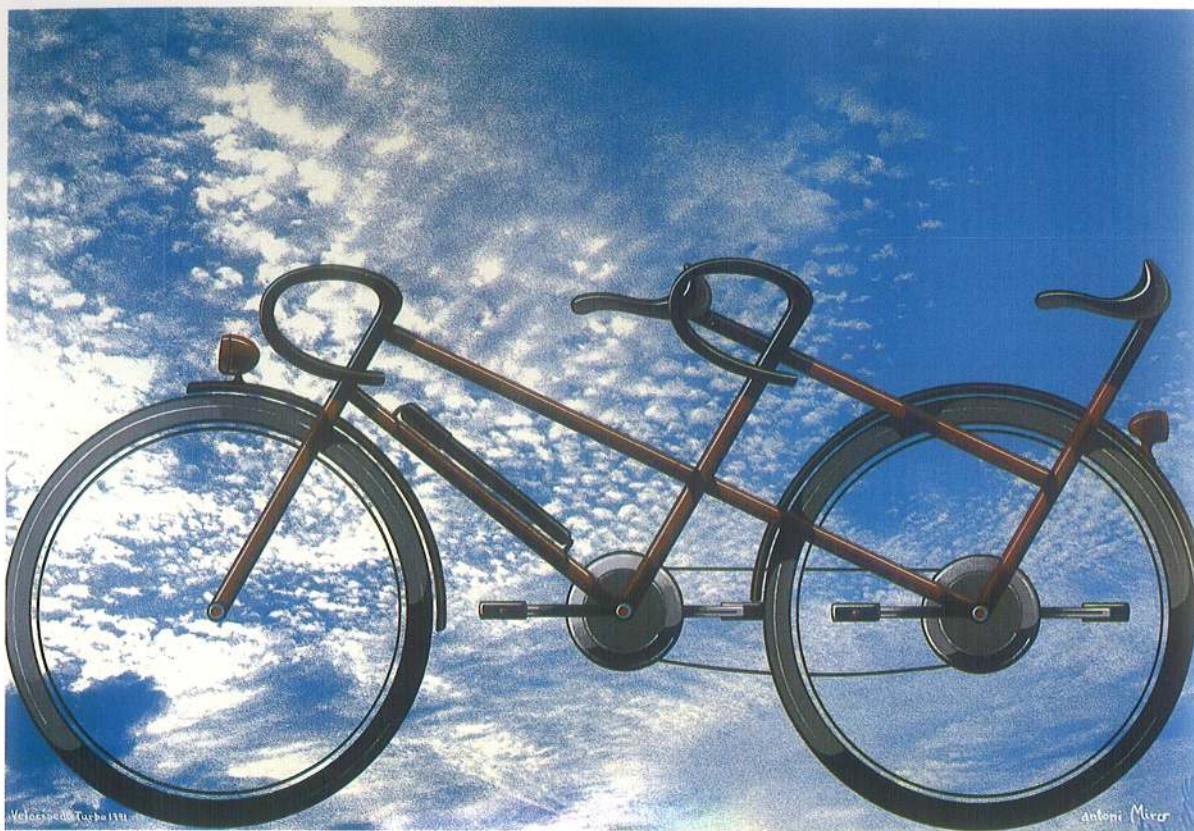
Il vit tranquillement à l'écart, comme faisaient les chevaliers d'autrefois; après avoir connu le monde et ses tourbillons il a décidé de s'installer là où il s'adonne à sa vie et à son oeuvre; c'est son monastère et il y vit entouré de toiles, de volumes, face à la nature, entouré de sa famille, dans sa galerie singulière qui ferait l'envie d'autres musées tellement elle est importante: c'est là qu'on trouve quelques unes de ses œuvres les plus chères. Son dieu n'est autre que l'art, sa religion ce sont ses idées et ses copains d'aventures mystiques ses propres tableaux émaillés d'une ironie sans pitié ou de petites choses légères quand il essaie de donner le change sur tout le sérieux de l'histoire.

Un homme et un artiste en somme qui vont à l'unisson, qui se donnent et se projettent en même temps.

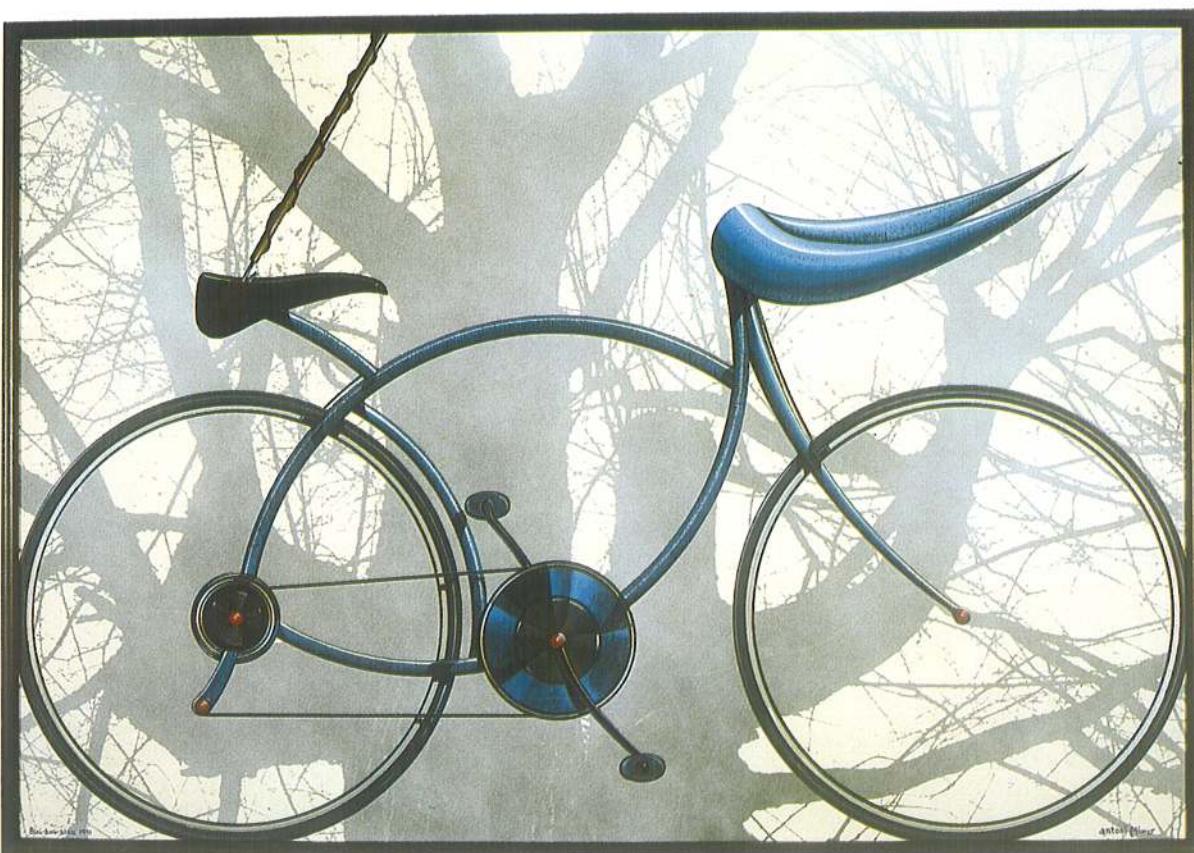
Manuel Rodríguez Díaz
Directeur de la Revue «Formes Plastiques»

FELÍ-FELIP, 1989 (ACRÍLIC-LLENÇ, 200 × 100). MUSEU DE L'ALMODÍ, XÁTIVA

VELOCÍPEDE TURBO - 1991 (ACRÍLIC-TAULA, 68 × 98. VIVACE)

BICI-BOU-BLAU, 1991 (ACRÍLIC-TAULA, 68 × 98. VIVACE)

ANTONI MIRÓ. L'ART DE CREAR UN MÓN PROPI: IMAGINATIU I REFLEXIU

L'esperit humà, sabent molt bé que mai no captarà l'infinit en plena claredat, i cansat de la seua errabunda recerca de l'indeterminat, lliga la seua nostàlgia a imatges on apareix un raig que va més enllà. Aquest místic aparéixer de la nostra més profunda emoció en imatges, aquest ressorgir dels esperits del món... aquest anhel del diví en la intuició, això és pròpiament romàntic.

UHLAND

L'obra d'Antoni Miró es mostra plena d'atractius plàstics i humans, desborda màgia, romanticisme, ironia... rica en continguts i d'escenografia estimulant per a la percepció estètica. És una obra en majúscules que utilitza credos i iconografies amb destresa i tècnica brillant; superant fronteres establertes i suggerint imatges i escenes rescatades de llegats iconogràfics amb un significat acumulat que Miró despulla i confronta al moment actual, ací i ara, descobrint-nos novedoses interpretacions sota signes i cal·ligrafies que pertanyen al seu singular univers artístic.

La creació artística és un dels pocs mitjans que permet barrejar concepcions màgics i lògics. Raó i imaginació formen un matrimoni ambigu capaç de perfilar doctrines de teòriques irrealitat que combreguen amb escenes i moments mimats per essències palpables. La curiositat, la contemplació, la investigació desafien els horitzons del reconeixement, embasant postulats i situacions novedoses que el patrimoni espiritual va fent seues. I és que l'artista, potser, és en bona mida una espècie de màgic, un autor i plasmador d'altres realitats. L'artista rescata, crea, transforma, juga: és un prestidigitador del ventall de la realitat i les seues híbrides circumstàncies. Aquesta màgia artística feta de símbols, cromatismes, reflexió, línies, són petites mostres, gestos menuts de la relació existent entre allò diví i l'home, conseqüentment, entre allò diví i l'artista.

68

Inquiet i mordaç cronista plàstic del nostre temps, Antoni Miró, és un autèntic agent actiu de l'art en el conjunt de formes, plantejaments i tècniques. Agent actiu que manifesta mitjançant la seu diversitat creativa tot un món on es donen bona cita la ironia, la poesia i l'anàlisi filosòfica en dosis i procediments tan sorprenents com notables.

Moltes són les normes i situacions que han entrat en agitació en els darrers temps. Som espectadors de platea d'una roda de mutuacions on giren i es desgranen de forma vertiginosa concepcions que invoquen subtilment l'abandonament creatiu, diguem que a l'«innat per naturalesa creativa» o com a mínim pertorben el que és precís per a fer trontollar postures. Les crisis socials, artístiques, polítiques o de qualsevol altra índole són sempre els suposats capdavanters de transformacions més importants i vitals, aqueixes que s'enfonsen en la intimitat humana. Travessem un moment en què l'artista es veu espentat o convidat cap a la uniformització, l'esbargiment de l'esteri-

litat o la reivindicació simple. En moltes ocasions s'intenten plenar buits que soLEN engrandir abismes i agreujar excessius punts en comú, tot massa generalitzat i on la frescura del traç i les noves o reciclades propostes pugnen per un ideari, un projecte d'interés que manca de sòlids sosteniments.

La personificació d'un segell propi i identificador compta ara com ara amb una llista de protagonistes francament escassa i preocupant. D'ací que cada artista de raça siga un rar espeCimen tocat pels déus i pel perill d'extinció.

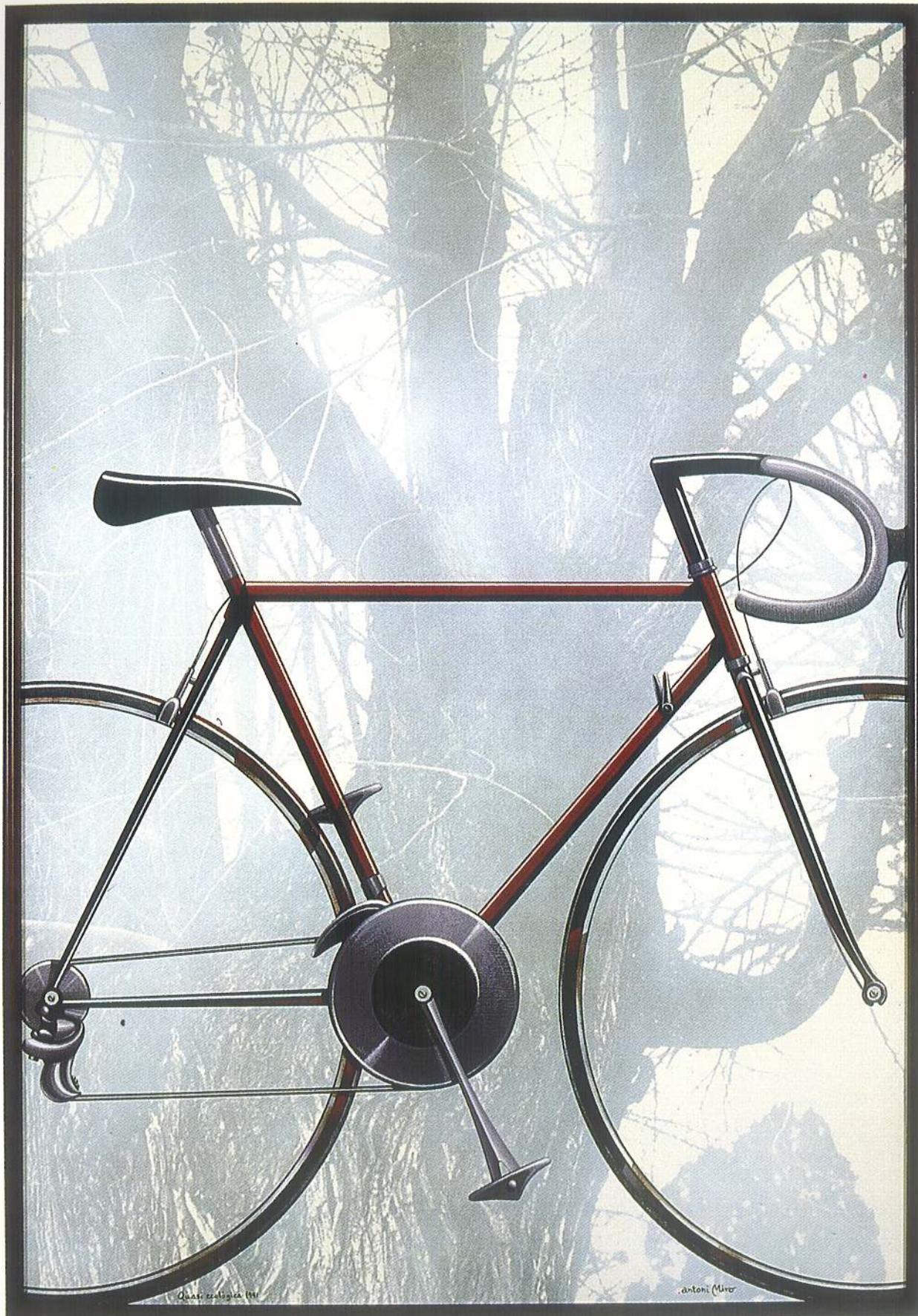
L'art actual no és precisament sagrat. De fet té poc a veure amb qualsevol ritual que es preue, i això no és precisament positiu. Quan la litúrgia d'un procés s'esvaeix o mercantilitza en excés sorgeixen els dimonis del món, s'anula la creativitat i allò màgic és un reflex més del fang. Sentir-se tenallat per filosofies o mitologies frívoles acomoden, no inviten a transgredir l'entorn, tot es converteix en llegenda fictícia.

Sembla com si resorgira entre els nostres contemporanis una misteriosa morbositat d'obediència cap a normes preestablertes, una cosa així com el que pot fer l'anatomia artística hindú, unes formes creatives que com tot art tradicional es nodeix d'uns cànons perfectament marcats i que l'artista ha de seguir en la realització de la seu obra. Aquests cànons es troben registrats en els llibres anomenats *Silpa Sastra* i han de ser estrictament observats pel que fa a les figures sagrades, destinades al culte. Això ve a compte d'una simptomatologia artística d'avui on l'artista manté aqueixa norma de reiterar quan ha tocat a glòria per algun altre. Es brinden reiteracions i variants més o menys afortunades però no es traspassen fronteres ni conceptes.

El verdader artista inicia el seu art des de si mateix, des d'una lluita i liberalització interior, des d'un reencontre amb plantejaments que han d'alsarse a base de dubtes i enfrontaments que permetran posteriorment una visió molt més ampla, profunda i personal del nostre entorn. L'art ha de nàixer des de postulats autèntics, encara que puguen resultar borrosos per a altres, però autèntics per a qui els proposa, valga la paradoxa, i aconseguir així una convicció artística defensable i amb projecció cap a l'exterior. Es busquen, es desitgen mons d'art, no importa el seu eclecticisme; poc importa que siguin mons onírics, de poesia hermètica o de dissenys de literatura. Ens cal l'art.

Aqueixa independència imprescindible, aqueixe autoconvenciment en la cosa creada i aqueixes ànsies per plasmar mons d'art és el que trobem a mans plenes en l'obra d'Antoni Miró. Una obra fidel als seus principis i en constant evolució que provoquen un cordó umbilical entre autor i obra. Al·ludim a un cordó umbilical i hem d'assenyalar que tenyit de plata, com apuntarien els esotèrics, ja que no falta alquímia i càbales en els conceptes i continguts del conjunt global de la seu obra.

En tot moment del procés, en qualsevol racó del seu treball, ja per mitjà de sinònims iconogràfics o apunts del seu univers més íntim l'obra d'Antoni Miró és una contínua disposició al símbol i la imatge, imatges carregades de paradoxes i metàfores, impregnades de figures literàries. L'artista té capacitat i enginy per a «jugar» amb llegendes i dites, desplaçant, manipulant categories com una constant provocació a l'activitat mental. Bé podríem assenyalar que el seu art està plenament viu.

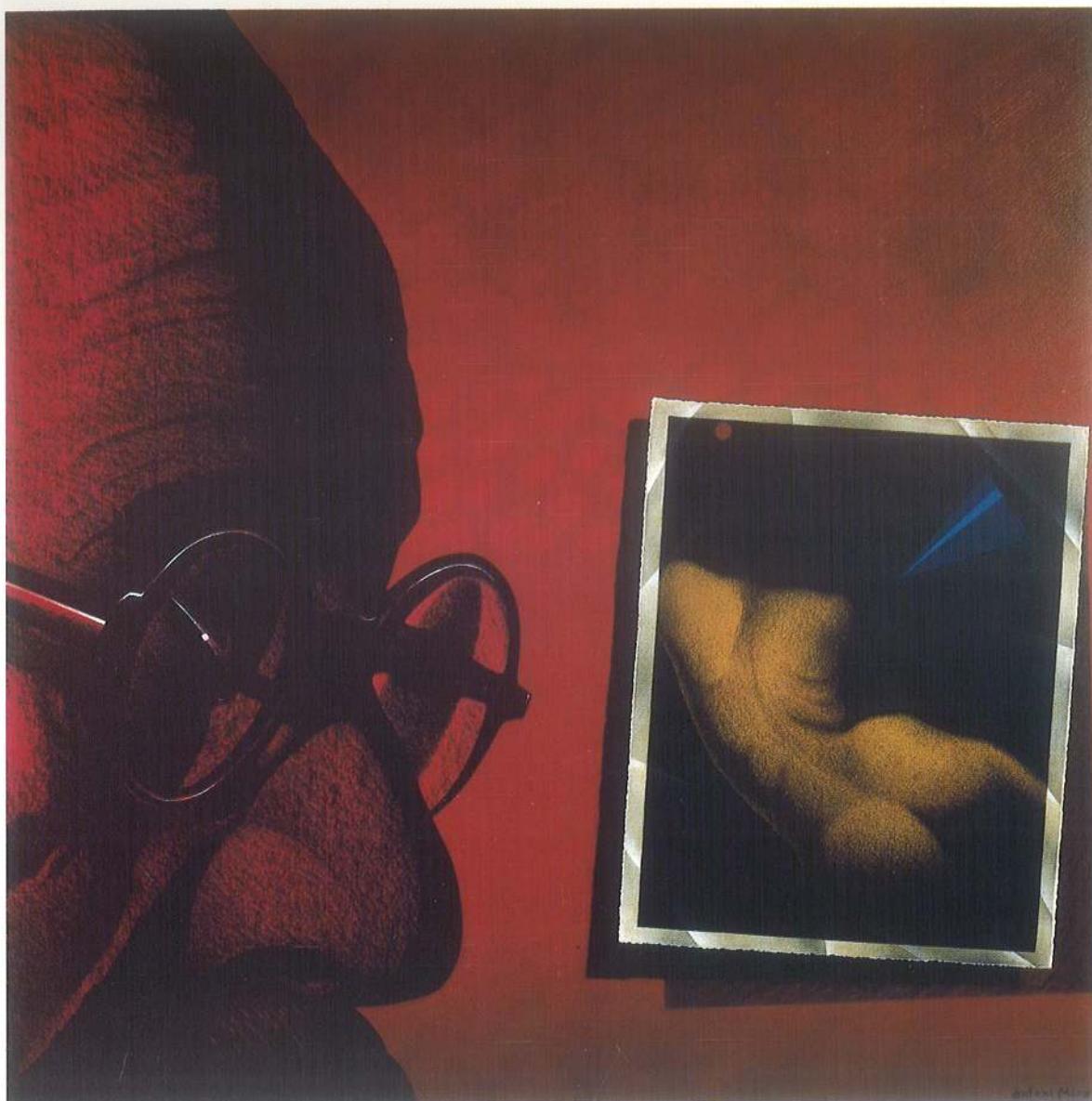

QUASI ECOLÒGICA, 1991 (ACRÍLIC-TAULA, 98 × 68. VIVACE)

RETALLABLE, 1990 (ACRÍLIC-TAULA, 100 × 100)

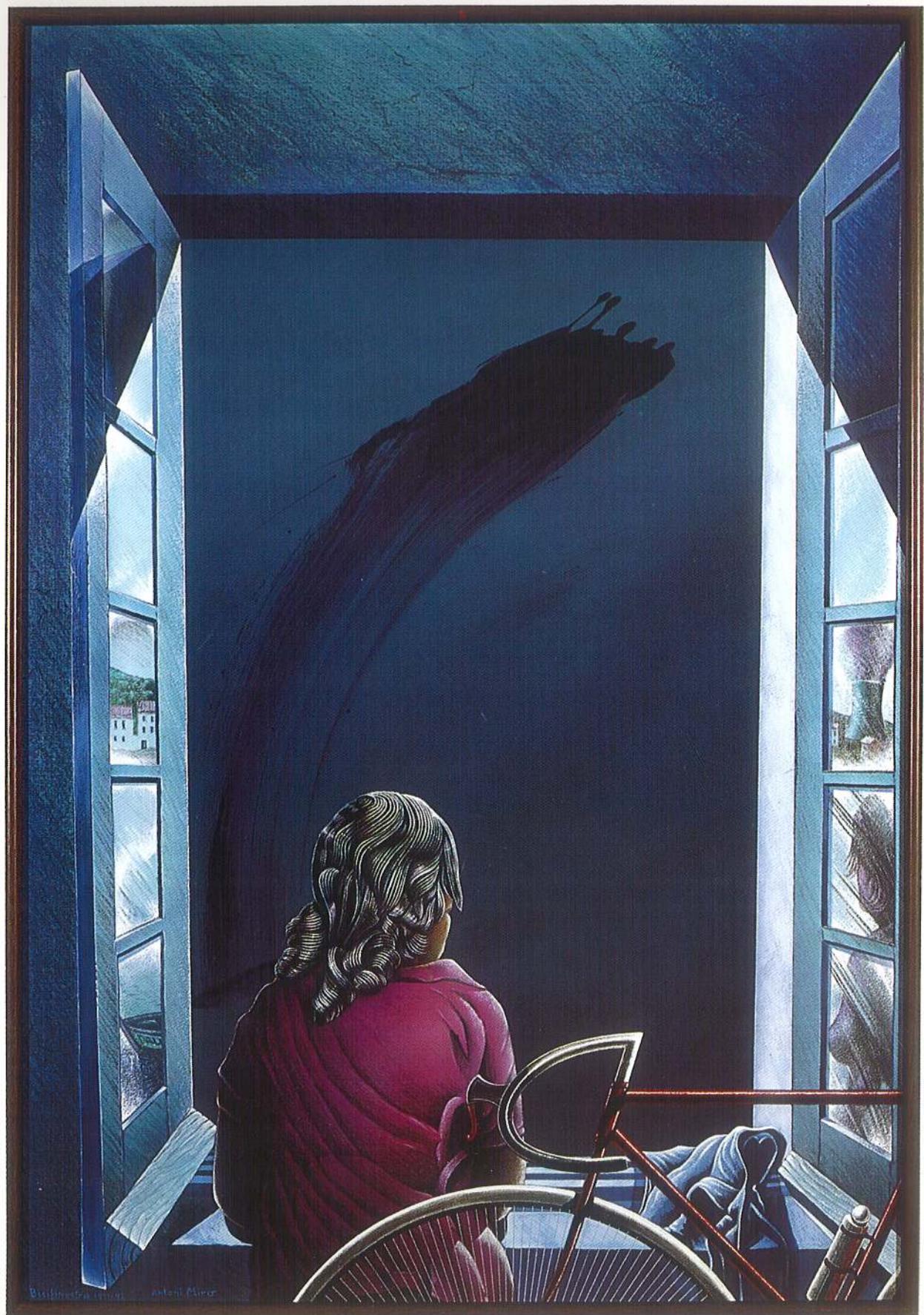
Miró ens proposa en les seues peces constantment fer l'ullet, significacions i un rigorós i esplèndid sentit de l'humor ben amanit amb la sal de la intencionalitat, beneficiant-se'n l'obra amb àmplies lectures i imatges, sempre imatges navegant pels seus espais cromàtics. Per a entendre millor el valor del seu treball i l'important sentit que aquestes representen transcrivim un singular paràgraf del filòsof xinés Wang Bi (226-249) pertanyent a l'escola taoista segons R. Wilhem, orientalista alemany: «Les imatges presenten el sentit, les paraules presenten la imatge. Per a il.luminar un sentit no hi ha res millor que les imatges; per a possar una imatge en plena llum, no hi ha res millor que les paraules. Les paraules han de concentrar-se sobre les imatges... les imatges han de concentrar-se sobre el sentit. Les imatges sorgeixen de la significació, però quan algú es deixa apoderar per la seua bellesa

PSICOANALISI CROMÀTIC, 1990 (ACRÍLIC-TAULA, 100 × 100)

aïllada és que no són les paraules justes. D'aquesta manera no es pot aconseguir el sentit més que oblidant les imatges i només oblidant les paraules es pot penetrar en la imatge. La comprensió del sentit exigeix el sacrifici de les paraules».

El total de l'obra d'Antoni Miró és un resum de la seua forma de viure i d'entendre la vida. Aquest aparent burlador de mites i fets per mitjà de la seua peculiar sornegueria i creació d'escenaris i laberints cromàtics fa desbordar de forma tímida i embastada tota sort de crítica punyent. La seua filosofia vital mostra un espectre de visions i contemplacions de la realitat sota un prisma que després de la seua riquesa d'elements modula postures i tensions dignes de merescut estudi i reflexió.

BICIFINESTRA, 1991 (ACRÍLIC-TAULA, 98 × 68. VIVACE)

En la seu obra trobem al geni humà en escenaris que tenen atmosfera pròpia. És una pintura que torba per visceral i provocativa, per les seues múltiples suggerències i anecdòtari estètic. Són les seues qüestions íntimes i les circumstàncies de cada moment, història sentida, heretada i pròpia, amb emocions i lluites, combinacions de conceptes clàssics i signes de l'actualitat. La seu obra és sentiment, esbargiment, valoració, sempre exposada sota un nou enfocament i perspectiva, una revisió mordaç sobre fets, testimonis i imaginació que cavalca entre convencionalismes i radicalismes; sempre feridor i poètic, contrastant ambigüetats satíriques amb cròniques quotidianes.

En la seu obra es donen cita el simbolisme com a constant del pensament humà, bé com a modalitat artística o bé en un aspecte més recent i que abraça la teoria psicològica, descansant sempre en una ruptura de límits per a assumir-les en centenars de filaments per analogia.

Antoni Miró no cedeix en la seu arriscada i apassionant obra davant de terminologies barroques o redundàncies, no hi ha en la seu obra, ni el temor de repetir estils anteriors que podrien desmeréixer el concepte, atés que ell sap crear perfectament a partir d'una idea o una imatge. Pren prestada una essència per a desenvolupar tot un món diferent encara que combregue amb iconografies similars. Un clar èxit del seu talent artístic el tenim en la seu dilatada sèrie «Pintar pintura», tot un exemple del bon fer en tots els sentits on l'artista es descobreix com a arquitecte de mons i fons, com a dissenyador d'idees i suggerències. Les seues peces són una exquisida coreografia impenitent que treu profit de qualsevol matisació disposada anteriorment o creada paral·lelament narrant personatges, intencionalitat i moments puntuals de forma tan natural i precisa que totes les dificultats que tanquen la seu obra semblen tasca senzilla sota la seu elaboració i posada en escena.

Antoni Miró sembla gaudir, gaudeix, creant laberints de formes i colors, trasgredint naturaleses i fets concrets, furgant en l'espai i el temps per a portar a collació el millor del seu mostrari romàntic i apassionat, sempre mig ocult entre línies i racons, segurament a causa de la timidesa de l'artista que poques vegades desboca la seu sensibilitat. La manifesta, l'ofereix, però sempre ponderat, en la seu justa mesura. Una forma, al cap i a la fi, d'invitar a l'espectador de la seu obra a participar-hi, a acabar una frase, un pensament, una crítica o apuntar un somriure ple de complicitat.

En més d'una ocasió Antoni Miró m'ha semblat un solemne mestre d'escena, un director habituat a moure fils vivencials i fer conjuntar sobre un

QUI TÉ POR, 1988 (ACRÍLIC-TAULA, 200 × 200, DÍPTIC, FRAGMENT). COL. PARTICULAR

MOUNTAIN BALL, 1991 (ACRÍLIC-TAULA, 68 × 98. VIVACE)

BICICLETA GTI, 1991 (ACRÍLIC-TAULA, 68 × 98. VIVACE). COL. PARTICULAR

mateix escenari, en aquesta ocasió un llenç, trets teatrals, literaris, arquitectònics, màgics, combinant-los fins aconseguir aqueixa estructura perfectament dosificada que tots entenem i reconeixem com a art. Un director d'escena sap arrancar de cada motiu i de cada personatge el màxim de les seues possibilitats i els situa allà on cal i la història disposa, tot en perfecte sentit i mesura, el traç, el gest, dominant el seu univers artístic.

Fins i tot bé podríem atribuir a Antoni Miró una certa predisposició monacal pel seu tarannà i compostura. Viu semiretirat, voluntàriament, per descomptat, dins d'una relaxada solitud, molt pròpia per a la creació plàstica, al Mas del Sopälmo, una cosa així com el seu *Sancta Sanctorum*. El seu estudi s'assembla prou a una capella on s'adora l'art i cada apartat o amagatall viu un destí. El seu estudi-capella no és un traster d'andròmines o un laberint d'objectes o elements, tot al contrari, és un cant a l'ordre i a la meticulositat més propi de la cel.la d'un novici que d'un artista que treballa moltes hores cada jornada, sempre a l'empar de la nit i dels seus follets màgics. Cada pinzellada, cada llibre, cada bastidor, té com en la seua obra, ben après el seu lloc. Tornem a l'analogia entre l'obra i l'autor. Al Mas del Sopälmo crea els seus mons i els dóna vida. La seua relació amb l'exterior és la imprescindible, no per falta de sociabilitat, que prou li'n sobra. Home assossegat i de fàcil discurs és un amant de la conversa i de la reflexió per a les quals té bona destresa i una decidida inclinació.

Viu dolçament retirat com aquells cavallers de l'antigor que després de conéixer el món i els seus engolidors decideix instal.lar-se en un punt concret des d'on dur a terme la seua vida i la seua obra, en aquest cas el seu monestir alcoià envoltat de teles, volums, natura, família i una singular sala d'exposicions, enveja de recintes museïstics per l'amplitud i la dotació, on reposen algunes de les seues obres més estimades. El seu déu no hi ha cap dubte que és l'art, la seua religió, les seues idees i els seus companys d'aventures mítiques no són altres que els seus quadres esquitxats d'immesircorde ironia o de minuciositats més lleugeres quan tracta de distraure alguna de les moltes gravetats històriques.

Un home i un artista en suma que caminen junts, que s'entreguen junts i es projecten junts.

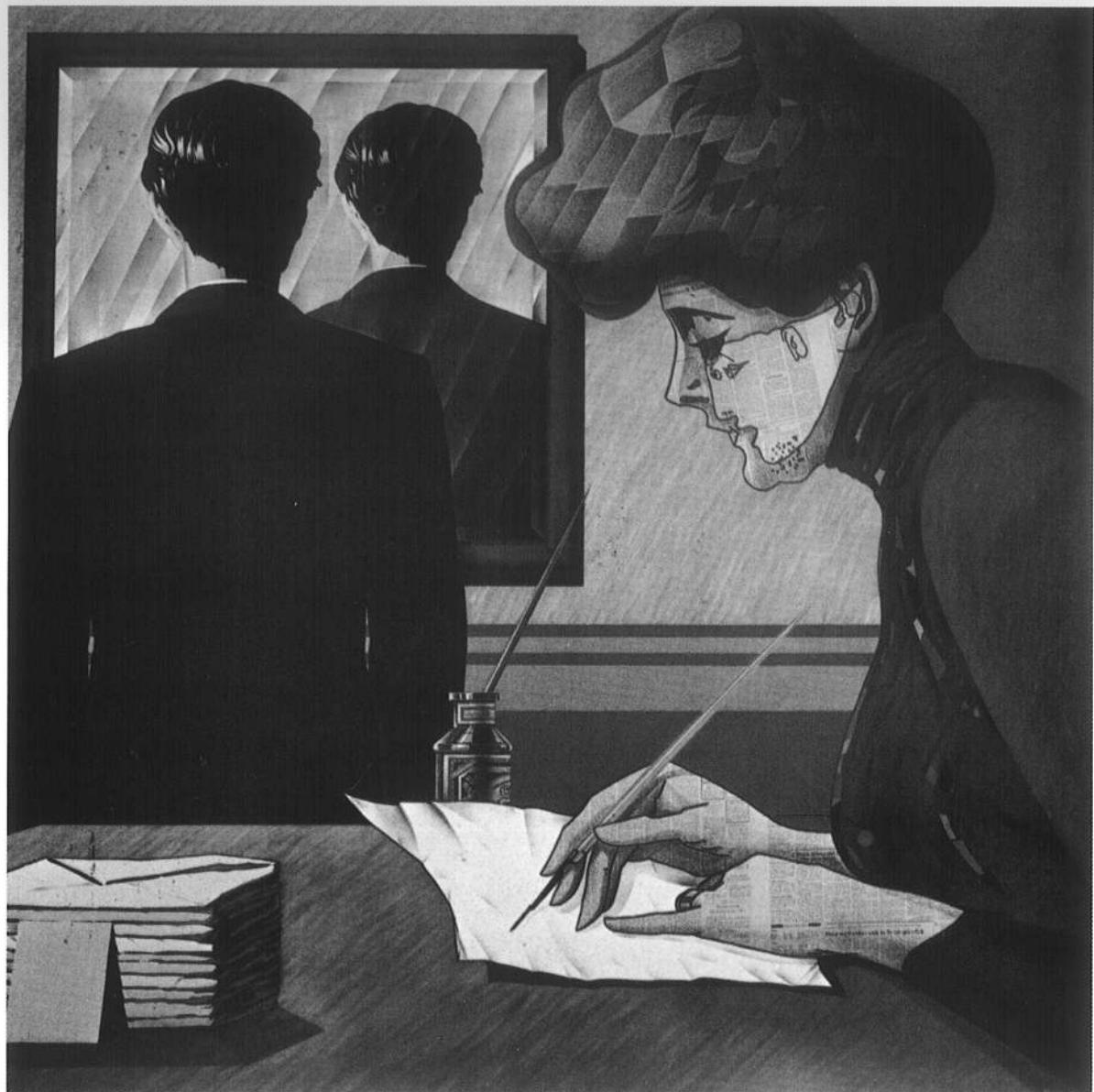
Manuel Rodríguez Díaz
Director de la Revista «Formas Plásticas»

RETRAT EQUESTRE, 1982-84 (ACRÍLIC-LLENÇ, 200 × 200, DIPTIC-FRAGMENT). COL. PARTICULAR

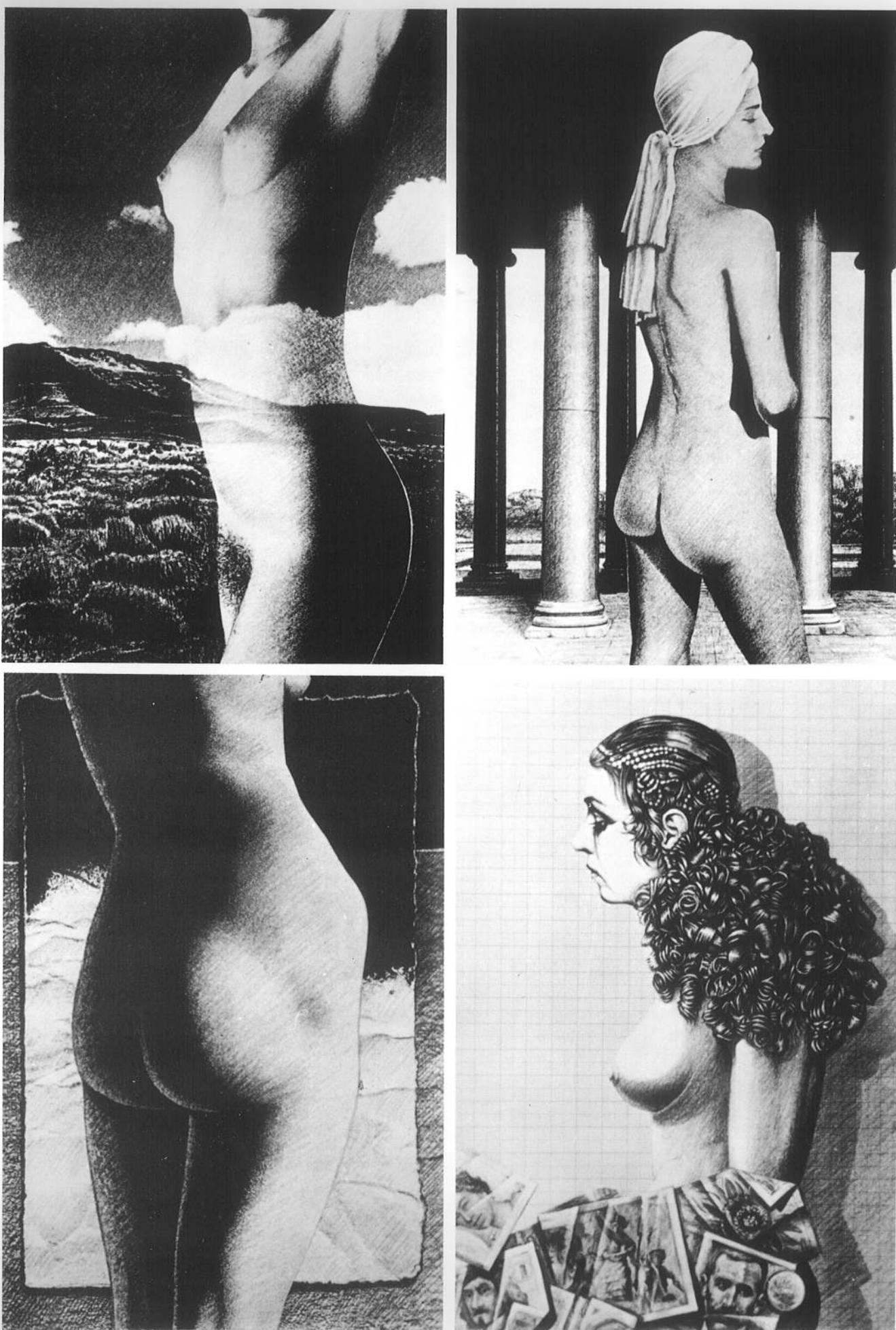
RETRAT EQUESTRE, 1982-84 (ACRÍLIC-LLENÇ, 200 × 200, DÍPTIC). COL. PARTICULAR

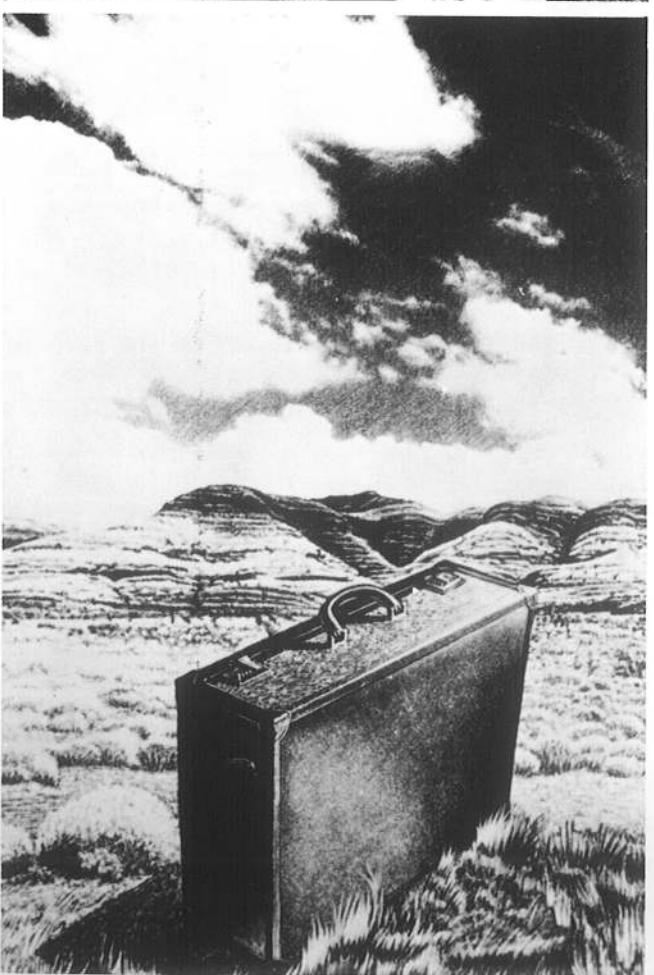
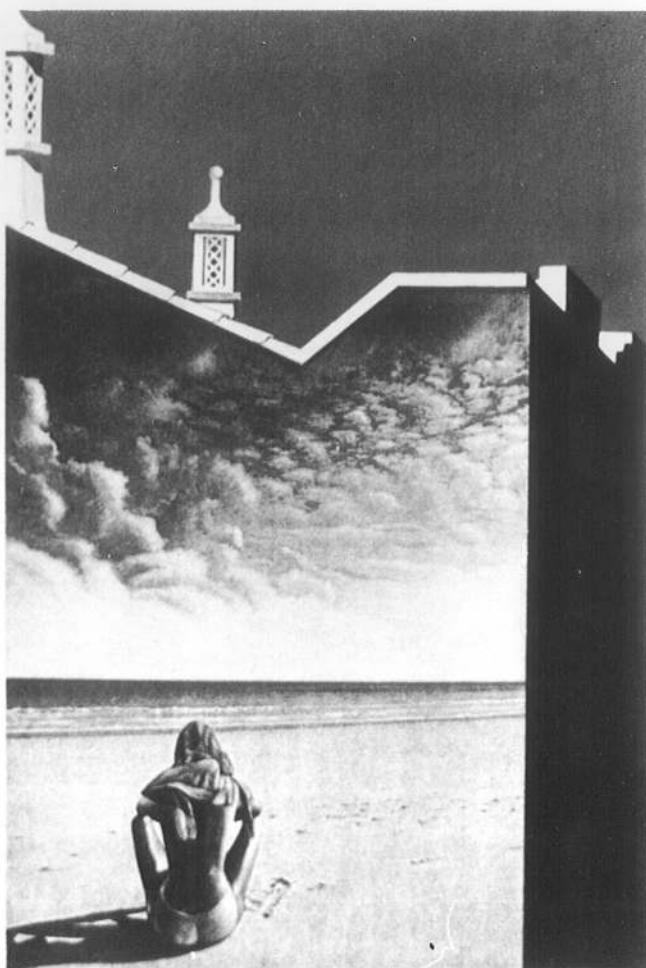
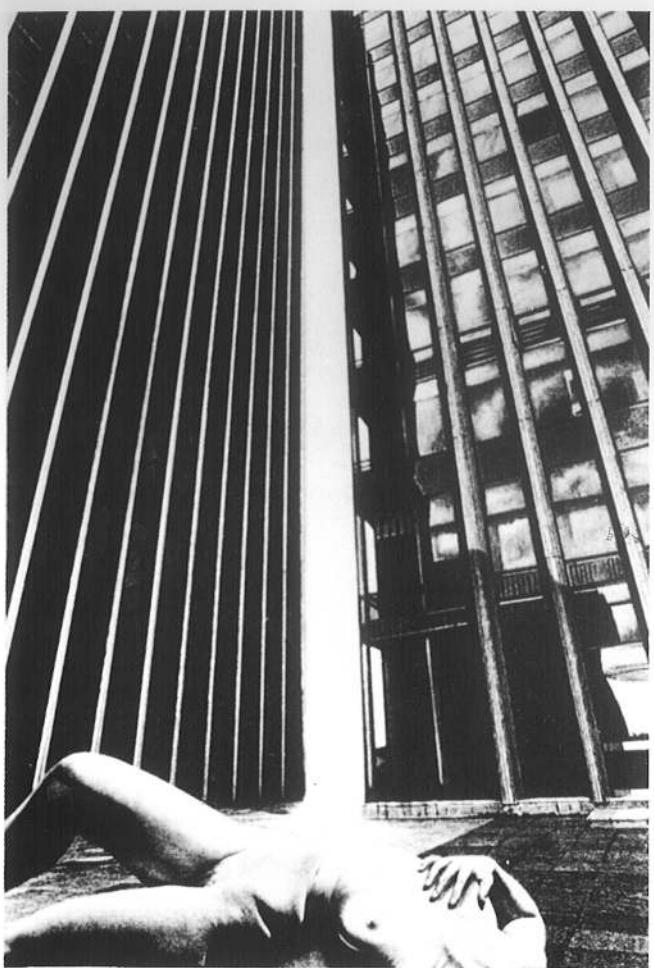
HOME D'ESQUENA, 1988 (ACRÍLIC-LLENC, 200 × 200). COL. CLÍNICA PASQUAL-LEONE, VALÈNCIA

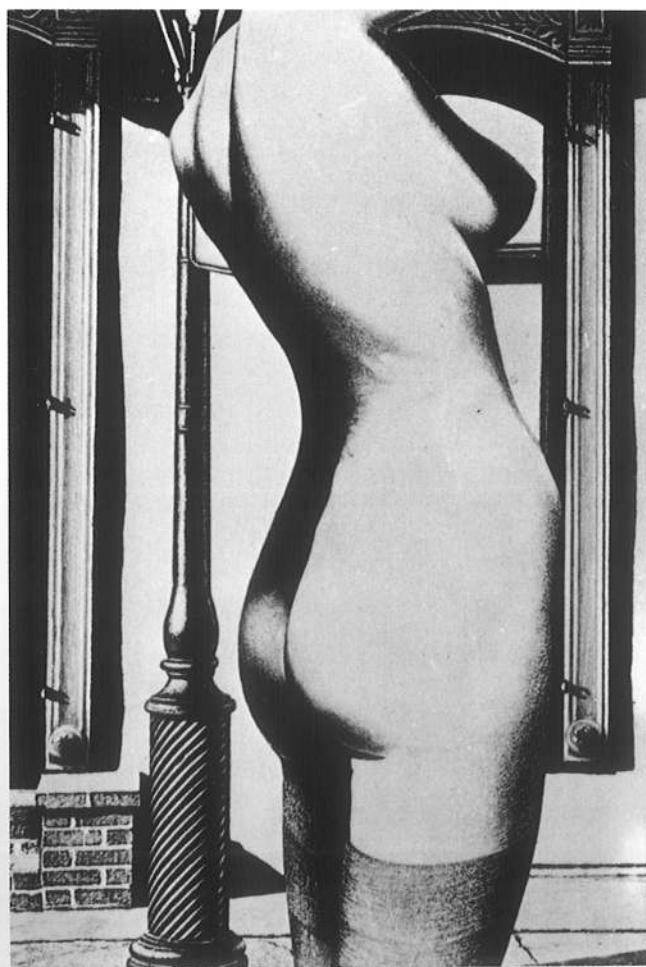
INTRÚS A COFRENTS, 1989-90 (ACRÍLIC-LLENÇ, 100 × 100). COL. PARTICULAR

SÉRIE VIVACE (DIBUIXOS, 1991). DIBUJOS

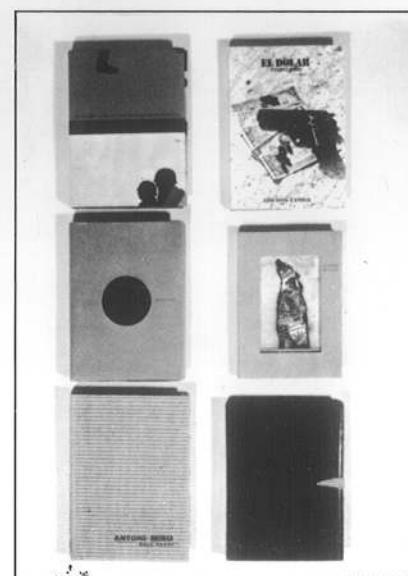
SÉRIE VIVACE (DIBUIXOS, 1991)

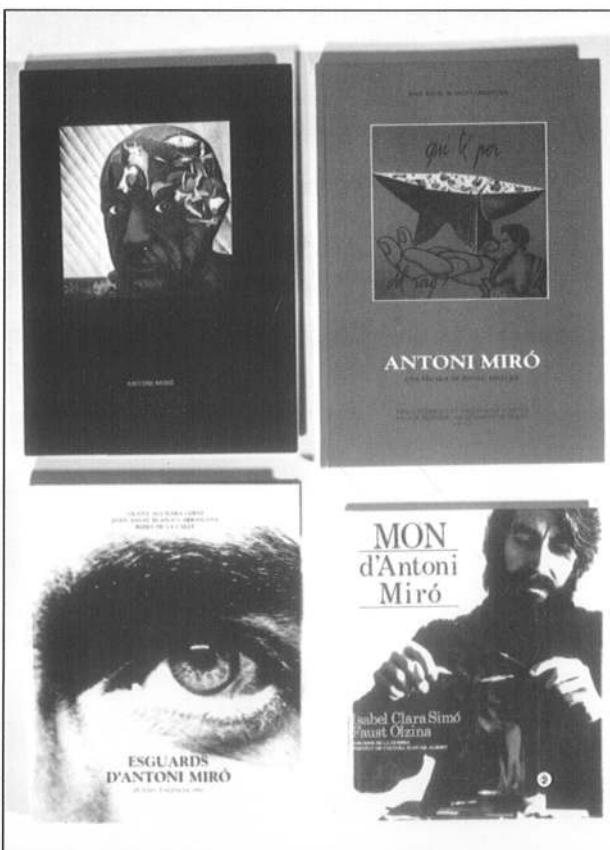
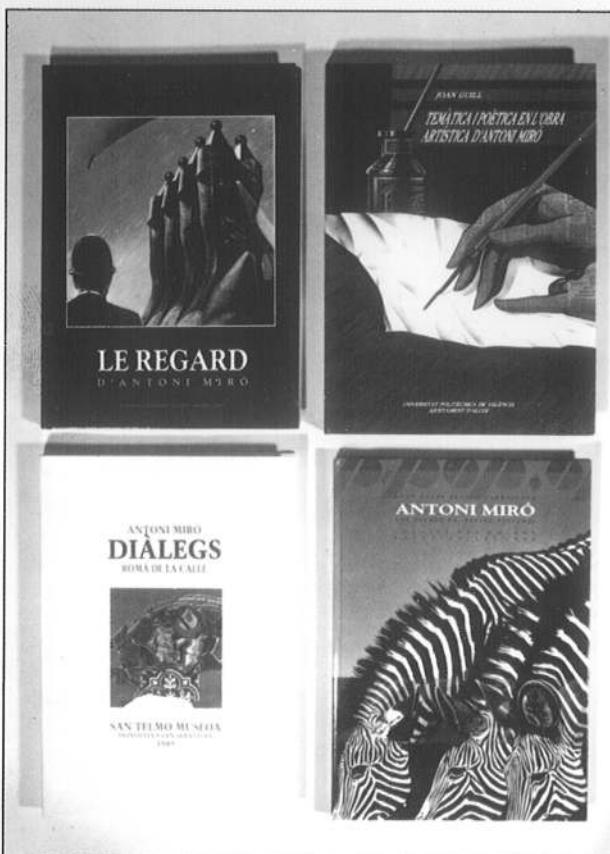
SÈRIE VIVACE (DIBUIXOS, 1991). DIBUJOS

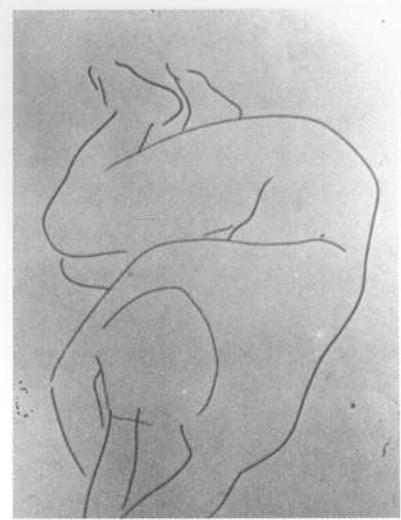
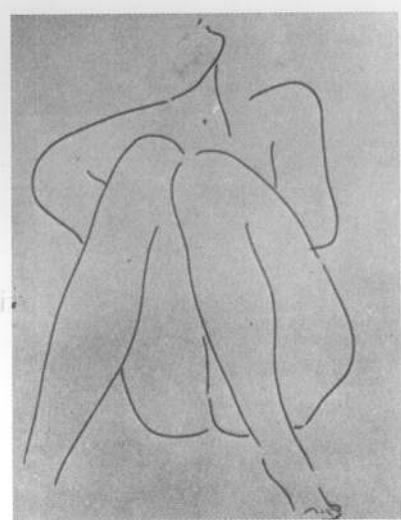
MON DE BACON, 1988-89 (ACRÍLIC-LLENÇ, 200 × 200). SAN TELMO MUSEOA, DONOSTIA

BIBLIOGRAFIA

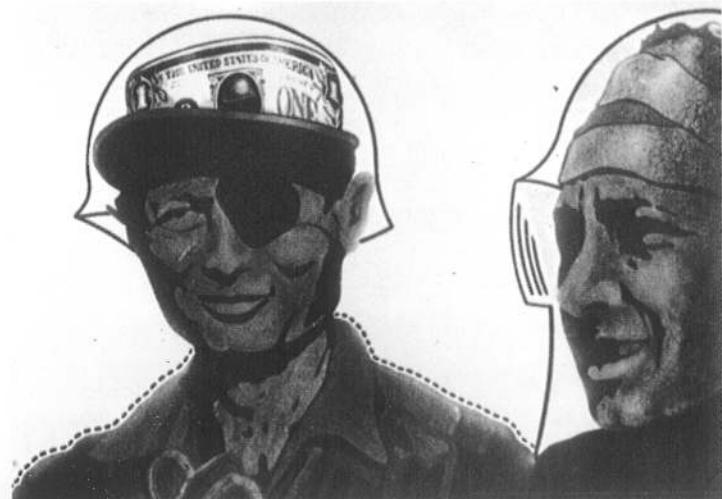
PORTRADAS DE LIBROS

ESBOSSOS DE NUÉS, 1964

L'HOME AVUI, 1973-74

EL DÓLAR, 1974

Antoni Miró (Alcoi, 1944) combina en su trayectoria una gran versatilidad de iniciativas tanto directamente de tipo creativo —en su eficaz dedicación a muy diversas modalidades de propuestas estéticas— como atendiendo incansablemente al fomento y a la promoción cultural, especialmente —aunque no de manera exclusiva— en las comarcas del sur del País Valenciano.

Cronológicamente no es fácil establecer en el conjunto de su producción artística una cierta periodización en lo que respecta a la utilización de recursos, técnicas y opciones estilísticas, dado que, de hecho, Antoni Miró —sobre todo antes de abordar decididamente los derroteros del realismo social— no titubeaba en experimentar con cuanto, de uno u otro modo, llegaba a sus manos y despertaba su interés.

Sin embargo, junto a la citada inquietud experimental volcada en las diversas vertientes de los lenguajes estéticos y en los diferentes medios expresivos, cabe asimismo resaltar —como una especie de común denominador que se mantiene a lo largo de su itinerario— ese afianzado talante de compromiso con la realidad circundante y con el pulso global de la existencia cotidiana que, sobre todo, se evidencia y madura en las *series* producidas en los tres últimos lustros.

Es así como el conjunto de trabajos recogidos bajo las respectivas nominaciones generales de «América negra», «El Dólar» o «Pintar pintura» —por citar algunas— son sin duda plenamente representativas de esa atención que Antoni Miró presta a la extrapolación de la cita histórica, a su reutilización como fuerte imagen simbólica, productora de elocuentes contrastes, o la escueta intersección de los valores plásticos con los propiamente vitales.

Mucho más radicalizada en sus planteamientos, que otras opciones análogas o paralelas, la obra de Antoni Miró —como grito de denuncia y liberación— adopta sin embargo en muchas de sus propuestas una gradación creciente desde el humor, la ironía o la sátira despiadada, a través de los montajes visuales estratégicamente adoptados en sus composiciones, basadas en última instancia en los explícitos códigos lingüísticos utilizados por los medios de comunicación de masas, asegurando así —desde dentro de los mismos recursos que fustiga— una inquietante función catártica sobre el sujeto, que no puede limitarse a ser neutral o indiferente contemplador.

Ejemplo de cómo utilizar eficazmente el carácter conminatorio del efecto visual, la obra de Antoni Miró no está exenta de un elocuente índice reflexivo. Porque si es evidente, como se ha dicho que es la suya una «pintura de concienciación», no es menos cierto que en su proceso creativo se incluye un destacado grado de «concienciación de la pintura».

Romà de la Calle
(Del libro «Plàstica Valenciana Contemporània»)

E X P O S I C I O N E S I N D I V I D U A L E S

1965. Sala CEA (Alcoiart-1), gener, ALCOI.— Sala CEA, juny, ALCOI.— Salons Els Àngels, juliol, DÉNIA.— Soterrani Medieval, agost, POLOP.— Pressó Segle XII, setembre, GUADALEST.— Montmartre, setembre-octubre, PARIS (França).— Casa Múrcia-Albacete, VALÈNCIA.
1966. Cercle Industrial, maig, ALCOI.— Elia Galeria, juny, DÉNIA.— Soterrani Medieval, agost-setembre, POLOP.
1967. Sala Premsa, març-abril, VALÈNCIA.— Casa Municipal de Cultura, juliol, ALCOI.— Soterrani Medieval, agost-setembre, POLOP.— Sala FAIC, octubre, GANDIA.— Caixa d'Estalvis SE., novembre, MÚRCIA.— Sala IT, novembre, TARRAGONA.— Sala CAP, novembre, ALACANT.— Museu Municipal, desembre, MATARÓ.— Galeria Àgora, desembre, BARCELONA.
1968. Galeria d'Art, 6 Presències, abril-maig, ALCOI.— Soterrani Medieval, Estiu, POLOP.— Galeria Niu d'Art, juliol, LA VILA JOIOSA.— Sala Rotonda, «Art del poble per al poble», V Congrés LF, agost, ALCOI.— Woodstock Gallery, novembre-desembre, LONDRES (Anglaterra).
1969. Galeria Polop, juliol, POLOP.— Shepherd House, agost, CHADDERTON (Anglaterra).— Galeria Elia, setembre, DÉNIA.— Central Hotel, setembre, DOVER (Anglaterra).— Mostra simultània: UNESCO, Casa de Cultura, Reconquista, desembre, ALCOI.
1970. Galeria CAP, febrer, ALACANT.— Caixa d'Estalvis NSD, març, ELX.— Galeria CAP, abril, XIXONA.— Galeria Polop, Estiu, POLOP.— Galeria Darhim, juliol, BENIDORM.— Hotel Azor, agost, BENICÀSSIM.— Galeria Porcar, setembre, CASTELLÓ.
1971. Sala CASE, març, MÚRCIA.— Club Pueblo, març-abril, MADRID.— Sala CASE, juliol, ALBUFERETA.— Sala CASE, juliol, BENIDORM.— Galeria 3, agost, ALTEA.— Discoteca Mussol, desembre, ALCOI.
1972. Galeria Novart, abril, MADRID.— Galleria della Francesca, maig, FORLI (Itàlia).— «Amèrica Negra», mostra i espectacle, Novart, maig, MADRID.— Galleria Bogarelli, maig-juny (Alcoiart-55), CASTIGLIONE (Itàlia).— BH Corner Gallery «Five Man Exhibition», LONDRES (Anglaterra).— Galeria Alcoiart, desembre, ALTEA.
1973. Galerie Multiples, febrer, MARSELLA (França).— Galeria Aritz, abril, BILBAO.— Sala Besaya, maig, SANTANDER.— Art Alacant, novembre-desembre, ALACANT.— Simultània Galeria Capitol i Sala UNESCO, desembre, ALCOI.— Galeria Alcoiarts, desembre-gener, ALTEA.
1974. Sala Provincia, març, LLEÓ.— Galleria Lo Spazio, març-abril, BRESCIA (Itàlia).— Palau Provincial, novembre, MÀLAGA.
1975. Galeria Artiza, maig-juny, BILBAO.— Galeria Trazos-2, juny-juliol, SANTANDER.— Galeria Alcoiarts, agost, ALTEA.— Grafikkabinett, setembre, HAGEN (Alemanya).— Galeria Càñem, octubre, CASTELLÓ.
1976. Spanish-American Cultural, febrer-març, NEW BRITAIN, Connecticut (USA).— Sala d'Exposicions de l'Ajuntament de Sueca, març, SUECA.— Altos (permanent), ALACANT.— Crida Galeria, desembre-gener, ALCOI.
1977. Sala Gaudí, març-abril, BARCELONA.— Ajuntament de Monòver, mostra retrospectiva, setembre, MONÒVER.— Galeria La Fona, novembre-desembre, OLIVA.— Galeria Alcoiarts, desembre, ALTEA.
1978. Fabrik K 14, graphic-retrospektive, gener-febrer, OBERHAUSEN (Alemanya).— Museu d'Art Contemporani de Sevilla, mostra retrospectiva, maig, SEVILLA.— Caixa d'Estalvis d'Alacant i Múrcia, Consells Populars de C.C., maig, MURO.— Galeria Montgó, juliol, DÉNIA.
1979. Saletta Esposizione Rinascita, octubre, BRESCIA (Itàlia).— Galeria Alcoiarts, Estiu, ALTEA.— Sala Cau d'Art, desembre-gener, ELX.
1980. Caixa d'Estalvis d'Alacant i Múrcia, «Les Llances», març, ALCOI.— Sala Canigó, març-abril, ALCOI.— Biblioteca di Carfenedolo, Mostra gràfica, març, CARFENEDOLO (Itàlia).— Galeria 11, abril-maig, ALACANT.— La Casa, Galeria d'Art, Mostra retrospectiva, juny-juliol, LA VILA JOIOSA.— Galeria La Fona, juliol, OLIVA.— Galeria Alcoiarts, agost-setembre, ALTEA.— Sala d'Exposicions de l'Ajuntament, Homenatge a Salvador Espriu (amb Azorín), setembre, LA NUCIA.

1981. Galeria Àmbito, Amics de la Cultura del País Valencià, desembre, MADRID.
1982. Graphic-Retrospektive, Kulturverein der Katalanish Sprechenden, maig-juny, HANNOVER (Alemanya).— Roncalli Haus, Mostra retrospectiva, agost, WOLFENBUTTEL (Alemanya).— Museo Etnogràfico Tiranese, agost, TIRANO (Itàlia).
1983. Centre Municipal de Cultura, «El Cartell», juny, ALCOI.— Giardini di Via dei Mille, Cile, juliol, BRESCIA (Itàlia).— Mostra Sigmund Freud (IPAC), Palau de Congresos, Hotel Melià-Castilla, juliol, MADRID.— Festival de l'Unità, Cile, juliol, BERGAMO (Itàlia).— Circolo Culturale di Brescia, Cile, agost, BRESCIA (Itàlia).— Sala de Cristal, Ajuntament de València, Mostra retrospectiva «Xile, X Anys», setembre, VALÈNCIA.— Saló d'Actes, «El Cartell», Ajuntament, setembre, LA VALL DE GALLINERA.— Centre Social i Cultural, «El Cartell», setembre, TAVERNES DE VALLDIGNA.— Sala Morquera, «El Cartell», Exm. Ajuntament, octubre, CREVILLENTE.— Sala del Casino, «El Cartell, Xile, Freud», octubre, XIXONA.— Presso la S.L. Malzanini del PCI, Cile, 1973-83, octubre, BRESCIA (Itàlia).
1984. Sala CAAM.— «El Cartell», Ajuntament, gener, MURO.— Sala Caixa Rural, «El Cartell», Ajuntament, febrer, VILA-REAL.— Palau de Congresos, «Freud», abril, BARCELONA.— Zentrum am Buck, «Zu Ehren Salvador Espriu», novembre-desembre, WINTERTHUR (Suïssa).
1985. Congres Centrum Hamburg, «Freud tot Freud», IPAC, juliol-agost, HAMBURG (Alemanya).— L'Arte a Stampa, Raffinatezza Antica i Moderna, octubre, BRESCIA (Itàlia).
1986. Art Expo Montreal, «Hommage à Pablo Serrano», «Pinteu Pintura», agost, MONTREAL (Canadà).— Galeria Cà nem, «Pinteu Pintura», novembre-desembre, CASTELLÓ.— Moorkens Art Gallery, «Hommage a Salvador Espriu», Nouvelles Perspectives, desembre-gener, BRUXELLES (Bèlgica).
1987. Wang Belgium Art Gallery «Hommage a Eusebi Sempere», «Pinteu Pintura», organise par le CEICA, febrer-abril, BRUSSEL (Bèlgica).— Sala UNESCO, «El Cartell», gener-febrer, ALCOI.— Escola de Batoi, gravats «Pinteu Pintura», maig-juny, ALCOI.— Simultània Sales Esplà i Major de CAIXALACANT, «Pinteu Pintura», octubre-novembre, ALACANT.— Centre Cultural Sant Josep (Ajuntament d'Elx i CEPA), «Pinteu Pintura», desembre-gener, ELX.
1988. Centre Cultural de la Vila d'Ibi, Ajuntament d'Ibi i CEPA, «Pinteu Pintura», febrer-març, IBI.— Museu de l'Almodí (Ajuntament de Xàtiva i Conselleria de Cultura), «Pinteu Pintura», maig-juny, XÀTIVA.— Kleineren Galerie, Graphische Ausstellung, Verband Bildener Künstler der DDR, maig, EISLEBEN (DDR).— Centre Municipal de Cultura, «Pinteu Pintura», octubre-novembre, ALCOI.— Sala CAIXALACANT, «Pinteu Pintura - Dibuix», octubre-novembre, ALCOI.— Mercat d'Abasts, mostra «El Cartell», festa «Nuevo Rumbo», novembre, VALÈNCIA.— Kulturhausgalerie, Graphik Retrospektive, tardor, SCHWARZHEIDE (DDR).
1989. Ajuntament d'Alcoi, Expo. Cartell, abril, ALCOI.— Liceu Renouvier, Universitat Catalana d'Estiu, agost, PRADA (Catalunya).— San Telmo Museoa, «Diàlegs-Pinteu Pintura, 1980-89», setembre-octubre, San Sebastián-DONOSTIA.— Col.legi de Metges, «Homenatge a Freud», Societat de Psicoanàlisi, setembre-octubre, BARCELONA.— Sala San Prudencio, Arabako Kutxa i Museu de BB.AA., «Pinteu Pintura», novembre-desembre, Vitoria-GASTEIZ.
1990. Centre Ciudad de Kiev, retrospectiva org. BCECBIT, gener, KIEV (Ucraïna-URSS).— H. Karnac, «Homage S. Freud», hivern, LONDON (Anglaterra).— Ukrainian Muzeum Art, febrer, IVANO-FRANKOVSK (Ucraïna-URSS).— Ciutat Lviv, retrospectiva gràfica, abril, LVIV (Ucraïna-URSS).— La Bottega delle Stampe, Omaggio a Freud i Pinteu Pintura, abril-maig, BRESCIA (Itàlia).— Moldavian Society Cultural, retrospectiva gràfica, juny, KISHINEV (RSS de Moldàvia).— Casa de Campo «Nuevo Rumbo», gravats i cartells, juny, MADRID.— Cellier des Moines «Une decade de Pinteu Pintura», org. Mirofret France i Mairie St. Gilles, juliol-agost, SAINT-GILLES (França).— Universitat Catalana d'Estiu, Sala El Pessebre, org. Ajuntament de Prada i Mirofret France, agost, PRADA (Catalunya Nord).— Le Regard d'Antoni Miró, Mondial de l'Automobile, Stand Mirofret-France, octubre, PARIS (França).— Salon d'Avignon «Pinteu Pintura», Stand Mirofret, novembre, AVIGNON (França).— Galeria Punto, «Esguards d'Antoni Miró», desembre-gener, VALÈNCIA.
1991. Galleria La Viscontea, «Una decade di dipingere pittura», gener, RHO-MILANO (Itàlia).— Saló Internacional de l'Automòbil, «Obra gràfica de Pinteu Pintura», Stand Mirofret, maig, BARCELONA.— Stazione di Ricerca Artistica Europio, «Omaggio a Gaudí», maig, MILANO (Itàlia).— Galeria Mona, «Pinteu Pintura», juliol, DÉNIA.— Ukrainian Museum Contemporary Art, desembre, IVANO-FRANKIVSK (Ucraïna).

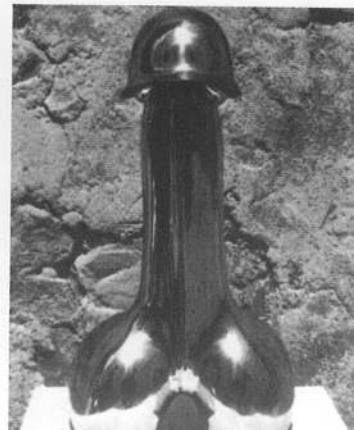

AMÉRICA NEGRA, 1972

P R E M I S

1960. VII Mostra de Pintura, Escultura i Dibuix, 1r. Premi, Excm. Ajuntament d'ALCOI.
1961. XVIII Exposició d'Art, 3r. Premi, ALACANT.
1962. Primer Certamen Nacional d'Arts Plàstiques, ALACANT.— Certamen de Pintura, 1r. Premi, ALACANT.— Menció Honorífica al Certamen d'Art, ALACANT.
1963. VIII Exposició de Pintura CEA, Premi Brotons, ALCOI.— Selecció certàmens a MADRID.
1964. VI Certamen d'Art, 2n. Premi, ALACANT.
1965. V Saló de Tardor, Premi de la CAP, ALCOI.— VII Saló de Març, Museu Hist., VALÈNCIA.
1966. Casa Municipal de Cultura, Saló de Tardor, ALCOI.
1967. I Bienal de Pintura. Excm. Ajuntament, ALCOI.— VIII Saló de Març, VALÈNCIA.— VII Saló de Tardor, 2n. Premi, Casa Municipal de Cultura, ALCOI.
1968. IX Saló de Març, Art Actual, VALÈNCIA.— I Exposició Pintors Espanyols, CIEZA.
1969. II Bienal Internacional de Pintura, ALCOI.— X Saló de Març, Arte Actual, VALÈNCIA.— I Certamen Diputació Provincial «Castell de Santa Bàrbara», adquisició d'obra, ALACANT.— VIII Premi de Dibuix «Joan Miró», Palau de la Virreina, BARCELONA.— The Dover Carnival, DOVER (Anglaterra).— VIII Saló de Tardor, Premi CMC, ALCOI.— Membre de Verein Berliner Künstler, BERLIN.
1970. XI Saló de Març, VALÈNCIA.— IX Premi Internacional de Dibuix «Joan Miró», Col. d'Arquitectes, BARCELONA.— Certamen Arts Plàstiques «Castell de Santa Bàrbara», adquisició d'obres Museu, ALACANT.— XXVII Exposició de Pintura, SOGORB.— Finalista Premi «Tina», BENIDORM.— VII Saló Nacional de Pintura, MÚRCIA.
1971. III Bienal Internacional de Pintura, adquisició d'obra, ALCOI.— I Certamen de Pintura Mural, ALTEA.— XII Saló de Març, VALÈNCIA.— III Biennale Internationale de Merignac, MERIGNAC (França).— X Premi de Dibuix «Joan Miró», Col. d'Arquitectes, BARCELONA.— Galeria Adrià, BARCELONA.— PAA Culturals, GIRONA.— B.H. Corner Gallery, Saló Internacional d'Hivern, Diploma d'Honor, LONDRES (Anglaterra).— Membre de l'Institut i Acadèmia Internacional d'Autors de Panamà.
1972. XI Premi Internacional de Dibuix «Joan Miró», BARCELONA.— II Mostra Internazionale di Pittura e Grafica, Medalla d'Or i Diploma, Teatre Sala Dante, NOTO (Itàlia).— Mostra Premis, SICILIA (Itàlia).— Membre «Honoris Causa» de Paternoster Corner Academy de Londres i medalla d'or, Londres.
1973. No participa a certàmens de tipus competitius.
1974. Vtz. International Print Biennale, CRACOVIA (Polònia).— I Saló de Primavera, Medalla de Plata, VALÈNCIA.— I Certamen Internacional de Pintura, MALLORCA.— Ibiza gràfic-74, Museu d'Art Contemporani, EIVISSA.— IV Bienale Internationale de Merignac, MERIGNAC (França).— XIII Premi Internacional de Dibuix «Joan Miró», BARCELONA.— I Bienal Nacional de Pintura, OSCA.— IV Saló de Tardor, 1ª Menció i Medalla de Bronze, SAGUNT.— Premi de Pintura «Fundació Güell», BARCELONA.— Ora e sempre resistenza, Palazzo del Turismo, MILÀ (Itàlia).— Mostra Internacional d'Arts Gràfiques, Menció Honorífica, VALÈNCIA.— Membre actiu de la Fundació «Maeght» de SAINT-PAUL (França).
1975. Ora e sempre resistenza. Circolo di Via De Amicis, MILÀ (Itàlia).— II Certamen Internacional, MALLORCA.— Premis Sèrie, MADRID.— II Certamen Nacional de Pintura, TEROL.— V Bienal Internacional de l'Esport, 1ª Medalla, VALÈNCIA.— II Premi de Dibuix «Sant Jordi», BARCELONA.— XIV Premi Internacional «Joan Miró», BARCELONA.— Paix-75-30-ONU, Pavillon d'Art Slovenj Gradec, SLOVENE (Iugoslàvia).— I Bienal de Pintura Contemporània, BARCELONA.— V Saló de Tardor de Pintura, 1r. Premi, Medalla d'Or, SAGUNT.— III Bienal Provincial de León, LLEÓ.— Concurs Nacional de Pintura, Finalista, ALCOI.

ESCULTURES, 1974-76

1976. VI Miedzynarodowe Biennale Grafik Kraków, CRACOVIA (Polònia).— Convocatòria d'Arts Plàstiques, adquisició d'obra per a Museu Diputació Provincial, ALACANT.— Ibizagràfic-76, Museu d'Art Contemporani, EIVISSA.— I Certamen Internacional de Lanzarote, LANZAROTE (Canàries).— I Certamen de Pintura, PEGO.— II Bienal d'Art, PONTEVEDRA.— I Bienal Nacional d'Art, Medalla Commemorativa, OVIEDO.
1977. Premi Nacionale de Pittura, Centro de Arte Elba, 1r. Trofeu Elba, PALERMO (Itàlia).— Mostra Palacio de Manzanares el Real, MADRID.
1978. VI Prémio Internazionale di Grafica del Pomero, RHO (Itàlia).— 7 Biennale Internationale de la Gravure, CRACÒVIA (Polònia).— Acadèmic d'Itàlia amb medalla d'or, «Accademia Italia delle Arti e del Lavoro».
1979. Grafik Biennale Heidelberg, HEIDELBERG (Alemanya).— Invitat al «Convegno Nazionale degli Artisti», SALSOMAGGIORI (Itàlia).
1980. VIII Miedzynarodowe Biennale Grafik Kraków, CRACOVIA (Polònia).— Distinció de l'«Academie Culturelle de France», PARIS.
1981. Membre titular de la Jeune Peinture - Jeune Expression, PARIS.— Director Mostra Cultural del País Valencià, ALCOI.
1982. Bienal d'Eivissa, Ibizagràfic-82, Museu d'Art Contemporani, EIVISSA.— Piccola Europa, XXXII Rassegna di Pittura, Scultura, Grafica, Musei d'Arte Moderno, Premi de Gravat «Universitat d'Urbino», Sasso-ferrato, ANCONÀ (Itàlia).— Salon d'Automne 82, Palais des Congres, Medalla de Plata, MARSELLA (França).— Premio Internazionale Carducci de Belle Arti, FLORÈNCIA (Itàlia).— Prima Biennale Internazionale. Ente Siciliano Arte e Cultura. Medalla d'Or i Diploma, SIRACUSA (Itàlia).
1983. Salon International d'Automne, AIX-EN-PROVENCE (França).— XI Premio Internazionale di Grafica del Pomero, RHO, MILÀ (Itàlia).— Salon International d'Avignon, Chapelle Saint Benezet, Menció Especial del Jurat, AVIGNON (França).— Salon International d'Evian, EVIAN (França).— XXXIII Rassegna Pittura, Grafica «Piccola Europa», Sasso-ferrato, ANCONA (Itàlia).— Primo Premio Internazionale «Gagliardo», ALESSANDRIA (Itàlia).— Premio Internazionale di Modena, Placa i Diploma, MODENA (Itàlia).— Membre del Consell Rector del Centre Municipal de Cultura, ALCOI.
1984. Intergrafik-84, Internationale Triennale Engagierter, BERLIN (Alemanya).— Kinema-84, Audiovisual «Els Bojos-66», premiat, ALCOI.— Dirigeix «L'Ambit d'Arts Plàstiques del Congrés d'Estudis», ALCOI.— Invitat a la «Grafik in der DDR», BERLIN.
1985. Medalla I Miedzynarodowe Triennale Sztuki «Przeciw Wojnie», Panstwowe Muzeum na Majdanku, LUBLIN (Polònia).— Medalla Aurea Oro i Diploma Premio «Città di Roma», ROMA (Itàlia).— 35 Salon de la Jeune Peinture - Jeune Expression, PARIS (França).
1987. Intergrafik-87, Verband Bildender Künstler der DDR, BERLÍN (Alemanya).— Invitat al Simposi Intergrafik-87 per la V.B.K., BERLÍN.
1988. Medalla II Miedzynarodowe Triennale Sztuki Przeciw Wojnie Majdanek-88, LUBLIN (Polònia).— XVI Premio Internazionali di Grafica, Medaglia Amici del Pomero, RHO, MILÀ (Itàlia).— Biennale Internazionale de l'Estampe, Palau dels Reis de Mallorca, PERPINYÀ (França).— 38 Rassegna Grafica, Salvi Piccola Europa, SASSOFERRATO (Itàlia).— Membre del Consell Rector «Institut de Cultura Gil-Albert», ALACANT.
1989. XVII Premio Internazionale Grafica del Pomero, Diploma Segnalato, RHO-MILANO (Itàlia).— Diploma I Biennale Impreza Ivano-Frankivsk, IVANO-FRANKIVSK (Ucraïna).
1990. Diploma Premio Internazionale del Pomero, RHO-MILANO (Itàlia).
1991. III Miedzynarodowe Triennale Sztuki, «Przeciw Wojnie» Majdanek 91, Medalla Commemorativa, LUBLIN (Polònia).— XXV Premio Nazionale di Grafica del Pomero, Premio-Acquisto A. Masseroni, RHO-MILANO (Itàlia).— Jurat II Biennale «Impreza», Ukrainian Museum Contemporary Art, IVANO-FRANKIVSK (Ucraïna).— Medalla Commemorativa Saló de Tardor, SAGUNT.

E X P O S I C I O N E S C O L E C T I V A S

1963. Selecció de premis de tot l'Estat, mostra col.lectiva, MADRID.
1967. Palau de la Batlia. Ceràmica de pintors i escultors valencians, VALÈNCIA.
1968. Jove Pintura, UNESCO, ALACANT.— Jove Pintura, Penya II.llicitana, ELX.— Niu d'Art, Pintura i Escultura, LA VILA JOIOSA.— Alicart-1, Casa Azorín, DÉNIA.— Alicart-2, Penya II.llicitana, ELX.— Jove Pintura, Centre Recreatiu, PETRER.
1969. Obres X Saló de Març, CAP, ALACANT.— Galeria Arrabal, CALLOSA D'EN SARRIÀ.— XIII Saló de Maig, Museu d'Art Modern, BARCELONA.— III Expobus de Pintura, Hort del Xocolater, ELX.— Verein Berliner Kunstler, Grafik-Plastik, BERLÍN (Alemanya).— Plàstica d'Alcoi, Galeria Papers Pintats, ALCOI.
1970. Sala Devesa, 14 Pintors, ALACANT.— Verein Berliner Kunstler, BERLÍN (Alemanya).— Maison Billaud, FONTENAY-LE-COMPTE (França).— Exposició Art Contemporani, Galeria Arreteta, Grup Indar, SANTURCE.— Exposició d'Estiu, V.B.K., BERLÍN (Alemanya).— I Exposició Col.lectiva, Sala Puntal, SANTANDER.— Col.lectiva Cercle Belles Arts, VALÈNCIA.— En Art 1, Sala Art i Paper, ELX.— Mostra Nadal V.B.K., BERLÍN (Alemanya).
1971. Exposició Art a Valbonne, VALBONNE (França).— 2 Col. Sala Puntal, SANTANDER.— Exposició de Poemes II.lustrats, Tur Social, ALACANT.— Exposició Col. Escola Nàutica, PORTUGALETE.— Estiu d'Art a Santa Pola, SANTA POLA.— XX Exposició Nacional, MONÒVER.— I Exposició d'Art, VILLENA.— Biennale Internationale-71, Corner Gallery, LONDRES (Anglaterra).— Femina-71, Verein Berliner Kunstler, BERLÍN (Alemanya).— Exposició a Picasso, UNESCO, ALACANT.
1972. Mostra d'Artistes Alcoians, Sala AAAS, ALCOI.— Civico Museo di Milano, «Omaggio alla Comune di Parigi», MILÀ (Itàlia).— Subhasta La Salle, Reconquista, ALCOI.— Sala Reale delle Cariatidi, «Amnistia, que trata de Spagna», MILÀ (Itàlia).— XXI Exposició Nacional, MONÒVER.— Mostra d'Art Espanyol Contemporani, Alcoiarts, ALTEA.— I Exposició Nacional, VILLENA.— Palacio de Cristal, Artetur-72, MADRID.— Exposició Col.lectiva, Galeria Alcoiarts, ALTEA.— Mostra Anyal, Verein Berliner K. BERLÍN (Alemanya).— Galeria Internacional d'Art, APSA, MADRID.— Homenatge a Millares, Alcoiarts, ALTEA.— Sala Laurana, Teatro Sperimental, «In occasione del Festival Internazionale del Cinema di Pesaro», Mostra «Omaggio» al Gruppo Denunzia, PESARO (Itàlia).
1973. Homenatge a Millares, Sala CAP, ALACANT.— Art-Altea, Exposició Inaugural, ALTEA.— Libreria Internazionale, «Grafica Politica Spagnola», MILÀ (Itàlia).— Verein Berliner Kunstler, BERLÍN (Alemanya).— Aritz-2, LAREDO.— Homenatge a Joan Miró, Novart, MADRID.— En Art-2, Hort del Cura, ELX.— II Mostra Nacional de VILLENA.— XXII Exposició Nacional «Centenari Azorín». Adquisició obra Museu, MONÒVER.— II Mostra d'Arts Plàstiques, BARACALDO.— XXIII Rassegna Internazionale di Pittura, «GB Salvi e Piccola Europa», Omaggio Gruppo Denunzia, SASSOFERRATO (Itàlia).— Exposició III Aniversari Galeria Novart, MADRID.— Artisti d'Avanguardia per la Resistenza Cilena, Studio Brescia, BRESCIA (Itàlia).— Sala UNESCO, Exposició Inaugural, ALCOI.— Procés a la Violència, Estí Arte, MADRID.— Procés a la Violència, Alcoiarts, ALTEA.— Procés a la Violència, Galeria Nova Gràfica, BARCELONA.— Associazione Artisti Bresciani, BRESCIA (Itàlia).— Palazzo del Parco, BORDIGHERA (Itàlia).— Sala Comunale, ANGIARI (Verona).— Sala «Omaggio al Gruppo», SASSOFERRATO (Itàlia).— Artisti d'Avanguardia, BRESCIA (Itàlia).
1974. Procés a la Violència, Galeria Studium, VALLADOLID.— Homenatge a Òscar Esplà, Club Urbis, MADRID.— Procés a la Violència, Sala Tahor, LES PALMES DE GRAN CANÀRIA.— Mostra sobre Xile, ESTOCOLM (Suècia).— Noi i el Cile, Centro Cívico, Comune di Milano, MILÀ (Itàlia).— Mostra della Resistenza, Sala AAB, BRESCIA (Itàlia).— XXIII Exposició Nacional de Pintura, MONÒVER.— Centro Internazionale di Brera, Mostra-Asta Itinerante, MILÀ (Itàlia).— Cercle Industrial, Mostra Subhasta, ALCOI.— Galeria Alcoiarts, Art d'Avanguardia, ALTEA.— Procés a la Violència, Galeria Set i Mig, ALACANT.— Mostra Realitat-2, Galerías Península, Machado y Osma, MADRID.— Libreria Feltrinelli, PARMA (Itàlia).— Sala Comunale, CASALEONE-VERONA (Itàlia).— Sallone della Cooperativa, PEDEMONTE-VERONA (Itàlia).— Libreria Feltrinelli, BOLOGNA (Itàlia).— Mostre della Resistenza all' A.A.B., BRESCIA (Itàlia).— Mostra per Spagna Libera, MILÀ (Itàlia).

LLANCES IMPERIALS, 1976-77 (PINTURA-OBJECTE, 250 × 850). MUSEU D'ART CONTEMPORANI DE SEVILLA (FOTO)

1975. Galeria Aviñón, «Entre la abstracción y el realismo», MADRID.— Galeria de Arte Málaga, Exposició de Gràfica Contemporània, MÀLAGA.— Exposició Subhasta, Escola T.S. d'Arquitectura, SEVILLA.— Grup Teatre «Mama Meteco», Hotel Covadonga, ALACANT.— Nova Figuració Alacantina, Sala CASE, ALACANT.— Errealitate-Hiru, Galeria Artiza, BILBAO.— Exposició rotativa barris obrers amb altres activitats culturals, VALLADOLID.— Associació de Veïns Aluche, org. APSA i AIAP, Madrid.— Galeria Punto, VALÈNCIA.— Galeria Laientana, Noblesa del Paper, BARCELONA.— Galeria Montgó, Artistes Valencians, DÉNIA.— Exposició d'Art, Palau Municipal, VILLENA.— XXIV Exposició Nacional, MONÒVER.— Mostra de Pintura, Ajuntament, ALTEA.— Plàstica Alacantina Contemporània, ALACANT.— La Spagna e il Cile nel Cuore Galleria AAB, BRESCIA (Itàlia).— Casa Museu d'Antequera, 20 pintors contemporanis, MÀLAGA.— Exposició Subhasta, Cap Negret, ALTEA.— Contribució a la ceràmica, Galeria Alfaijar, MADRID.— Aportació a la Ceràmica, Galeria Trazos-2, SANTANDER.— Ceràmica de Majadahonda, 23 artistes, Galeria Aritza, BILBAO.— Ora e sempre Resistenza, MILÀ (Itàlia).— Esposizione didattica alla scuola Media Gozzano, TORÍ (Itàlia).— Galleria lo Spzio, BRESCIA (Itàlia).— 26.ª Mostra d'Arte Contemporanea «Consciencia e ribellione», TORRE PELLICE (Itàlia).— Museo Nacional de Arte Moderno, L'HAVANA (Cuba).— La Spagna e il Cile nel Cuore, BRESCIA (Itàlia).— Mostra per la Spagna Libera, BRESCIA (Itàlia).— Mostra per la Spagna Libera, BOLOGNA (Itàlia).— Casa del Pueblo «E. Natali», BRESCIA (Itàlia).— Centro Internazionale d'Arte, BARI (Itàlia).— Sale Comunali, TRAVAGLIATO (Itàlia).— Salone delle Terme, BOARIO TERME (Itàlia).— Scuoli Comunali, CEVO (Itàlia).— Circolo Gramsci, CEDEGOLO (Itàlia).— Sale Comunali, DARFO (Itàlia).— Circolo ARCI, RODENGOSAIANO (Itàlia).— Sale Comunali, MALONNO (Itàlia).— Biblioteca Comunali, MANERBIO (Itàlia).— Sale Comunali, REZZATO (Itàlia).
1976. Plàstica-76, Banc d'Alacant, ALACANT.— Trazos-2, Exposició Col.lectiva Permanències, disset artistes, SANTANDER.— Fons d'Art, Fundació «Joan Miró», BARCELONA.— Fons d'Art, mostra itinerant (Diari Avui), PAÏSOS CATALANS.— Els altres 75 anys de pintura valenciana, primera mostra; Galeries Temps, Val i 30 i Punto, VALÈNCIA.— Mostra itinerant, «Els altres 75 anys», PAÍS VALENCIÀ.— Homenatge dels Pobles d'Espanya a Miquel Hernández, mostra itinerant i diversos actes arreu de l'Estat Espanyol.— Fontana d'Or, Fons d'Art, GIRONA.— Galeria 11, col.lectiva inaugural, ALACANT.— Art Lanuza, col.lectiva inaugural, ALTEA.— Art Lanuza, col.lectiva, POLOP.— 3.ª Exposició Nacional d'Art, Palau de l'Ajuntament, VILLENA.— Retrospectiva 1975-76, Trazos-2, SANTANDER.— Exposició de Serigrafia i Aiguafort, Sala Lau, VILLENA.— Homenatge a Rafael Alberti, Galerias Adrià, Dau al Set, Eude, Gaspar, 42 i Maeght, BARCELONA.— Exposició Homenatge a Miquel Hernández, Sala Ágora, MADRID.— Galeria Artiza, Errealitate Baten Kronikak, BILBAO.— Selecció d'obres gràfiques, mostra col.lectiva, Galeria Juana Mordó, MADRID.— Galleria d'Arte «Settanta», GALLARATE.— Sale Comunali, MALCESINE (Itàlia).— Circolo Culturale CSEP, S. STINO DI LIVENZA (Itàlia).— Galleria Kursaal, IESOLO LIDO (Itàlia).

1977. «Wo Unterdrückung Herrsch, Wachst der Widerstand», Ortsgruppe der VSK Koln, COLÒNIA (Alemanya).— Pintors actuals alcoians, Sala Art-Alcoi, inaugural, ALCOI.— XIV Saló de Març (d'artistes premiats), Galeria d'Art Ribera, VALÈNCIA.— Homenatge a Hernàndez, Université St. Etienne, ST. ETIENNE (França).— Université Tours, TOURS (França).— Galeria Crida, ALCOI.— Galeria Aritz, BILBAO.— Art Valencià d'Avantguarda, BENIDORM.— Galeria 11, ALACANT.— Trazos-2, SANTANDER.— Col.lectiva d'Estiu, Galeria 11, ALACANT.— Festa Popular, ALTEA.— Club Amics UNESCO, ALCOI.— Amics del Sahara, ALACANT.— Festa del PC, MADRID.— Museu Internacional «Allende», Mercado Lanuza, SARAGOSSA.— Homenatge a Picasso, MÀLAGA.— Set aspectes de la situació de l'home, ELX.— Artistes Plàstics del País Valencià, ALACANT.— Homenatge Abat Escarré, Palau de la Virreina, BARCELONA.— Galleria La Loggia, Comune di Motta di Livenza, MOTTA (Itàlia).— Gruppo Denunzia, Mostre itineranti in PORTOGALLO, CUBA, URSS, GERMANIA ORIENTAL.
1978. Realisme Social, Galeria Punto, VALÈNCIA.— Pintors Alcoians, Sala Art-Alcoi, ALCOI.— Sala de la CAP, ALACANT.— Museu de Granollers, Homenatge Escarré, GRANOLLERS.— Cap Negret, ALTEA.— Casa Municipal de Cultura, ALCOI.— Casa de Colón, Museu International «Allende», LAS PALMAS.— Castillo de la Luz, LANZAROTE.— Colegio de Arquitectos de Canarias, TENERIFE.— La Ciudadela, PAMPLONA.— Museu International «Allende», GRANADA.— Museu International «Allende», EIVISSA.— Museu International «Allende», MÀLAGA.— Casa de Cultura, Sala Roc, Homenatge Escarré, VALLS.— Sala Fontana d'Or, Homenatge Escarré, GIRONA.— Galeria La Fona, OLIVA.— La Premsa, Galeries Yerba, Chis, Zero, Acto, Villacis, MÚRCIA.— Ateneu de Dénia, DÉNIA.— Pro Club UNESCO, Sala CAAM, ALACANT.— Sala Lau, VILLENA.— Exposició Homenatge Abat Escarré, MANRESA.— Museu Provincial Textil, Homenatge Abat Escarré, TERRASSA.— Miniatures, La Fona, OLIVA.— Permanències, Galeria 11, ALACANT.— Panorama-78, Museo de Arte Contemporáneo, MADRID.— Palau Municipal, VILLENA.— Fidelitat a un poble, Homenatge Abat Escarré, SABADEL.— Mostra d'Art del País Valencià, Conselleria de Cultura, Hort del Xocolater, ELX.— Caixa d'Estalvis, SAGUNT.— Ajuntament, MONÓVER.— Torreó Bernat, BENICÀSSIM.— Ajuntament Vell, JATOVA.— Sala de l'Escola, ALMUSSAFES.— Ateneu Cultural, CARLET.— Cercle Setabense, XÀTIVA.— Ajuntament, SILLA.— Sala d'Art, VALL D'UXÓ.— Aula de Cultura, ALCÚDIA DE CRESPINS.— Grup Escolar, VILLAR DEL ARZOBISPO.— Aula de Cultura, BENIGÀNIM.— Caixa d'Estalvis, XÀBIA.— Museu Municipal, MONTCADA.— Barri Torrefiel, VALÈNCIA.— Museu Històric, Museu de la Resistència «Salvador Allende», VALÈNCIA.— Sala Spectrum, Exposició Antiimperialista, SARAGOSSA.— Festas de Sant Joan, ALTEA.— Petits Formats, Galeria 11, ALACANT.— Sala d'Art Canigó, ALCOI.
1979. Palazzo delle Manifestazione, Mostra Permanente Internazionale, SALSSOMAGGIORE (Itàlia).— Projecte Secanos, LORCA.— Museu Popular d'Art Contemporani, VALÈNCIA.— Art Gràfic Valencià, Sala Canigó, ALCOI.— Setmana Cultural del País Valencià, PARÍS (França).— Fi de temporada, Sala Canigó, ALCOI.— Fira de l'Art, ELX.— Palau Municipal, VILLENA.— Exposició Antiimperialista, VALÈNCIA.— Avantguarda Plàstica del País Valencià, BENIDORM.— Homenatge Adrià Carrillo, ALCOI.— Cau d'Art, ELX.— Homenatge a Machado, CULLERA.— Sala Goya, Exposició Antiimperialista, SARAGOSSA.— Club UNESCO, Exposició Antiimperialista, MADRID.— Palau Virreina, Exposició Antiimperialista, BARCELONA.— Petit Format, Galeria Cànem, CASTELLÓ.— Artistes Contemporanis, Galeria Arrabal, CALLOSA D'EN SARRIÀ.— Exposició Miniatures, La Fona, OLIVA.— Primera Setmana Cultural d'Altea, ALTEA.— Europaïsche Grafik, Biennale Heidelberg, NEW YORK (USA).— 57 Artistes i un País, itinerant l'eixam, Sala Ajuntament, VALÈNCIA.
1980. II Mostra Permanente, Pinacoteca d'Arte Antica a Moderna, SALSOMAGGIORE (Itàlia).— Amnesty International, Sala Parpalló, VALÈNCIA.— Investigació en la Plàstica Alacantina, La Caixa, IEA, ALACANT.— Tretze Artistes del País Valencià, Sala Municipal, LA VALL DE TABERNES.— Temporada 79-80, Galeria 11, ALACANT.— Avantçada Plàstica del País Valencià, Galeria Art-Lanuza, ALTEA.— Art Seriat, Festes d'Agost, ELX.— Exposició Artistes Contemporanis, Galeria Arrabal, CALLOSA D'EN SARRIÀ.— Exposició Antiimperialista a La Corrala, MADRID.— AA.VV., IRUN.— AA.VV. TEROL.— Facultat d'Econòmiques, MADRID.— AA.VV., Peñuelas, MADRID.— Ajuntament, GAVÀ.— Escola d'Estiu «Rosa Sensat», Universitat de Bellaterra, BARCELONA.— Ajuntament, SANTA COLOMA DE GRAMANET.— AA.VV. ESPLUGUES.— Col.lectiu Artistes SANT ANDREU.— Institut

- Jovellanos, GIJÓN.— Institut Vell, Sala Fidel Aguilar, GIRONA.— Casa de Cultura, CORNELLÀ DE LLOBREGAT.— Sala de Belles Arts, SABADELL.— Cooperativa, SABADELL.— AA.VV., HOSPITALET.— Segona Mostra, Palau Virreina, BARCELONA.— Ajuntament, S.M.ª BARBENA.— Sant Jordi, BARCELONA.— Ajuntament de Parla, MADRID.— Un segle de Cultura Catalana, Palau Velázquez, Ministeri de Cultura, MADRID.— Fira d'Art, Sala Canigó, ALCOI.— 1.ª Mostra de Pintures, Barri Torrefiel, Casa del Poble, VALÈNCIA.— Petits Formats, Galeria 11, ALACANT.— Fira de l'Art, Caixa Rural de Sax, MONÒVER.— Homenatge a Cubells, la Caixa, ALACANT.— 150 Artisti per i Lavoratori Fiat, Palazzo, Lascari, TORÍ (Itàlia).— Galeria de Arte al Día, Trajectòries-80, PARÍS (França).
1981. Spanish Institut, Trajectòries-80, LONDRES (Anglaterra).— Vuit Gravadors Valencians, Sala d'Art Canigó, ALCOI.— Mostra Cultural del País Valencià, Ajuntament d'Alcoi, ALCOI.— Contemporary Spanish Art, The Hugh Gallery and Municipal Gallery of Modern Art, DUBLÍN (Irlanda).— Trajectòries-80, Spanish Institut, MUNÍC (Alemanya).— Art-81, Fira Internacional de Mostres, BARCELONA.— Premiere Convergence Jeune Expression, Hall Internacional, Parc Floral, PARÍS (França).— Col.lectiva d'Art, Galeria Montgó, DÉNIA.— Mostra Pro-Monument Martirs de la Llibertat, ALACANT.— Amnesty International, MADRID.— Spanisches Kulturinstitut Wien, Trajectòries -80, VIENA (Austria).— La Fira, Homenatge a Picasso, MONÒVER.— «Mostra Art-Paper», ALCOI.— Sala CAP, Ajuntament, MURO.— Ajuntament, ALGEMESÍ.— Ajuntament, ONTINYENT.— Ajuntament, PICAN YA.— Ajuntament, SANTA POLA.— Palau Comtal, COCENTAINA.— Museu d'Art, ELX.— Ajuntament, AIGÜES.— Ajuntament, SAX.— Ajuntament, SEDAVÍ.— Ajuntament, BETXÍ.— Setmana Cultural del País Valencià, Ajuntament, ALACANT.— Ajuntament, RIBARROJA.— Sala de l'Ajuntament, LA VALL DE TAVERNES.— Ajuntament, MASSANASSA.— Sala de la CAP, MUTXAMEL.— Sala de la CAP, SANT JOAN.— Ajuntament, PUÇOL.— Ajuntament, BENIGÀNIM.— Trajectòries-80, Institut d'Espanya, NAPOLIS (Itàlia).
1982. Institut Reina Sofia, Trajectòries-80, ATENES (Grècia).— Galeria d'Arte «Levni», Trajectòries-80, ANKARA (Turquia).— Arteder-82, Mostra Internacional d'Art Gràfic, BILBAO.— Alcoi en defensa de la cultura, La Caixa, ALCOI.— Centre Cultural «Atarkük», Trajectòries-80, ESTAMBUL (Turquia).— 40 Years of Spanish Art, Jordan National Gallery of Fine Arts, AMMAN (Jordània).— Fons d'Art de l'IEA, La Caixa, ALCOI.— La Figuració, Sala Ministeri de Cultura, ALACANT.— Dibuixos i Gravats, Ministeri de Cultura, ALACANT.— «Mostra ArtPaper» a Sala Amics de la Cultura, NOVELDA.— Ajuntament, ROCAFORT.— Sala de la CAP, PEDREGUER.— Sala de la CAP, BENIDORM.— Sala de la CAP, ALTEA.— Ajuntament MONÒVER.— Sala INESCOP, ELDA.— Palau Municipal, GANDIA.— Centre Cultural Castallut, CASTALLA.— Sala Ajuntament, VILLENA.— «Bhirasri Institute of Modern Art», Trajectòries-80, BANGKOK (Thailàndia).— Spanish Embassy, Trajectòries-80, SEÙL (Corea del Sur).— University of Toronto, Art Català Contemporani, TORONTO (Canadà).— Expocultura, Palau de Congresos, BARCELONA.— Boston Public Library, Setmana d'Art Català, BOSTON (USA).— Trajectòries-80, Consell Indi de Relacions Culturals, NOVA DELHI (India).— Spanish Institut, Trajectòries-80, CANBERRA (Austràlia).— Jeune Peinture - Jeune Expression, PARÍS (França).— Perché non esponiamo colombe, Festa delle fabbriche, Giardini di Via dei Mille, MAIRANO (Itàlia).— 20 Pittori per la Pace, Perché non esponiamo colombe, Festa de l'Unità, BRESCIA (Itàlia).— Ibizagrafic-82, col.lectiva Bienal d'Eivissa, EIVISSA.— Mostra Plàstica de l'IEA, Aula de Cultura de la CAAM, ALACANT.— Grans Obres de Petit Format, Galeria Cànem, CASTELLÓ.— Mediterrània - Centre Visual d'Art, quatre pintors, ALACANT.
1983. Universitat de Nova York, «Art Català Contemporani», NOVA YORK (USA).— Capella de l'Antic Hospital, La Bienal d'Eivissa, BARCELONA.— Mostra col.lectiva Ibizagrafic-82, MADRID.— Mostra collettiva, Galleria d'Arte «La Viscontea», RHO, MILÀ (Itàlia).— Smithsonian Institut of Washington, Mostra de Cultura i Art Contemporani Català, WASHINGTON (USA).— Per il Lavoratori della Fabbrica Fenotti e Comini, 94 Artisti, BRESCIA (Itàlia).— Maison des Arts, Exposició d'obra gràfica, BARCELONA.— Fira Internacional de Bilbao, «Arteder-83», BILBAO.— Instituto Storico della Resistenza, Mostra collettiva, AOSTA (Itàlia).— Jornades Artístiques del Centre d'Informació Artística, Galeria Parnaso, MALLORCA.— Galeria Taller, Mostra de Colors, ALACANT.— Per la Pace, Mostra Itinerant, Festival Nazionale de l'Unità, ROMA (Itàlia).— Salon International

PINTEU PINTURA, 1982

d'Arles, Palais des Congrés, Salle Van-Gogh, ARLES (França).— Proposta per un Manifesto per la Pace, Festival Nazionale del PCI, REGGIO EMILIA (Itàlia).— Sala Municipal, Art d'Avui al País Valencià, ONDA.— Setmanes Catalanes a Karlsruhe, KARLSRUHE (Alemanya).— El Túnel, Sala Experimental, VILLENA.— Kataluniar Pintura Gaur, Museu Municipal de Sant Telmo, SANT SEBASTIÀ.— Ajuntament de Tossa, La Cadira, Formes Visuals, TOSSA.

1984. Galeria Subex, La Cadira, Formes Visuals, BARCELONA.— Acadèmia de Belles Arts, La Cadira, SABADELL.— Sales del Banc de Bilbao, La Cadira, VILA NOVA I LA GELTRÚ.— Sala Gòtica de la Cúria Reial, La Cadira, BESALÚ.— Collettiva Internazionale di Gràfica, Galleria Viscontea, RHO, MILÀ (Itàlia).— Los Lavaderos, Sala Municipal, Homenatge a Westherdhal, TENERIFE.— Col·legi d'Arquitectes, Homenatge a Westherdhal, TENERIFE.— Círculo de BB.AA., Homenatge a Westherdhal, TENERIFE.— Mostra col·lectiva inaugural, Llar del Pensionista, MONOVER.— La Cadira, TERRASSA.— La Cadira, OLOT.— La Cadira, GRANOLLERS.— Sala de la CAAM, Trajectòria, Galeria 11, ELX.— 25 d'Abril a La Vila Joiosa, col·lectiva de pintura, LA VILA JOIOSA.— Castell de la Bisbal, La Cadira, LA BISBAL.— Casa de Cultura, Tomàs de Lorenzana, La Cadira, GIRONA.— Sala Gòtica de l'Institut d'Estudis Ilerdencs, La Cadira, LLEIDA.— 44 Pintors Alacantins Caixa d'Estalvis Provincial, ALACANT.— Exposició Internacional d'Arts Plàstiques, Palau de Congresos, ciica, BARCELONA.— Galeria «El Coleccionista», a Joan Fuster, MADRID.— Art Valencià-84, Centre Municipal de Cultura, ALCOI.— Homenatge a Westherdhal, Castillo de San José, LANZAROTE.— Casa-Museo Colón, Homenatge a Westherdhal, LAS PALMAS.— Galeria Vegueta i Casas Consistoriales, Homenatge a Westherdhal, LAS PALMAS.— Interarte-84, Fira de Mostres, Diputació d'Alacant, VALÈNCIA.— Mostra Museu Allende, Ajuntament, PETRER.— Mostra Museu Allende, Casa de Cultura, ELDA.— Mostra Museu Allende, Museu d'Art Contemporani, ELX.— Mostra Museu Allende, Centre Municipal de Cultura, ALCOI.— Galeria Estudi, Obra Gràfica 1, Exposició Inaugural, VILA-RÉAL.— Galeria Zona Lliure, inaugural, SILLA.— Facultat de Filosofia i Lletres, Homenatge a Sanchis Guarner, VALÈNCIA.
1985. Mostra Museu Allende, Centre Cultural «Vila d'Ibi», IBI.— Mostra Museu Allende, LA VILA JOIOSA.— Sala Lleida, Caixa de Barcelona, Llegim Sabates, LLEIDA.— Sala Tarragona, Caixa de Barcelona, Llegim Sabates, TARRAGONA.— Sala Manresa, Caixa de Barcelona, Llegim Sabates, MANRESA.— Homenatge a Sempere, Congrés d'Estudis de l'Alcoià-Comtat, Casa de Cultura, IBI.— Homenatge a Sempere, Palau de l'Ajuntament, ONIL.— Homenatge a Sempere, Societat Cultural del Campet, CAMP DE MIRRA.— T. Shirt-Art Contemporani S. Camisetas, Sala Parpalló, VALÈNCIA.— Art a València, Promocions Culturals del País Valencià, Sala Ajuntament, QUART DE POBLET.— Art a València, Sala Ajuntament, PAIPORTA.— Homenatge a Sempere, Sala Ajuntament, BENEIXAMA.— Homenatge a Sempere, Casa de Cultura, CASTALLA.— Homenatge a Sempere, Sala Ajuntament, XIXONA.— Homenatge a Sempere, Sala Caixa d'Estalvis Provincial d'Alacant i Ajuntament, MURO.— Peintres du Pays Valencien, Bibliothèque Municipale de Cisteron, 10 pintors, CISTERON (França).— Art a València, del 1960 al 1980, Sala Ajuntament, BENIDORM.— Grans Obres de Petit Format, Galeria Càñem, CASTELLÓ.— Interarte, Saló Internacional d'Art del Mediterrani, Stand Promocions Culturals del País Valencià, Fira de Mostres, VALÈNCIA.

PICASSO, 1985

1986. Homenatge a Sempere, Congrés d'Estudis de l'Alcoià-Comtat, Centre Municipal de Cultura, ALCOI.— Plàstica Valenciana Contemporània, La Llotja, Promocions Culturals del País Valencià i Ajuntament, VALÈNCIA.— Sala Noble del Palau de la Diputació, Plàstica Valenciana Contemporània, Promocions Culturals del País Valencià, CASTELLÓ.— Llibreria Dàvila, Capsa de Somnis, VALÈNCIA.— Sala d'Exposicions de l'Ajuntament, Capsa de Somnis, MONÒVER.— Casa de Cultura, Capsa de Somnis, TAVERNES DE VALLDIGNA.— Exposició Col.lectiva d'Arts Plàstiques, Casa d'Alcoi, Sala de la Caixa d'Estalvis Provincial, ALACANT.— Llibreria Cavallers de Neu, Capsa de Somnis, VALÈNCIA.— Centro Cultural de la Villa de Madrid, «68 Plàstics Valencians», Promocions Culturals del País Valencià, MADRID.— Sala Mona, Exposició Col.lectiva, DÉNIA.— Pintors Valencians Contemporanis, Casa de Cultura, QUART DE POBLET.— Interarte, Saló Internacional d'Art del Mediterrani, VALÈNCIA.— «Por la liberación», Exposició Internacional Itinerant d'Art, Sala CAIXALACANT, ALACANT.— Art a València, Centre Social i Recreatiu, XÀBIA.— Plàstica Valenciana Contemporània, Sala Tinglado 4-1 del Port, ALACANT.
1987. Museu Etnogràfic Municipal, Pintors Valencians, MONTCADA.— «Por la liberación», Sala Ajuntament, LAUSANA (Suïssa).— Pintors Valencians Contemporanis, Casa de Cultura, TORRENT.— Sala Severo, «Por la liberación», PERUGGIA (Itàlia).— Sala Bosco, «Por la liberación», TERNI (Itàlia).— Art a València, Casa de Cultura, MISLATA.— Expo Itinerant AMULP, Hotel de Ville, LYLLÉ (França).— Überse Museum «AMULP», BREMEN (Alemanya).— Stadsteatern Galleri, «Por la liberación», HELSINborg (Suècia).— Treinta quatre pintors, Casa de Cultura, BENICÀSSIM.— Art a València, Casa de Cultura, CANALS.— Art Valencià-87, Centre Municipal de Cultura, ALCOI.— Sala Vivers, «Por la liberación», VALÈNCIA.— Exposition d'Art Contemporain, Palais du Cinquantenaire, Autoworld, BRUXELLES (Bèlgica).— Art Valencià, 1960-80, MONTCADA.— Art a València, BELLREGUART.— Lausmuseum, «Por la liberación», KRISTIANSTAD (Suècia).— El Retrat a Catalunya, Château Royal, COLLIURE (França).— Art a València, ALMUSADES.— Art-Sud, Sala CEPA, ALMORADÍ.— Art-Sud, Sala CEPA, CREVILLENT.— Art a València, TAVERNES DE VALLDIGNA.— «Por la liberación», Casa de Cultura, SANT CUGAT.— Kulturcentrum, «Por la liberación», RONNEBY (Suècia).— Art-Sud, Itinerant, Sala CEPA, ASPE.— Art-Sud, Sala CEPA, SANT VICENT.— Art-Sud, Sala CEPA, ELDA.— Sala Sodertull, «AMULP», MALMO (Suècia).— Museu Arqueològic, «Por la liberación», LLEIDA.— Art-Sud, Sala CEPA, BANYERES.— Art-Sud, Sala CEPA, MURO.— Art-Sud, Sala CEPA, ALCOI.— Centre Cultural de la Villa, «Homenaje a las víctimas del franquismo», MADRID.— «Per la Cultura Popular», Museu de Terrisseria, Casino d'Alacant, ALACANT.
1988. Centro Cultural del Conde-Duque i Calcografía Nacional, «La Estampa Contemporánea en España», MADRID.— Art-Sud, Sala CEPA, XIXONA.— Art-Sud, Sala CEPA, SANT JOAN.— Art-Sud, Sala CEPA, BENIDORM.— Mostra de Pintura Internacional, L'Ateneu Centre Municipal, RUBÍ.— Art-Sud, Sala CEPA, ALTEA.— Art-Sud, Sala CEPA, PEDREGUER.— Art-Sud, Sala CEPA, DÉNIA.— Exposició d'Afiches dau País Valencian, Château Amoux, AIXEN-PROVENCE (França).— Interarte, Stand Dàvila, VALÈNCIA.— Centro Cultural São Paulo, Mostra Internacional, SÃO PAULO (Brasil).— Art-Sud, Sala CEPA, XÀBIA.— Art-Sud, Sala CEPA, PEGO.— La Llotja, «Homenatge a les víctimes del

- franquisme», VALÈNCIA.— Afichas dau Païs Valencian, ARLES (França).— Expo-Cartells Valencians, Mont-Jòia, PARÍS (França).— Homenatge a García Lorca, Art Postal, Galeria Laguada, GRANADA.— Mail-Art, Escola d'Arts Aplicades, EIVISSA.— Grafica per il Cile, Archivio Storico, BRESCIA (Itàlia).— Grafica per il Cile, Mostra Itinerant a França, Bèlgica i Alemanya.— San Telmo Museoa, Expo Òmenaldia Frankismoaren Biktimei, DONOSTIA (Guipùzcoa).— Centre Municipal de Cultura, Art Comarques del Sud, ALCOI.— Sala Mutua Il.licitana, «Artistes per un món sense fam», ELX.— Galeria Dàvila, Art-Sud gràfica, VALÈNCIA.— Expo. 20 anys PSAN, Casa de l'Ardiaca, BARCELONA.— Sala Òscar Esplà de CAIXALACANT, Art-Sud, ALACANT.
1989. Maestri delle'Arte Gráfica Italiana, Galleria la Viscontea, RHO-MILANO (Itàlia).— Projet Face-Bibliotèque Ecole Polyvalente Hyacinthe-Delorme, MONTREAL (Canadà).— Expo. Associazione di Solidarietà Pergolese, PERGOLA (Itàlia).— Mostra Itineranti di Grafica Seriale, Circolo Culturale, Camera del Lavoro, BRESCIA (Itàlia).— Centro Cívico de Alcorcón, Mail-Art, MADRID.— GOG-Cidao Mail-Art, Xunta de Galicia, PONTEVEDRA.— Expo. Internacional Art-Postal, Homenaje a García Lorca, Churriana de la Vega, Granada.— Comune di Roncadelle, Centro Sociale, Mostra Itinerante Grafica, RONCALDELLE (Itàlia).— GOGCIDAO Mail-Art, SANTIAGO DE COMPOSTELA.— Banco di Napoli, Mostra Itinerante di Grafica, BRESCIA (Itàlia).— Sala Ayuntamiento de Logroño, Escuela de Artes Aplicadas, Mail-Art, LOGROÑO (La Rioja).— Festa del Vino, Associazione di Solidarietà, PERGOLA (Itàlia).— Homenaje a las víctimas del franquismo, SEVILLA.— Interarte-89, Stand Dàvila, VALÈNCIA.
1990. Palau dels Reis de Mallorca, Fons d'Art de Xarxa Cultural, PERPINYÀ (Catalunya Nord).— Gràfica Internazionale, Galleria d'Arte La Viscontea, RHO MILANO (Itàlia).— Arte embotellado, Municipi de Mieres, TURON (Asturies).— Il Chiodo Fisso, Mail Art, VERONA (Itàlia).— Tutta Pergola-90, Festa delle Associazione, PERGOLA (Itàlia).— Electrographic Exhibition, Art-Tal, PORTO (Portugal).— Artistes del Nostre Temps, Fons d'Art, ALACANT.— Subhasta Solidaritat, VBK, BERLIN (DDR).— Mostra del Solstici d'Estiu, Bellaguarda, ALTEA.— Parasit-e-ic-art, Internacional Mail-Art, POLA LAVIANA.— Centro Cultural Alborada, I Mostra Internacional Art-Postal, CARITEL.— Goodwill, Fourth Annual International, Kent Public Library, KENT (W-USA).— 10 Miradas, Casa de Cultura, VILLENA.— Sala Corso Matteotti, A. Solidarietà, PERGOLA (Itàlia).— Escuela de Artes Aplicadas de Soria, Mail-Art Exhibition, SORIA.— A Joana Francés, Grupo El Paso i Art-Sud, Palau Gravina, ALACANT.— Pintors Galeria Tàbula, XÀTIVA.— Casa de Cultura, Il artistes, ELDA.— Museu Benlliure, Mirades, CREVILLENTE.
- 1991 A Joana Francés, Grupo El Paso i Art-Sud, Centre Cultural, ALCOI.— Love Post, Casa de Cultura, CHIVA.— Inner Eye/Inner Ear, SEATTLE (W-USA).— Air Mail Stickers From All The World, UMEA (Suècia).— Mostra Internationale di Grafica, RHO-MILANO (Itàlia).— Turning Forty, BELLINGHAM (USA).— Detective «Mail-Art», LENINGRAD (URSS).— A Joana Francés, Grupo El Paso i Art-Sud, Museu d'Art Contemporani, ELX.— Read My Lips, SEATTLE (USA).— Brain Cell, Moriguchi City, OSAKA (Japó).— Sèrie 10, Centre Cultural Generalitat Valenciana, Organitzà Lluna, ALACANT.— Terra Afirma, Public Library, KENT (USA).— Sel.lecció Museu de la Solidaritat Salvador Allende, Ateneu Mercantil, VALÈNCIA.— Solstici d'Estiu, Org. NUN, Casa de Cultura, ALTEA.— Trenta Artistes amb Creu Roja, Galeria Montejano, ALACANT.— Grafit Arco-Alpino-Italià, (Itinerant, Itàlia).— Viridian Arte, VALLADOLID.— La Magia dels Gravats, Galeria Tàbula, XÀTIVA.— Send me your face, International Art Show, CHELM (Polonia).— Keep a While, Miejski Orodok Kultury, CHELM (Polonia).— Mail Moz-Art, Centro Civico Social, ALCORCON.— Carte Incise-Segni nella Storia, Palazzo Besta, TEGLIO (Itàlia).— Provincia, Carte Incise, Org. Museo Tiranese, SONDRIO (Itàlia).— Comunità Montana Alto Lario, Carte Incise, CANZO (Itàlia).— Expo Internacional Bibliografica de Poesia Visual, Casa de Cultura, MIERES.— Pro Grigioni Italiano, Carte Incise, Org. Museo Etnografico Tiranese, POSCHIAVO (Itàlia).— Galeria Tàbula, XÀTIVA.— Retrospectiva Saló de Tardor, SAGUNT.— Café Lisboa, Cartells catalans, VALÈNCIA.— Sala UNESCO, Alcoiart després d'Alcoiart, ALCOI.— Sala Cultura, Bizikleta, EIBAR.— Carpeta a Joan Fuster, DÉNIA.— Grafic-Art 91, Stand Formas Plasticas, BARCELONA.— Palau dels Scala, Diputació de València, Las Segovias, VALÈNCIA.

RESUMEN BIBLIOGRÁFICO, MONOGRAFIAS

ANTONI MIRÓ, PINTURA, ALCOIART. Text de DD.AA. Il. n. 19 cm. 32 pp. Gráficas Pascual. Alcoi, 1966.

ANTONI MIRÓ, WOODSTOCK GALLERY. Text d'Ernest Contreras. Il. n. 32 cm. 8 pp. Edita: Woodstock Gallery. London, 1968.

ANTONI MIRÓ, ALCOIART, PINTURA-ESCALTURA. Text d'Ernest Contreras. Il. n. i. c. 16 cm. 82 pp. Edita: Alcoiart. Alcoi, 1969.

ANTONI MIRÓ (HOMENATGE A SALVADOR ESPRIU). Text d'Ernest Contreras. Il. n. i. c. 20 cm. 78 pp. Edita: Club Pueblo-Madrid, 1971.

ANTONI MIRÓ-AMÈRICA NEGRA (HOMENAJE A MARTIN LUTHER KING). Text d'Ernest Contreras. Il. n. i. c. 17 cm. 12 pp. Edita: Novart. Madrid, 1972.

ANTONI MIRÓ / 73 (L'AMÉRIQUE NOIRE ET D'AUTRES CHOSES). Text d'Ernest Contreras. Il. n. 22 cm. 20 pp. Edita: Galerie Multiples. Marsella, 1973.

ANTONI MIRÓ (AMÈRICA NEGRA). Text de Vicente Aguilera Cerní i Floriano de Santi. Il. n. 22 cm. 16 pp. Edita: Lo Spazio. Brescia-Itàlia, 1974.

ANTONI MIRÓ (RECOLL OBRA 1960-1973). Text de DD.AA. Il. n. i. c. 24 cm. 154 pp. Coedició: Institut i Acadèmia Internacional d'Autors & Galeria Alcoiarts. New Castle-England, 1974.

ANTONI MIRÓ, AMÈRICA NEGRA, L'HOME AVUI (RECOLL D'OBRA 1972-1973). Text de DD.AA. Il. n. i. c. 24 cm. 156 pp. Edita: Institut i Acadèmia Internacional d'Autors. New Castle-England, 1974.

ANTONI MIRÓ. Textos de DD.AA. Il. n. 21 cm. 30 pp. Edita: Instituto de Cultura. Diputación de Málaga. Málaga, 1974.

ANTONI MIRÓ (MOSTRA RETROSPECTIVA 1972-1975). Il. n. i. c. 17 cm. 100 pp. Edita: Galeria Càrem. Castelló, 1975.

ANTONI MIRÓ. EL DÒLAR. Text de DD.AA. Il. n. i. c. 24 cm. 42 pp. Edita: Galeria Aritza. Bilbao, 1975.

ANTONI MIRÓ. GRAPHIC WORKS FROM 1966 TO 1976. Text de DD.AA. Il. n. i. c. 24 cm. 156 pp. Edita: Spanish-American Cultural Club. New Britain, Connecticut-USA, 1976.

ANTONI MIRÓ (MOSTRA RETROSPECTIVA). Text de Joan Fuster. Il. n. i. c. 24 cm. 74 pp. Edita: Ajuntament de Sueca, 1976.

ANTONI MIRÓ (MOSTRA 1973-1977). Text d'Ovidi Montllor. Il. 25 cm. 128 pp. Edita: Sala Gaudí. Barcelona, 1977.

ANTONI MIRÓ (MOSTRA RETROSPECTIVA 1973-1977). Text de DD.AA. Il. n. i. c. 22 cm. 94 pp. Edita: Ajuntament de Monòver, 1977.

ANTONI MIRÓ BY JOAN FUSTER, TOTS DOS PER JAUME I EL CONQUERIDOR. Text de Joan Fuster. Il. c. 16 cm. 220 pp. Edita: Alcoiarts. Altea, 1977.

ANTONI MIRÓ. Text d'Ernest Contreras. Il. n. i. c. 24 cm. 152 pp. Edita: Museo de Arte Contemporáneo de Sevilla, 1978.

EL DÒLAR-ANTONI MIRÓ. Text de DD.AA. Il. n. i. c. 24 cm. 212 pp. Edicions Canigó. Barcelona, 1982.

ANTONI MIRÓ (MOSTRA RETROSPECTIVA. JORNADES DE SOLIDARITAT AMB ELS POBLES D'ARGENTINA, URUGUAI I XILE). Text de DD.AA. Il. n. i. c. 34 cm. 110 pp. Edita: Ajuntament de València, 1983.

SIGMUND FREUD, 1856-1939 (Nou aiguaforts d'Antoni Miró, 1983). Text de Romà de la Calle. Il. n. 31 cm. 16 pp. Edita: XXXIII Congreso Internacional de Psicoanálisis. Madrid, 1983.

ANTONI MIRÓ (HOMENATGE A SALVADOR ESPRIU). Text de Salvador Espriu i Joan Àngel Blasco Carrascosa. Il. n. 32 cm. 8 pp. Edita: Zentrum amb Buck. Winterthur-Suïssa, 1984.

ANTONI MIRÓ. FREUD TOT FREUD (CONGRES CENTRUM HAMBURG). Text de Romà de la Calle. Il. n. 33 cm. 12 pp. (2^a ed. 8 pp.). Edita: Congreso Internacional de Psicoanálisis. Hamburg, 1985.

ANTONI MIRÓ (HOMENATGE A PABLO SERRANO. ART EXPO MONTREAL, 1986). Text de DD.AA. Il. n. i. c. 33 cm. 28 pp. Edita: Galeria KL. Barcelona, 1986.

ANTONI MIRÓ-PINTEU PINTURA (HOMMAGE A SALVADOR ESPRIU). Text de DD.AA. Il. n. i. c. 32 cm. 36 pp. Edita: Moorkens Art Gallery. Brussel·les, 1986.

ANTONI MIRÓ-PINTEU PINTURA (HOMMAGE A EUSEBI SEMPERE). Text de Romà de la Calle. Il. n. i. c. 33 cm. 16 pp. Edita: Wang Art Gallery. Evere-Brussel·les, 1987.

ANTONI MIRÓ-PINTEU PINTURA. Text de Romà de la Calle («L'extranya obsessió de pintar pintura»). Il. c. 25 cm. 104 pp. Edita: Caixa d'Estalvis Provincial d'Alacant, 1987.

ANTONI MIRÓ-PINTEU PINTURA. Text de DD.AA. Il. n. i. c. 24 cm. 36 pp. Edita: Ajuntament d'Elx, 1987.

ANTONI MIRÓ-PINTEU PINTURA. Text de DD.AA. Il. n. i. c. 24 cm. 36 pp. Edita: Ajuntament d'Ibi, 1987.

ANTONI MIRÓ-PINTEU PINTURA (HOMENATGE A XÀTIVA). Text de DD.AA. Il. c. 24 cm. 48 pp. Edita: Ajuntament de Xàtiva, 1987.

TRENTA AL CERCLE VERS ANTONI MIRÓ. Text de DD.AA. Il. c. 17 cm. 130 pp. I.S.B.N.: 84-404-0086-1. Coedició: Edicions de la Guerra & Caixa d'Estalvis Provincial d'Alacant. Alacant, 1987.

ANTONI MIRÓ-PINTEU PINTURA. Text de DD.AA. Il. n. i. c. 32 cm. 16 pp. Edita: Klenieren Galerie. Eisleben / V.B.K. der D.D.R. Berlín, 1988.

ANTONI MIRÓ. GRAPHIK RETROSPECTIVE. Text de DD.AA. Il. n. i. c. 32 cm. 28 pp. Edita: Kulturhausgalerie. Schwarzheide-DDR, 1988.

ANTONI MIRÓ. L'ESTRANYA OBSESSIÓ DE PINTAR PINTURA. Text de Romà de la Calle. Il. c. 25 cm. 108 pp. ISBN: 84-404-1230-4. Edicions Canigó. Barcelona, 1988.

PINTEU PINTURA DIBUIX. ANTONI MIRÓ. Text de DD.AA. Il. n. 25 cm. 38 pp. Edita: Caixa d'Estalvis Provincial d'Alacant. Alcoi, 1988.

ANTONI MIRÓ-PINTEU PINTURA, 1980-1988. Text de DD.AA. Il. c. 25 cm. 40 pp. Edita: Centre Municipal de Cultura. Alcoi, 1988.

TEMÀTICA I POÈTICA EN L'OBRA ARTÍSTICA D'ANTONI MIRÓ (1965-1983). Joan Guill. Il. n. i. c. 35 cm. 190 pp. ISBN: 84-404-3181-3. Edita: Universitat Politècnica de València, 1988.

ANTONI MIRÓ (Art Fart / Mail Art). Il. c. 15 cm. Carpeta 1: OPERA PRIMA 1960-70. Carpeta 2: AMÈRICA NEGRA 1972. Carpeta 3: L'HOMME AVUI 1973-74. Carpeta 4: EL DÒLAR 1973-80.

Carpeta 5: PINTEU PINTURA 1980-87. Carpeta 6: OBRES DES DEL 1960. Edicions Canigó. Barcelona, 1988.

ANTONI MIRÓ (COL.LECCIONABLE PINTEU PINTURA). Carpeta. Edita: Lienzos Levante. Muro del Comtat, 1989-90.

CARTELLS D'ANTONI MIRÓ. Text de DD.AA. Il. n. i. c. 32 cm. 15 pp. Edita: Universitat Catalana d'Estiu. Prada, 1989.

HOMENATGE A SIGMUND FREUD. ANTONI MIRÓ. Text de DD.AA. Il. n. 32. cm. 12 pp. Edita: Col.legi de Metges. Barcelona, 1989.

ANTONI MIRÓ-PINTEU PINTURA. Text de DD.AA. Il. n. i. c. 32 cm. 40 pp. Edita: Museo de Bellas Artes / Diputación Foral de Álava. Vitoria-Gasteiz, 1989.

ANTONI MIRÓ-DIÀLEGS. Text de Romà de la Calle. Il. c. 35 cm. 130 pp. Dipòsit Legal: A.689-1989. Edita: Sant Telmo Museosa. Donostia, 1989.

MÓN D'ANTONI MIRÓ. Text d'Isabel-Clara Simó. Fotografia de Faust Olzina. Il. n. i. c. 27 cm. 62 pp. ISBN: 84-404-4913-5. Coedició d'Edicions de la Guerra & Institut de Cultura «Juan Gil-Albert». Alacant, 1989.

ANTONI MIRÓ (HOMAGE TO SIGMUND FREUD). Text de Romà de la Calle. Il. n. 33 cm. 8 pp. Edita: H. Karnac (Boooks) Limited. Londres, 1990.

ANTONI MIRÓ. UNE DECADE DE PINTEU PINTURA. Text de Joan Àngel Blasco Carrascosa. Il. c. 35 cm. 114 pp. ISBN 84-404-7272-2. Edita: Mairie de Saint-Giles & Mirofret France, 1990.

ANTONI MIRÓ (FREUD, NARCISO E L'ANGOSCIA DELLA BELLEZZA). Text de Floriano de Santi. Il. n. i. c. 23 cm. 12 pp. Edita: La Bottega delle Stampe. Brescia-Italia, 1990.

ANTONI MIRÓ. UNA DÈCADA DE PINTEU PINTURA. Text de Joan Àngel Blasco Carrascosa. Il. c. 35 cm. 114 pp. ISBN: 84-404-7272-2. Edita: Universitat Catalana d'Estiu, Ajuntament de Prada & Mirofret France, 1990.

ELS ESGUARDS D'ANTONI MIRÓ (Casa de Campo). Text de Romà de la Calle. Il. n. i. c. 32 cm. 16 pp. Ed. Nuevo Rumbo. Madrid, 1990.

LE REGARD D'ANTONI MIRÓ. Text de Romà de la Calle i J.A. Blasco Carrascosa. Il. c. 35 cm. 114 pp. ISBN: 84-404-7272-2. Edita: Mirofret France. París, 1990.

LES REGARDS D'ANTONI MIRÓ. Text Romà de la Calle. Il. c. 35 cm. 24 pp. Ed. Mirofret France, Salon Avignon. Avignon, 1990.

ESGUARDS D'ANTONI MIRÓ. Textos V. Aguilera Cerní, J.A. Blasco Carrascosa, Romà de la Calle. Il. c. 30 cm. 176 pp. ISBN: 84-404-7272-2, Dip. L. A.616-1990. Edita: Galeria Punto, Valencia, 1990.

ANTONI MIRÓ «UNA DECADE DI DIPINGERE PITTURA». Text J.A. Blasco Carrascosa. Il. c. i. n. 35 cm. 20 pp. Edita: La Viscontea, Rho-Milano, 1991.

ANTONI MIRÓ-GRÀFICA PINTEU PINTURA. Textos V. Aguilera Cerní, Enric Casassas, Salvador Espriu. Il. c. i. n. 35 cm. 24 pp. Edita: Mirofret-Saló Internacional de l'Automòbil. Barcelona, 1991.

ANTONI MIRÓ-OMAGGIO A GAUDÍ. Textos Guido Nebuloni, Piero Airaghi. Il. c. i. n. 34 cm. 24 pp. Edita: Europio. Milano, 1991.

BIBLIOGRAFIA DE REFERENCIA (RESUMEN)

- GLOSARI D'ARTISTES ALCOIANS. Adrià Miró. Alcoi, 1967.
- SALÓ DE MARÇ. Art Actual, Ajuntament de València. 1966-1968-1969-1970. València, 66-70.
- SPANIEN-REPORT. Paul M. Bornkamp. Deutches/Auslandmagazin, 1968.
- GRAN ENCICLOPEDIA CATALANA. Vol. 10, pàg, 118, Barcelona, 1977. Vol. 16, pàg. 554, suplement, Barcelona, 1983. Edicions 62. Barcelona, 1969.
- ANNUAIRE DE L'ART INTERNATIONAL. 1970-71, 1972-73. Max Fourny. Ed. Annuaire de l'Art International / Art et Industrie, Paris.
- EL PERSONATGE. F. Moltó Soler. Alcoi, 1970.
- CONTEMPORARY ARTISTS AND MASTERS. International Art Magazine. Ernest Contreras. Paternoster Corner Academy. London, 1972.
- LA PINTURA. Carlos Arean. Editorial Guadarrama. Madrid, 1972.
- INTERNAZIONALE D'ARTE. Teatro Sala Dante. Noto (Itàlia), 1972.
- PICCOLA EUROPA. Sassoferato (Itàlia), 1972.
- GRAN ENCICLOPEDIA DE LA REGIÓN VALENCIANA. Vol. 1, pàgs. 125-126. Vol. 7, pàg. 148. Ed. GERV. València, 1972.
- LA ESCUELA PICTÓRICA ALCOYANA. Adrià Espí Valdés. Alcoi, 1973.
- ANUARIO DEL ARTE ESPAÑOL, 1973. José de Castro Arines. Ibérico-Europea de Ediciones, S.A. Madrid, 1973.
- HOMENATGE A MILLARES. Caixa d'Estalvis Provincial. Alacant, 1973.
- ANTOLOGIA DELLA Pittura. Penepinto Editore. La Spezia (Itàlia), 1973.
- EN ART. Ajuntament d'Elx (En-Art 1-2). Elx, 1973.
- LA PINTURA ESPAÑOLA ACTUAL. Raúl Chávarri. Ibérico-Europea de Ediciones, S.A. Madrid, 1973.
- MUESTRA ARTES PLÁSTICAS. Ayuntamiento de Baracaldo, 1973.
- DICCIONARIO CRÍTICO DEL ARTE ESPAÑOL CONTEMPORÁNEO. Antonio Manuel Campoy. Ibérico-Europea de Ediciones, S.A. Madrid, 1973.
- PANORAMA DE L'ART ESPANYOL D'AVUI (DIVUIT PRESÈNCIES). Ed. Galeria Alcoiarts d'Altea, 1973.
- MIEDZYNARODOWE BIENNALE GRAFIKI. Krakowie (Polonia), 1974.
- MUSEO DE ARTE CONTEMPORÁNEO DE IBIZA. Ibzagrafic. Eivissa, 1974.
- ESCULTURA Y ESCULTORES EN ALCOY. Adrià Espí. Alcoi, 1974.
- INTERNACIONAL DE PINTURA. Caixa d'Estalvis de Balears. Mallorca, 1974.
- ARTISTAS ESPAÑOLES CONTEMPORÁNEOS. La Postguerra (vol. 2, pàgs. 97 a 101 i 134). Vicent Aguilera Cerní. Ministerio de Educación y Ciencia. Madrid, 1975.
- BATIK. Panorama general de las Arts. Barcelona, 1975.
- NUEVA FIGURACIÓN. CASE, Institut d'Estudis Alacantins. Alacant, 1975.
- CONVOCATORIA ARTES PLÁSTICAS. Diputació Provincial. Alacant, 1975.
- ENTRE LA ABSTRACCIÓN Y EL REALISMO. Galería Aviñón. Madrid, 1975.
- INTERNACIONAL DEL DEPORTE EN LAS BB.AA. Comité Olímpico Internacional. Barcelona, 1975.

- PEACE 75-30 UNO - SLOVENJ GRADEC. Slovenija (Iugoslavia), 1975.
- BIENAL DE PINTURA CONTEMPORÁNEA. Caixa d'Estalvis de Barcelona. Barcelona, 1975.
- CASA-MUSEO DE ANTEQUERA. 20 pintores contemporáneos. Diputación Provincial. Málaga, 1975.
- GAZETA DEL ARTE. Núm. 82. Portada i páginas 4, 5 i 6. Luis Rodríguez Olivares. Madrid, 1976.
- A RAFAEL ALBERTI. Galeries de Barcelona. Barcelona, 1976.
- BIENNALE INT. DE LA GRAVURE. Kraków (Polonia), 1976.
- MUSEO CASTILLO DE SAN JOSÉ, LANZAROTE. Certamen Internacional. Delegación. Nacional de Cultura. Madrid, 1975.
- BIENAL INTERNACIONAL DE PONTEVEDRA. Diputación Provincial. Pontevedra, 1976.
- EDICIÓN GRÁFICA. Esti Arte. Madrid, 1976.
- ANALES DE LA SALA «PROVINCIA». Antonio Gamoneda i DD.AA. León, 1976.
- FORMA ABIERTA. Cuadernos de creación. Alfredo Gómez-Gil. Alacant, 1976.
- BIENAL NACIONAL «CIUDAD DE OVIEDO». Ayuntamiento de Oviedo, 1976.
- ARTE ESPAÑOL. Volúmenes 76, 77 y 78. Editorial Lápiz. Madrid, 1976, 1977 y 1978.
- LA PINTURA CONTEMPORÁNEA DEL PAÍS VALENCIANO, 1900-1977. Manuel Muñoz Ibáñez. Ed. Prometeo. Valencia, 1977.
- ARTES PLÁSTICAS. Amau Puig. Barcelona, 1977.
- SET ASPECTES. Joan Fuster i altres. Elx, 1977.
- HISTÒRIA D'ALCOI. Juli Berenguer. Alcoi, 1977.
- SALÓ DE MARÇ. Galeria Ribera. València.
- PANORAMA-78. Museo Español de Arte Contemporáneo. Madrid, 1978.
- 7 MBG-78. Biennale Internationale. Kraków (Polonia), 1978.
- DICCIONARI DE L'ART MODERN. Ed. Fernando Torres. València, 1979.
- CRITICA D'ARTE OGGI. Revista d'Arte Contemporanea Int. Parma (Itàlia), 1979.
- ARTE Y CULTURA DEL PAÍS VALENCIANO. (Proyecto experimental de Ciencias Sociales del País Valenciano). Ricard Blasco. Ed. Santillana, 1979.
- GRANDE DIZIONARIO DEGLI ARTISTI ITALIANI CONTEMPORANEI. Editoriale dell' Accademia Italia delle Arti e del Lavoro, Salsomaggiore (Itàlia), 1979.
- QUÉ ES LA OBRA GRÁFICA ORIGINAL. Ed. Esti-Arte. Madrid, 1979.
- CATÁLOGO DE ARTE MODERNO Y CONTEMPORÁNEO. Museo de Bellas Artes de Bilbao. Javier de Bengoechea. Banco de Vizcaya. Bilbao, 1980.
- MUSEO POPULAR DE ARTE CONTEMPORÁNEO DE VILAFAMÉS. Ed. Colegios Oficiales de Aparejadores y Arquitectos de Alicante, Castellón y Valencia, 1980.
- INVESTIGACIÓN PLÁSTICA ALICANTINA. Martínez Blasco. Institut d'Estudis Alacantins. Alacant, 1980.
- CANIGÓ. Gonçal Castelló. Barcelona, 1980.
- LLETRES DE CANVI. Revista de Literatura. València, 1980.
- TRAYECTORIAS-80. Ministerio de Asuntos Exteriores. Madrid, 1980.
- L'ESPILL. N.º 9, Primavera. Edicions Tres i Quatre. València, 1981.
- PREMIERE CONVERGENCE JEUNE EXPRESSION. Société JP-JE. París, 1981.
- REVISTA DE BANYOLES. N.º 589, Museu d'Art Contemporani. Banyoles, 1981.
- EL CONTE DEL DIUMENGE. Gonçal Castelló. Ed. Prometeo. València, 1981.

- MOSTRA CULTURAL DEL PAÍS VALENCIÀ. Ajuntament d'Alcoi. Alcoi, 1981.
- UNIVERSITÀ DEGLI STUDI DI URBINO. Palazzo Oliva. Sassoferato (Itàlia), 1982.
- ARTEDER-82. Feria Internacional de Muestras. Bilbao, 1982.
- LA CASA DEL PAVO. Suplement de «Ciudad». Esther Vizcarra. Alcoi, 1982.
- X BIENAL IBIZAGRÀFIC. Museu d'Art Contemporani. Eivissa, 1982.
- HISTÒRIA DEL PAÍS VALENCIÀ. Editorial Planeta (vol. VI). Barcelona, 1982.
- ALCOY, 1881-1980. Alfons Llorenç (pàgs. 15 i 228). Ed. Borja-Mora. Alcoi, 1983.
- ARTEDER-83. Feria de Arte Contemporáneo. Bilbao, 1983.
- ESTATUT D'AUTONOMIA VALENCIANA. Textos, il.lustracions de DD.AA. Generalitat Valenciana. València, 1984.
- PER A LA BONA GENT. Salvador Espriu. Món d'Antoni Miró (pàgs. 70-71). Edicions el Mall. Barcelona, 1984.
- ITINERANT DEL MUSEU SALVADOR ALLENDE. Generalitat Valenciana. València, 1984.
- INTERGRAFIK-84. Verband Bildender Künstler der DDR. Berlin (Alemanya), 1984.
- INTERNACIONAL D'ARTS PLÀSTIQUES. Palau de Congressos, Ciica. Barcelona, 1984.
- MAJDANEK-85. Triennale Sztuki. Lublin (Polònia), 1985.
- EL TEMPS. J.V. Hernàndez i V. Berenguer. València, 1985.
- PLÀSTICA VALENCIANA CONTEMPORÀNIA. Edita: Promocions Culturals del País Valencià. València, 1986.
- VERSOS PER ACOMPANYAR UNA ESPERANÇA. V. Andrés Estellés. Ed. Vanguardia. Madrid, 1986.
- MUSEU DE DIBUIX CASTELL DE LARRÉS. Sabiñánigo, 1986.
- TEXTOS, PRETEXTOS Y NOTAS. (Escritos escogidos 1953-1987). Vicent Aguilera Cerní. Ed. Ajuntament de València, 1987.
- PAPERS DE LA COSTERA. Associació Amics de la Costera (n.º 5). Xàtiva, 1987.
- PARANTEZ. Sopalmo Ispanya Degildir. Mustafa Ozdemir. Eskisehir (Turquía), 1987.
- EXPOSICIÓN HOMENAJE. Centro Cultural Conde Duque. Madrid, 1987.
- ART TEATRAL. Conselleria de Cultura. València, 1987.
- LA ESTAMPA CONTEMPORÁNEA EN ESPAÑA. Calcografía Nacional. Real Academia de BB.AA. de San Fernando. Madrid, 1988.
- ART-SUD (DE LA IMATGE A LA PARAULA). Romà de la Calle. Ed. Caixa d'Estalvis Provincial. Alacant, 1988.
- MUSEU D'ART CONTEMPORANI D'ELX. Ernest Contreras. Conselleria de Cultura. Elx, 1988.
- REVOLTA. Miquel Martínez. Barcelona, 1988.
- INICIACIÓN AL AJEDREZ. Ricard Calvo. Ediciones Cúbicas. Madrid, 1988.
- REVISTA ALICANTE. J.V. Hernández Mas. Alacant, 1988.
- ALCOYANOS DE PERFIL. Adrià Miró. Alcoi, 1988.
- VALÈNCIA, 750 ANYS DE NACIÓ CATALANA. Josep Guia. Editorial Tres i Quatre. València, 1988.
- A DOLORES IBÀRRURI. Artistes del País Valencià. Ed. FIM. València, 1988.
- EXPOSICIÓ HOMENATGE. La Llotja. València, 1988.
- EXPOSICIÓN OMENALDIA. Museo de San Telmo. San Sebastián-Donostia, 1988.
- MIEDZYNARODOWE TRIENNALE SZTUKI. Przeciw Wojnie. Lublin (Polònia), 1988.

- FORMAS PLÁSTICAS. Romà de la Calle (n.º 25, 1988). Néstor Basterretxea (n.º 32, 1989) Madrid, 1988-89.
- DOBLE. Magazine of Art (n.º 0, 1988 / n.º 1-2-3 i 4, 1989 / n.º 5, 1990). Doble Magazine. Madrid, 1988-89-90.
- BCECBIT. Alexander Butzenko (n.º 5, contraportades, pàgs. 162 a 172). Kiev (Ucraïna), 1989.
- EXPOSICIÓN HOMENAJE. Junta de Andalucía. Sevilla, 1989.
- EXTRA FESTES «CIUDAD». Xavier Llopis i Paco Grau. Alcoi, 1989.
- CANELOBRE. Entorn a Joan Valls. Institut de Cultura «Gil-Albert». Alacant, 1990.
- NUEVO RUMBO. Ernesto Castro (n.º 97, 1990, i portada n.º 100). Madrid, 1990.
- A JOANA FRANCÉS. Romà de la Calle. Institut de Cultura «Gil-Albert». Alacant, 1990.
- IMATGE DE VALLS. Associació Cultural Alcoià-Comtat. Ed. Ajuntament d'Alcoi, 1990.
- IBÉRICO 2000. Art Contemporani, 1989-90 i 1990-91. Barcelona, 1990.
- HISTÒRIA DEL PAÍS VALENCIÀ. La recerca d'una Cultura Moderna. Marc Baldó (vol. V, pàg. 409). Edicions 62. Barcelona, 1990.
- 10 MIRADAS. Pep Bataller. Casa de Cultura. Villena, 1990.
- CASA DE CULTURA. Pastor, Bataller, Lloret. Elda, 1990.
- MIRADES. Josep A. Aznar. Museu Marià Benlliure, Ed. El Cresol. Crevillent, 1990.
- A JOANA FRANCÉS. Homenatge El Paso i Art-Sud. Jordi Botella, A. Blasco, R. de la Calle. Centre Cultural. Alcoi, 1991.
- NUEVO RUMBO. Erasmo Moro. Madrid, 1991.
- SÈRIE 10. Segundo García, R. de la Calle. La Lluna i Generalitat Valenciana. Alacant, 1991.
- A JOANA FRANCÉS. A. Blasco, R. de la Calle. Museu d'Art Contemporani. Elx, 1991.
- SELECCIÓN DE FONDOS MUSEO DE LA SOLIDARIDAD ALLENDE. Joan Lerma Hortensia Bussi, J.A. Blasco Carrascosa. IVAM, Generalitat Valenciana, Ajuntament de València. València, 1991.
- 30 ARTISTES AMB CREU ROJA. Galeria Montejano, CEPA. Alacant, 1991.
- 3 MIEDZYNARODOWE TRIENNALE SZTUKI «PRZECIW WOJNIE». Lublin (Polònia), 1991.
- EL PARAÍSO. Carpetes 6-7-8-10-11 i 12. Campal. Asturias, 1991.
- BCECBIT. Oleksander Butsenko (n.º 7, pàg. 194 a 203 i contraportada). Revista de Literatura «Art a L'Estat Espanyol». Kiev (Ucraïna), 1991.
- XV APLEC EXCURSIONISTA DELS PAÏSOS CATALANS (portada, etc.), CEA. Alcoi, 1991.
- EXPO RETROSPECTIVA SALÓ DE TARDOR. M. Muñoz Ibañez, Caixa. Sagunt, 1991.
- ALCOIART DESPRÉS D'ALCOIART. CEA i UNESCO. Institut de Cultura «Joan Gil-Albert», Diputació d'Alacant. Alcoi, 1991.
- PINTORES CON CENTROAMERICA. Mario Benedetti, Las Segovias. València, 1991.
- ARQUITECTURA Y DECORACIÓN. Manuel Rodríguez, Edidec. Madrid, 1991.
- CASA JARDÍN. Antoni Miró compromiso personal. García de Angela (n.º 191, pàg. 18 a 20). Madrid, 1991.
- LAS SEGOVIAS. Miguel Nuñez, Blasco Carrascosa. Palau dels Scala. Diputació de València, 1991.
- HOSTELERÍA ARQUITECTURA. Manuel Rodríguez, Edidec, S.A. Madrid, 1991.
- CARTE INCISE «SEGNI NELLA STORIA». Museo Etnográfico Tirano (Italia), 1991.
- BIENAL INTERNACIONAL DE GRAVAT J. RIBERA. Casa de Cultura, Xàtiva, 1991.
- ENCICLOPEDIA DEL ARTE ESPAÑOL DEL SIGLO XX. Fco. Calvo Serraller (pàg. 528 a 530). Mondadori Arco-Ifema. Madrid, 1991.

COLECCIONES INTERNACIONALES

Goodman Gallery, ILLINOIS (USA)
 Jean Baxton, LONDON (GB)
 Woodstock Gallery, LONDON (GB)
 Brian Leeslye, LONDON (GB)
 Philip Thomas, GRASSCROFT (GB)
 Sandra Mason Smith, GREENFIELD (GB)
 Paterloo Gallery, MANCHESTER (GB)
 Universal Art, ONTARIO (Canadá)
 Herve Pouzet des Isles, MARSEILLE (França)
 Galerie Miroir, MONTPELLIER (França)
 Galleria Lo Spazio, BRESCIA (Itália)
 Roberto Bogarelli, CASSIGLIONE (Itália)
 G.P. Turner, DOVER-KENT (GB)
 Andrey Docker, CHADDERTON-OLDHAM (GB)
 E. Griffiths, GRASSCROFT (GB)
 Peter Burke, LONDON (GB)
 Ketil Brenna Lund, FEDRWSTAD (Noruega)
 B.H. Corner Gallery, LONDON (GB)
 Galleria l'Agrifoglio, MILANO (Itália)
 Modern Art Gallery, ANTWERPEN (Bélgica)
 Spanish-American Cultural, NEW BRITAIN (USA)
 Academia Internacional d'Autors, ANDORRA
 Casa Nostra de Suissa, WINTERTHUR (CH)
 Visual Art Center, NAPOLI (Itália)
 Stina Berger, HELSINKI (Finlandia)
 Shepherd House, CHANDERTON (GB)
 Bruce R. Taylor, FLOESTONE (GB)
 William Stephen Berry, OXFORD (GB)
 Claudia Romeo, CANNES (França)
 Klaus Brenkle, KÖLN (Alemania)
 Joachim Ortiz, BERLIN (Alemania)
 M. Thorner, DOVER-KENT (GB)
 Centro Culturale per l'Informazione Visiva, ROMA (Itália)
 V. Berliner Künstler, BERLIN (Alemania)
 Galerie Multiples, MARSEILLE (França)
 Galleria d'Arte Moderna, Il Ponte, VALDARNO (Itália)
 Birgita Von Euler, UPPSWALA (Suécia)
 Mona Brenna, DOVER-KENT (GB)
 Sharkey Jean, DOVER-KENT (GB)
 M. Avlanier, MONTGERON (França)
 Marlyse Schmid, NIJMEGEN (Holanda)
 David Sampson, LONDON (GB)
 Bob Van Haute-Proost, ZWYNDRECHT-ANTW (Bélgica)
 Aime Proost, ANTWERPEN (Bélgica)
 Bruno Rinaldi, BRESCIA (Itália)
 Carlo Paini, BRESCIA (Itália)
 Sari Oltra-Biri, LONDON (GB)
 Poone Dick, DOVERT-KENT (GB)
 Annette Löngreen, BIRBERÖD (Dinamarca)
 Lilian Gethic, MANCHESTER (GB)
 Peter C. Cardwell, WELLING-KENT (GB)
 Juli Labernia, MONTPELLIER (França)
 Wolf D. Grahlmann, HAMBURG (Alemania)
 Gian Piero Valentini, CALCINATO (Itália)
 Julian Pacheco, CALCINATO (Itália)
 Claudio Zilioli, BRESCIA (Itália)
 Tonino Mengarelli, ANCONA (Itália)
 Giorgio Gradara, ANCONA (Itália)
 Ruth Miller, LONDON (GB)
 Philip Mc. Intyre, ARLINGTON (USA)
 Manfred Winands, HAMBURG (Alemania)
 Marian Snieder, MIAMI-FLORIDA (USA)
 Peter Schuster, VIENNA (Austria)
 Floriano de Santi, BRESCIA (Itália)
 Maestri Remo, CALCINATO (Itália)
 Georges Vanandenaerde, ARDOOIE (Bélgica)
 Miguel Herberg, ROMA (Itália)
 Libreria Internazionale Einaudi, MILANO (Itália)
 Henry M. Goodman, NILES-ILLINOIS (USA)
 Jochen Lorenz, HAGEN (Alemania)
 Kunshaus Fischinger, STUTTGART (Alemania)
 Rene Henry, GRANDUAUX (Suissa)
 Annikki Vanh Konen, HELSINKI (Finlandia)
 Klaus Wilde, STUTTGART (Alemania)
 Joeelyn S. Malkin, MARYLAND (USA)
 Anna Resuik, PARÍS (França)
 Frank Orford, LONDON (GB)
 Regina N. de Winograd, BUENOS AIRES (Argentina)
 Olli Seppala, HELSINKI (Finlandia)
 K.H. Mathes, HINDENBURG (Alemania)
 Doris Steffen, KAISERSESCH (Alemania)
 Mare Renbins, NEW YORK (USA)

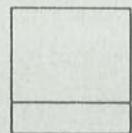
González Enloe, MÉXICO (Méxic)
 J. Groen-Prakken, AMSTELVEEN (Holanda)
 Natalio Kuik, BUENOS AIRES (Argentina)
 Xavier Menard, CHATEAUBRIANT (França)
 J. Levinkind, DUBLIN (Irlanda)
 Abel Magalhaes G. Pereira, HAASRODE (Bélgica)
 Svengard, KUNGALU (Suécia)
 Manolita d'Abiol, LA CIOTAT (França)
 Bo Larsson, NACKA (Suécia)
 Sala Olstein Sinay, BUENOS AIRES (Argentina)
 Karen Brecht, HEILDELBERG (Alemania)
 Rosen Renee, SEHOTEN (Bélgica)
 Pedro Luces, LISBOA (Portugal)
 Ina Kapp, FRANKFURT (Alemania)
 Horacio Etchegoyen, BUENOS AIRES (Argentina)
 Bernhard Munk, FREIBURG (Alemania)
 Dr. Ohlmeier, STANFENBERG (Alemania)
 David Heilbrunn, ONTARIO (Canadá)
 Britta Kinlström, LULEA (Suécia)
 Kar Skogen, KONGSBERG (Noruega)
 Jean Paul Blot, PARÍS (França)
 Leon Tihange, COMBLAIN-LA-TOUR (Bélgica)
 A.G.L. Tuns, ROTHERDAM (Holanda)
 Jens Hagen, KÖLN (Alemania)
 Angel Garma, BUENOS AIRES (Argentina)
 Galleria della Francesca, FORLÌ (Itália)
 Biblioteca di Carfenedolo, CARFENEDOLO (Itália)
 Paul Polzin, ESSEN (Alemania)
 Martha Maldonado, BOGOTÁ (Colombia)
 Ubirih Spörel, MÜNSTER (Alemania)
 Esther Aznar, CARACAS (Veneçuela)
 Fran Ruth Cycon, STUTTGART (Alemania)
 Dr. Ehebald, HAMBURG (Alemania)
 Dolores Torres, CARACAS (Veneçuela)
 Dr. Fisch, BUENOS AIRES (Argentina)
 Peter Cranzler, HEILDELBERG (Alemania)
 Thomas Nehls, LEVERKUSEN (Alemania)
 Erik Strandholm, VANTAA
 J. Wallinga, EELDE (Holanda)
 Henri Verburgh, UTRECHT (Holanda)
 Willem Weerdestegijn, DORDRECHT (Holanda)
 Joel Zac, STUTTGART (Alemania)
 Jaquelin Pereg, OUTREMONT (Canada)
 Dr. Appy, STUTTGART (Alemania)
 Ira Brenner, PHILADELPHIA (USA)
 M.E. Arjomandi, GÖTTINGEN (Alemania)
 C.P.J.M. Melkelbach, AMSTERDAM (Holanda)
 Kulturverein der Katalanish, HANNOVER (Alemania)
 Circolo Culturale di Brescia, BRESCIA (Itália)
 Palazzo del Parco, BORDIGHERA (Itália)
 Sala Comunale, ANGIARI (Itália)
 Libreria Feltrinelli, PARMA (Itália)
 Sallone della Cooperativa, PEDEMONTE (Itália)
 Ass. Artisti Bresciani, BRESCIA (Itália)
 Galleria Kürsaa, IESOLO LIDO (Itália)
 North American Cultural Society, NEW YORK (USA)
 V. Schoroër, HAMBURG (Alemania)
 Pischel Fav. BOCHUM (Alemania)
 Esa Ros, HELSINKI (Finlandia)
 Palacio España, CHENE-BOUGERIES-GE (Suissa)
 Andrée Alteens, BRUXELLES (Bélgica)
 Leena Lloti, HELSINKI (Finlandia)
 Denie Ferdy, LIERDE (Bélgica)
 B. Wichrowski, OVERATH (Alemania)
 Schollaert, WOLUWE (Bélgica)
 Jens Hundrieser, CLADHECH (Alemania)
 Moortemans, BRUXELLES (Bélgica)
 Dendariet, LIEGE (Bélgica)
 Associazione di Solidarietà, PERGONA (Itália)
 Alexandre Butsenko, KIEV (Ucraina)
 Bcebit, KIEV (Ucraina)
 Roberto Carghini, PERGOLA (Itália)
 Rossano Cerretti, BRESCIA (Itália)
 Hôtel de Ville, SAINT-GILLES (França)
 Anna Pia C. Temperini, PERGOLA (Itália)
 Ecole Hyacinthe-Delorme, MONTREAL (Canadá)
 Bottega delle Stampe, BRESCIA (Itália)
 Silvana Sabbetuce, PERGOLA (Itália)
 Aurelia Galletti, BRESCIA (Itália)
 H. Karnac, LONDON (GB)
 Moldavian Cultural, Kishinev (RSS-Moldavia)
 Yevguen Corpachov, KIEV (Ucraina)

M U S E O S

- Museu d'Art Modern de Barcelona, BARCELONA
Museu de Arte Contemporáneo de Bilbao, BILBAO
Museu Municipal de Mataró, MATARÓ
Museum Oldham, LANCSHIRE (Anglaterra)
North Chadderton Modern School, LANCS (Anglaterra)
Museu d'Art Contemporani de Vilafamés, VILAFAMÉS (Castelló)
Palu de la Diputació d'Alacant, ALACANT
Collection NMS Tiptoe, LONDRES (Anglaterra)
Comune di Parigi, MILÀ (Itàlia)
Museu de Pintura «Azorín», MONÒVER
Museo de Arte Contemporáneo de León, LLEÓ
Comune di Pesaro, PESARO (Itàlia)
Musei d'Arte Moderna di Sassoferato, SASSOFERRATO (Itàlia)
Museo de Arte (Palacio Provincial), MÀLAGA
Museu d'Arte Contemporani d'Eivissa, EIVISSA
Casa Municipal de Cultura i Ajuntament d'Alcoi, ALCOI
Museo de Arte Moderno del Altoaragón, HUESCA
Musée d'Art a Lódz, LODZ (Polònia)
Museo Nacional de Arte Moderno, LA HABANA (Cuba)
Museo de Arte Contemporáneo de Sevilla, SEVILLA
Musée d'Art Slovenj Gradec, SLOVENIE (Iugoslàvia)
Muzeum Narodowe w Kraków, CRACOVIA (Polònia)
Museo de Arte Contemporáneo de Lanzarote, LANZAROTE
National Museum in Bytom, BYTOM (Polònia)
Museu Internacional de la Resistencia «Salvador Allende», SANTIAGO DE XILE
Museu Internacional Escarré, CATALUNYA NORD
Museu del Monestir de Vilabertrán «Fons d'Art Avui», VILABERTRÁN
Museu d'Art Contemporani d'Elx, ELX
Museu d'Art Contemporani dels Països Catalans, BANYOLES
Museu de Tenerife, Fons d'Art ACA, TENERIFE
Collezione Università d'Urbino, URBINO (Itàlia)
Museo Etnográfico Tiranese, TIRANO (Itàlia)
Palazzo delle Manifestazioni, SALSSOMAGGIORE (Itàlia)
Palau de l'Ajuntament d'Alacant, ALACANT
International Psychoanalytical Association, LONDRES (Anglaterra)
Museo Pierrot-Moore, Fons Gràfic, CADAQUÈS
Kupferstichkabinette der Staatlichen Museum, BERLÍN (Alemanya)
Museen Kunstsammlungen Dresdens, DRESDENS (Alemanya)
Museu de Sargadelos, LUGO
Sigmun Freud Museum, VIENA (Austria)
Museu de Dibuix «Castillo de Larrés», SABIÑÁNIGO
Verband Bildender Künstler der, BERLÍN (Alemanya)
Col.lecció Gràfica del Museu de Belles Artes, VALÈNCIA
Musée Ariana d'Art et d'Histoire, GINEBRA (Suïssa)
Museum der Bildenden Künste zu Leipzig, LEIPZIG (Alemanya)
Herzog August Bibliothek, WOLFENBÜTTEL (Alemanya)
Museu de l'Obra Gràfica del Reial Monestir, EL PUIG
Museu de la Festa, Casal de Sant Jordi, ALCOI
San Telmo Museoa, San Sebastián-DONOSTIA
Panstwowe Muzeum na Majdanku, LUBLIN (Polònia)
Ukrainian Museum Art, IVANO-FRANKIVSK (Ucraïna)
Fons d'Art, Xarxa Cultural, BARCELONA
Centre d'Art i Comunicació Visual «E. Sempere», ALACANT
Museu de Belles Arts, Arte Eder Museoa, VITORIA-GASTEIZ
Museu Nacional d'Art, LVIV (Ucraïna)
Museu de l'Almodí, XÀTIVA
Museu d'Art Occidental, KIEV (Ucraïna)

ESTE LIBRO
MONOGRÁFICO SOBRE LA
OBRA DEL PINTOR ANTONI MIRÓ
RECOGE PARTE DE LAS SERIES
PINTEU PINTURA
Y VIVACE

ANTONI MIRÓ - MAYO 1992

GALERIA MACARRÓN

Jovellanos, 2 - Telf. 429 68 01 - Télex 47412 RRON - Fax 429 82 08
28014 MADRID - ESPAÑA